MICHEL DESMARQUET

PROFEȚIA DE PE THIAOOUBA

A crede nu este suficient…

Ai nevoie să ŞTII

„The Thiaoouba Prophecy" – versiunea electronică
ISBN 0 9577882 3 1

Prima versiune electronică 2000

Editor: Scientific Engineering Research Pty Ltd.

Mt Best, Vic 3960, Australia

Editată şi corectată de către Dr. Tom Chalko, Louise Ovcar şi Manninder Sekhon cu acordul lui Michel Desmarquet.
Toate modificările aduse sunt documentate, cu excepția erorilor de tipărire şi a corecturilor gramaticale.

Michel Desmarquet, Dr. Tom Chalko, 2000 Toate drepturile rezervate.

Relatare din călătoria efectuată în Iunie 1987

Manuscrisul completat în Ianuarie 1989

Postscriptum scris în Aprilie 1993

Întrebări frecvente: http://www.thiaoouba.com/faq.htm

Publicată pentru prima dată sub titlul
„The Abduction to the 9th Planet" în 1993

„The Abduction to the 9th Planet" tipărită ISBN 0-646-15996-8

Retipărită în 1993, 1994, 1999 (Australia), 1995 (SUA).

„The Thiaoouba Prophecy" editată ISBN 0-646-31395-9

Retipărită în 1997 (Australia)

Traducere în limba Română – Maria Cristina Vorotneac

PREFAȚĂ

Am scris această carte ca urmare a ordinelor primite şi cărora le-am dat ascultare. În plus, este o înşiruire de întâmplări care mi s-au petrecut personal – afirm acest lucru.

Îmi imaginez că, cu o oarecare exagerare, această poveste extraordinară va apărea unor cititori ca stiinţifico-fantastică – o poveste inventată în întregime – dar eu nu am imaginația necesară pe care o cere fabricarea unei asemenea creații. Această nu este stiințifico-fantastică.

Cititorul de bună credinţă va fi capabil să recunoască Adevărul în mesajul pe care îl transmit din partea noilor mei prieteni către oamenii de pe Pământ.

Acest mesaj, în ciuda numeroaselor referiri la rase şi religii, nu reflectă nici tendinţe rasiale şi nici religioase în folosul autorului.

Michel Desmarquet,

Ianuarie, 1989

Ei au ochi, dar nu văd –

Urechi, dar nu aud...

Biblia

Cuvantul traducătorului

Calea Spirituală nu este simplă, însă dacă ai păşit pe ea, nu mai ai drum de întoarcere...

„Profeția de pe Thiaoouba" constituie un ghid valoros pentru **Căutătorii Adevărului**. Citiți-o şi, cu siguranță, Lumina Spirituală vă va învălui.

Prin această Carte, Autorul mijloceşte spiritului nostru înțelegerea Adevărului Divin, a Legii Universale.

Deşi traducerea nu poate înlocui textul original, lucrarea vine să dea răspunsuri multor întrebări pe care ni le-am pus de-a lungul timpului, permițându-ne să recunoaştem desigur semnificația acesteia pentru **Umanitate**, în ciuda imperfecțiunilor inerente unei traduceri.

Mulțumesc din suflet autorului, remarcabilului Michel Desmarquet, cât şi Dr. Tom J.Chalko, eminent om de ştiință, pentru permisiunea acordată de a vă oferi versiunea în limba română.

Sper din tot sufletul ca, după ce veți fi citit această carte, să ajungeți să o prețuiți tot atât de mult pe cât o prețuiesc eu.

Cristina

Bucureşti, 02.08.2004.

CAPITOLUL 1

Thao

M-am trezit brusc, neştiind cât timp am dormit. Eram complet treaz, proaspăt şi vioi – dar Doamne, cât o fi ceasul? Lina dormea lângă mine, cu pumnii strânşi, dar Lina întotdeauna doarme…

Nu aveam nici cea mai mică dorinţă de a mai dormi şi, în plus, era posibil să fie deja ora 5 dimineaţa. M-am ridicat şi am mers către bucătărie să verific ceasul. Numai 12:30 a.m.! Era neobişnuit pentru mine să mă trezesc la o asemenea oră.

Mi-am scos pijamaua şi, neavând nici cea mai vagă idee de ce, m-am îmbrăcat în pantaloni şi cămaşă. Nu pot explica nici de ce am mers la biroul meu, am luat o foaie de hârtie şi un pix şi m-am văzut scriind, ca şi cum mâna mea ar fi avut o minte proprie.

" Draga mea, voi fi plecat pentru vreo 10 zile. Nu ai de ce să-ţi faci griji."

Lăsând biletul lângă telefon, m-am îndreptat spre uşă şi apoi către verandă. Am ocolit masa pe care rămăsese tabla de şah, care amintea de jocul de aseară, cu Regele alb încă în şah – mat, şi am deschis uşor uşa care dădea spre grădină.

Noaptea părea a fi scăldată într-o lumină stranie, care nu avea nimic a face cu stelele. Instinctiv, am încercat să-mi amintesc ce fază a lunii era, gândindu-mă că poate ar fi trebuit să răsară. Aici, în Nord – Estul Australiei, unde locuiesc, nopţile sunt, în general destul de senine.

Am coborât scările exterioare şi m-am îndreptat către pandan. De obicei, la acest moment din noapte, am fi avut un veritabil concert de broaşte şi greieri, al căror ţârâit umplu noaptea. În acest moment, era oricum o linişte apăsătoare şi mă întrebam de ce.

Abia dacă am făcut câţiva paşi când, dintr-o dată, culoarea filodendronilor s-a schimbat. Peretele casei deasemeni, şi pandanul – toate erau scăldate într-o lumină roşiatică. Peluza părea a se ondula sub picioarele mele, iar pământul de sub pandan parcă făcea valuri. Filodendronii s-au contorsionat şi peretele casei semăna cu o hârtie ce zboară în vânt.

Crezând că nu mă simţeam bine, m-am decis să mă întorc în casă, când, exact în acel moment, m-am simţit ridicat destul de blând de la sol. M-am înălţat, mai lent la început, pe deasupra filodendronilor, apoi mai rapid, până ce am văzut casa devenind din ce în ce mai mică dedesupt.

- Ce se întâmplă? am exclamat în culmea mirării, năucit.

- Totul este în regulă acum, Michel.

Până atunci, am crezut că visez. Înaintea mea, o fiinţă umană, de dimensiuni impresionante, îmbrăcată într-un costum dintr-o singura bucată şi purtând o cască complet transparentă pe capul "ei", se uita la mine – zâmbind prietenos.

- Nu, nu visezi, a spus, răspunzând la întrebarea din mintea mea.

- Da, am replicat, dar se întâmplă aşa întotdeauna în vis şi, în final descoperi că ai căzut din pat şi ai un cucui în mijlocul frunţii! Ea zâmbi. În afară de asta, am continuat, îmi vorbeşti în Franceză, limba mea maternă, şi totuşi suntem în Australia. Vorbesc Engleza, să ştii!

- Şi eu.

- Trebuie *să fie* un vis – unul dintre acele vise stupide, desigur. Dacă mă gândesc mai bine, ce faci pe proprietatea mea?

- Nu suntem *pe* proprietatea ta, ci *deasupra* ei.

- A! E un coşmar. Vezi că am dreptate? O să mă ciupesc! Am asociat cuvintele cu faptele. Au! Ea a zâmbit din nou.

- Acum eşti satisfăcut, Michel?

- Dar, dacă nu este un vis, de ce stăm aici pe această piatră? Cine sunt oamenii de acolo, îmbrăcaţi după moda secolului trecut?

Începeam să disting, într-o lumină lăptoasă, oameni vorbind şi, la o mică distanţă, alţii mişcându-se prin preajmă.

- Şi tu, cine eşti tu? De ce nu ai dimensiuni normale?

- Eu am dimensiuni normale, Michel. Pe planeta mea toţi suntem de această mărime. Dar toate la timpul lor, dragul meu prieten. Sper că nu te superi că îţi spun aşa, nu? Dacă nu suntem deja buni prieteni, sunt sigură că asta se va întâmpla curând.

Stătea acolo în faţa mea, inteligenţa se reflecta în zâmbetul de pe chipul ei şi bunătatea emana din toată fiinţa sa. Nu era posibil să întâlnesc pe cineva cu care să mă pot simţi mai împăcat sufleteşte.

- Fireşte că nu, poţi să-mi spui cum doreşti. Şi care este numele tău?

- Numele meu este Thao, dar mai întâi, aş vrea să ştii, odată pentru totdeauna, că acesta nu este un vis. Într-adevăr, este ceva cu totul diferit.

Pentru anumite motive care îţi vor fi explicate mai târziu, ai fost ales pentru o călătorie pe care foarte puţini pământeni au făcut-o – mai ales în ultima vreme. Suntem, tu şi eu, în acest moment, într-un univers care este paralel cu cel de pe Pământ. Pentru a te include pe tine, ca şi pe noi (în acest univers) am folosit un fel de "dop pneumatic".

În acest moment, timpul s-a oprit pentru tine, şi poți rămâne aici 20 sau 50 de ani pământeni şi apoi să te întorci ca şi cum nici n-ai fi plecat. Corpul tău fizic va rămâne de-a dreptul neschimbat.

- Dar ce fac aceşti oameni?

- Ei există după cum este de aşteptat, şi, după cum vei afla mai târziu, densitatea populației este foarte scăzută. Moartea poate surveni în urma unui suicid sau a unui accident. Timpul este oprit. Sunt bărbați şi femei, la fel de bine ca şi unele animale care au o vârstă de 30.000., 50.000. sau chiar mai mulți ani pământeni.

- Dar de ce se află ei aici şi cum au ajuns să fie aici? Unde s-au născut?

- Pe Pământ… şi toți se află aici din întâmplare.

- Din întâmplare? Ce vrei să spui?

-Este foarte simplu. Ai auzit de Triunghiul Bermudelor? Am dat din cap afirmativ. Deci, este foarte simplu, în acest punct şi în altele mai puțin cunoscute, acest univers paralel se întrepătrunde cu universul vostru astfel încât există între ele o poartă naturală. Oameni, animale sau chiar obiecte care se găsesc în imediata apropiere a acestei porți sunt de-a dreptul "supte"în ea. Astfel, poți avea, de exemplu, o întreagă flotă de nave care să dispară în câteva secunde. Uneori o persoană, sau mai multe persoane, pot trece înapoi în universul vostru după câteva ore, câteva zile sau câțiva ani. De cele mai multe ori, însă, nu se mai întorc niciodată.

Când un om se întoarce şi povesteşte experiența sa, marea majoritate a oamenilor nu-l cred – şi dacă persistă, este declarat nebun. De cele mai multe ori, asemenea persoane nu povestesc nimic, dându-şi seama cum vor apărea în ochii celorlalți. Uneori, deasemeni, el se întoarce amnezic, şi dacă îşi recapătă parțial memoria, nu-şi va aminti ceea ce s-a întâmplat în universul paralel, şi de aceea nu va aduce lumină asupra acestui subiect.

A fost – continuă Thao – un caz tipic de trecere într-un univers paralel în America de Nord, unde un tânăr, pur şi simplu s-a "evaporat" în timp ce mergea să aducă apă de la o fântână care se afla la câteva sute de metri de casa sa. După o oră, familia şi prietenii săi au ieşit să-l caute şi, cum era zăpadă proaspătă de cca. 20 cm, ar fi trebuit să fie destul de simplu – ei trebuiau doar să urmărească urmele lăsate de tânăr. Dar, chiar în mijlocul câmpului – urmele dispăreau. Nu erau copaci în jur, nici pietre pe care ar fi putut sări – nimic straniu sau neobişnuit – pur şi simplu urmele se opreau.

Oamenii au crezut că a fost luat de o navă spațială, dar nu asta s-a întâmplat, după cum vei vedea mai târziu. Bietul om a fost pur şi simplu "supt" într-un univers paralel.

- Îmi amintesc, am spus, am auzit despre acest caz special, dar cum de ştii *tu* despre acest lucru?

- Vei afla mai târziu de unde ştiu, a replicat ea enigmatic.

Am fost întrerupți de apariția bruscă a unui grup de oameni atât de bizari încât din nou, m-am întrebat dacă nu era totul un vis. Cam o duzină de bărbați, însoțiți de ceva ce părea a fi o femeie, au apărut din spatele unei grămezi de pietre, cam la 100 m de locul în care ne aflam. Priveliştea era chiar mai ciudată, cu atât mai mult cu cât aceşti oameni păreau desprinşi din paginile unor povestiri preistorice. Cu aspectul unor gorile, mânuiau bâte uriaşe pe care oamenii moderni n-ar fi în stare să le ridice de la pământ.

Aceste creaturi hidoase veneau drept spre noi, urlând ca nişte fiare sălbatice. Am făcut o mişcare de retragere, dar însoțitoarea mea mi-a spus că nu am de ce să mă tem şi că ar trebui să stau nemişcat. Şi-a pus mâna pe catarama de la centură şi s-a întors pentru a le putea face față.

Am auzit o serie de mici click-uri şi cinci dintre cei mai puternici oameni au căzut la pământ, nemişcați. Restul grupului s-a oprit dintr-o dată şi au început să mormăie. S-au închinat în fața noastră. M-am uitat din nou la Thao. Stătea ca o statuie, cu fața nemişcată. Ochii ei erau fixați pe acei oameni încât credeam că încearcă să-i hipnotizeze. Am aflat mai târziu că, telepatic, dădea ordine femelei din grup. Această femeie s-a ridicat şi a început, mi s-a părut mie, să dea ordine celorlalți, cu o voce guturală. Apoi au ajutat la îndepărtarea corpurilor, purtându-le în spate către grămada de pietre despre care vorbeam mai devreme.

- Ce fac? am întrebat.
- Îşi vor acoperi morții cu pietre.
- I-ai omorât?
- A trebuit.
- Ce vrei să spui? Chiar eram în pericol?
- Bineînțeles că eram. Aceştia sunt oameni care se află aici de 10 sau 15.000. de ani – cine ştie? Nu avem timp să stabilim asta şi în plus, este lipsit de importanță. Cu toate acestea, acest fapt ilustrează bine ceea ce îți explicam cu câteva momente în urmă. Aceşti oameni au trecut în acest univers la un moment dat, şi au trăit de atunci şi până acum în acel timp.
- Este înfricoşător!
- Sunt de acord. Totuşi face parte din normalitate, şi deasemeni, din Legea Universală. În plus, ei sunt periculoşi pentru că se comportă mai mult ca nişte fiare sălbatice decât ca nişte ființe umane. Dialogul nu ar fi fost posibil între ei şi noi, la fel cum nu este posibil între ei şi cele mai multe dintre ființele din acest univers paralel. Pentru un singur motiv, ei nu sunt capabili să comunice; şi pentru altul, ei, mai puțin decât oricare, înțeleg ce li se întâmplă; eram într-un real pericol şi, dacă pot spune asta, le-am făcut o favoare chiar acum, eliberându-i.
- Eliberându-i?
- Nu mă privi atât de şocat, Michel. Ştii foarte bine ce vreau să spun cu asta.

Au fost eliberați din corpurile lor fizice şi acum sunt capabili să-şi continue ciclul, ca oricare altă ființa vie, în conformitate cu procesul normal.

- Deci, dacă înțeleg corect, acest univers paralel este un blestem – un fel de iad sau purgatoriu?

- Nu mi-am dat seama că eşti religios!

- Am făcut această comparație doar ca să-ți arăt că încerc să înțeleg, am replicat, întrebându-mă cum şi-ar fi putut da seama dacă eram sau nu religios.

- Ştiu, Michel, încercam doar să te necăjesc. Ai avut dreptate în a explica aceasta ca fiind un fel de purgatoriu dar, desigur, acest lucru este accidental.

De fapt, acesta este unul dintre cele câteva accidente ale naturii. Un *albinos* este un accident, şi un trifoi cu patru foi poate fi considerat deasemeni un accident. Apendicele vostru nu este altceva decât un accident. Doctorii voştri încă se mai întreabă ce rost ar putea avea în organismele voastre. Răspunsul – nici un rost. De obicei, în natură totul are un rost precis pentru care există – de aceea mi-am permis să trec apendicele pe listă printre accidentele din natură.

Oamenii care trăiesc în acest univers nu suferă nici fizic, nici moral. De exemplu, dacă te lovesc, nu vei simți nici o durere, dar dacă lovitura este suficient de puternică, dealtfel fără durere, poți muri în urma ei. Acest lucru poate părea dificil de înțeles, dar aceasta este realitatea. Cei care trăiesc aici nu ştiu nimic din ceea ce tocmai ți-am explicat, şi este un noroc, pentru că ar fi tentați să se sinucidă – ceea ce, chiar şi aici, nu este o soluție.

- Ce mănâncă ei?

- Ei nu mănâncă, la fel cum nici nu beau, pentru că nu simt nevoia. Aici, adu-ți aminte, timpul s-a oprit – aceşti morți nici măcar nu putrezesc.

- Dar asta este teribil! După toate acestea, cel mai mare serviciu pe care cineva l-ar putea face acestor oameni ar fi să-i omoare!

- Ai ridicat un punct de vedere important aici. Efectiv ar fi una dintre cele două soluții.

- Care este cealaltă?

- Să-i trimitem înapoi de unde au venit – dar acest lucru ar ridica mari probleme. Pentru că noi suntem capabili să folosim "poarta", putem să returnăm mulți dintre ei în universul vostru, şi astfel să-i eliberăm (1), dar nu sunt sigură că eşti conştient de problemele enorme pe care le-ar putea crea pentru majoritatea dintre aceşti oameni. Aici, după cum am spus deja, ai oameni care se află în acest loc de mii de ani. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar întoarce în universul din care au plecat cu atât de mult timp în urmă?

- Ar putea înnebuni. Atunci, nu mai este nimic de făcut. Ea zâmbi blând la afirmația mea.

- Eşti, cu certitudine, omul de acțiune pe care l-am cerut, Michel (de care aveam nevoie), dar fereşte-te să tragi concluzii – mai ai încă multe de văzut.

Îşi puse mâna pe umărul meu, fiind nevoită să se încline uşor în faţă pentru aceasta. De altfel, nu ştiam la acel moment că, Thao măsura 290 cm, fiind deosebit de înaltă pentru o fiinţă umană.

- Văd cu ochii mei că am făcut alegerea corectă selectându-te pe tine – ai o minte ascuţită, dar nu pot să-ţi explic totul acum, din două motive.

- Care ar fi?

- În primul rând, este prea devreme pentru asemenea explicaţii. Prin aceasta vreau să spun că trebuie să mai fii instruit asupra unor anumite puncte înainte să mergem mai departe.

- Înţeleg – şi al doilea?

- Al doilea motiv este că suntem aşteptaţi. Trebuie să plecăm.

Cu o atingere uşoară, m-a întors. Am urmărit privirea sa şi am privit cu ochii măriţi de surprindere. Cam la 100 de metri de noi se afla o sferă enormă, care emana o aură albăstruie. Am aflat mai târziu că măsura 70 de metri în diametru. Lumina nu era continuă, ci licărea intermitent, semănând cu o ceaţă fierbinte, ca atunci când cineva priveşte de la distanţă nisipul încălzit de soarele de vară. Această enormă sferă "licărea" cam la 10 metri de la sol. Fără ferestre, fără uşi, fără scară, apărea la fel de netedă ca o coajă de ou.

Thao îmi făcu semn să o urmez şi am plecat către maşină. Îmi amintesc acel moment foarte bine. Pe timpul cât a durat scurta apropiere de sferă, eram atât de nerăbdător şi emoţionat încât am pierdut controlul gândurilor.

Un şuvoi constant de imagini îmi treceau prin minte fulgerător, semănând cu un film derulat rapid. M-am văzut povestind această aventură familiei mele, şi am revăzut articolele din ziare pe care le-am citit pe tema OZN –urilor. Îmi amintesc un sentiment de tristeţe trecând peste mine când m-am gândit la familia mea, pe care o iubesc atât de mult; m-am văzut prins, ca într-o cursă, şi am avut sentimentul că s-ar putea să nu-i mai văd niciodată…

- Nu ai absolut nimic de care să te temi, Michel, a spus Thao. Ai încredere în mine. Vei fi împreună cu familia ta foarte curând şi bine sănătos.

Cred că gura mea s-a deschis a mirare, provocându-i lui Thao un râs melodios, cum rar este auzit printre noi pământenii. Aceasta a fost a doua oară când ea îmi citea gândurile; prima dată am crezut că ar putea fi o coincidenţă, dar de data aceasta nu mai aveam nici o îndoială.

Când am ajuns în imediata apropiere a sferei, Thao m-a aşezat în poziţie opusă faţă de a sa şi cam la 1 metru distanţă.

- Nu mă atinge sub nici un motiv, Michel, orice s-ar întâmpla. *Sub nici un motiv* – m-ai înţeles?

Am fost luat prin surprindere de acest ordin formal, dar am încuviinţat.

Şi-a pus mâna pe un fel de "medalion", am observat mai târziu că era "ataşat" în partea superioară a sânului său stâng, şi cu cealaltă mână, ținea ceva asemănător cu o "baghetă", pe care a desprins-o din centura sa. A îndreptat "bagheta" pe deasupra capetelor noastre, în direcția sferei. Cred că am văzut o undă verde ca un fulger dinspre sferă, dar nu pot fi sigur. Apoi a îndreptat bagheta spre mine, cealaltă mână fiind tot pe "medalion" şi foarte simplu, ne-am ridicat simultan, trecând prin peretele maşinii. Chiar când credeam că ne vom ciocni cu sfera, o porțiune a învelişului acesteia s-a retras asemeni unui enorm piston spre interiorul unui cilindru, lăsând la iveală o deschizătură ovală cam de 3 metri înălțime.

Ne-am "recăpătat" picioarele, Thao şi eu, după un fel de aterizare înăuntrul navei. Ea dădu drumul "medalionului" şi cu o dexteritate care sugera că făcea acest lucru adesea, şi-a pus la loc "bagheta".

- Vino. Ne putem atinge de acum, a spus.

Luându-mă de umeri, m-a condus către o luminiță albastră, atât de intensă încât aproape că a trebuit să-mi închid ochii pe jumătate. Nu mai văzusem niciodată o culoare asemănătoare pe Pământ. Când am fost foarte aproape de luminiță, peretele pe care se afla aceasta "ne-a lăsat" să trecem. Aceasta este singura modalitate de a o descrie. După felul în care mă conducea mentorul meu, aş fi putut să jur că voi avea câteva cucuie frumoase pe frunte, *dar am trecut prin pereți – ca fantomele!* Thao râse din tot sufletul la expresia şocata de pe fața mea. Acest lucru mi-a făcut bine.

Îmi amintesc acest râs – ca o briză răcoroasă şi liniştitoare în momentele în care nu-mi era chiar uşor. Am vorbit adesea cu prietenii despre "farfuriile zburătoare" şi am fost convins că ele există de fapt – dar atunci când eşti de fapt confruntat cu realitatea, atât de multe întrebări îți încetoşează creierul încât ai impresia că va lua foc. Bineînțeles, în adâncul meu eram încântat.

Din comportamentul lui Thao față de mine, am simțit că nu am motive să mă tem. Totuşi, ea nu era singura: mă întrebam cum arătau ceilalți. În ciuda fascinației mele față de această aventură, încă mă mai îndoiam că îmi voi mai revedea vreodată familia. Deja, păreau atât de îndepărtați, deşi cu numai câteva minute mai devreme mă aflam în propria mea grădină.

Acum, alunecam la nivelul solului de-a lungul unui tunel, un coridor asemănător unui tunel care ne conducea către o încăpere mică, ai cărei pereți erau de un galben atât de intens încât a trebuit să-mi închid ochii.

Pereții formau o boltă – care arăta exact ca şi cum ar fi fost în interiorul unui bol răsturnat.

Thao mi-a acoperit capul cu o cască făcută dintr-un material transparent şi am aflat, deschizând un ochi, ca aceasta mă ajuta să suport lumina.

- Cum te simți? mă întrebă.
- Mai bine, mulțumesc, dar această lumină – cum puteți să o suportați?

- Nu este o lumină. Este doar culoarea actuală a pereților din această încăpere.

- De ce "actuală"? M-ați adus aici ca să-i vopsesc din nou? am glumit eu.

- Nu este nici o vopsea. Sunt doar vibrații, Michel. Tu încă mai crezi că te afli în universul vostru pământean, când *nu* mai eşti acolo. Acum te afli într-una dintre navele noastre spațiale de cursă lungă, capabile să călătorească cu o viteză de câteva ori mai mare decât viteza luminii. Vom pleca în curând, dacă te vei întinde în acest locaş…?

Acolo, în mijlocul camerei se aflau două cutii – semănând mai mult a sicrie fără capac. M-am întins într-unul dintre ele şi Thao în celălalt. Am auzit-o vorbind într-o limbă necunoscută mie, dar foarte armonioasă. Am vrut să mă ridic puțin, dar n-am putut, fiind ținut de o forță necunoscută şi invizibilă.

Culoarea galbenă a dispărut progresiv de pe pereți, fiind înlocuită de către una albastră care, cu siguranță, nu era mai puțin intensă. "Revopsirea" fusese făcută… O treime din încăpere deveni brusc întunecată şi am observat luminițe minuscule strălucind ca stelele. Vocea lui Thao se auzea clar în întuneric.

- Acestea sunt stele, Michel. Am părăsit universul paralel al Pământului şi vom părăsi planeta ta, vom merge mai departe şi încă mai departe, pentru a te duce să vizitezi planeta noastră. Ştim că vei fi foarte interesat de această călătorie, dar şi de plecarea noastră care va fi destul de lentă, pentru binele tău, pentru a putea să beneficiezi de ea. Putem privi pe ecranul din fața ta.

- Unde este Pământul?

- Încă nu-l putem vedea, fiind aproape, chiar deasupra lui, la aproximativ 10.000. de metri altitudine…

Deodată, o voce a putut fi auzită, vorbind ceea ce părea a fi aceeaşi limbă pe care o folosise Thao câteva minute mai devreme. Thao răspunse scurt şi apoi vocea mi s-a adresat în *Franceză* – o franceză excelentă (altfel tonul era mai melodios decât cel tipic) – urându-mi bun venit la bord. Era destul de asemănător cu genul de urare folosit de către companiile noastre aeriene, şi îmi amintesc că am fost chiar amuzat de aceasta – în ciuda situației unice în care mă aflam.

În aceeaşi clipă, am simțit o foarte uşoară mişcare în aer şi acesta a devenit mai rece, asemeni aerului condiționat. Lucrurile au început să se petreacă cu repeziciune. Pe ecran, apărea ceea ce ar fi putut fi Soarele. La început, părea să atingă marginea Pământului sau, mai precis, America de Sud, după cum am aflat ulterior. Din nou m-am întrebat dacă visez.

Secundă după secundă America se micşora. Australia nu se putea vedea, deoarece razele soarelui nu ajunsesera la ea. Acum conturul planetei se putea distinge, şi părea că ne mişcam în jurul globului, spre o poziție deasupra Polului Nord. Acolo, ne-am schimbat direcția, părăsind Pământul cu o viteză incredibilă.

Bietul nostru Pământ deveni o minge de baschet, apoi una de biliard până când, în final, dispăru – sau aproape – de pe ecran. În schimb, viziunea mea a fost umplută cu albastrul sumbru al spațiului. Mi-am întors capul în direcția lui Thao, sperând la noi explicații.

- Ți-a plăcut?

- A fost minunat, dar atât de rapid – este oare posibil să călătoreşti cu o asemenea viteză?

- Asta n-a fost nimic, dragul meu prieten. Am "luat-o" foarte blând. Dar acum nu ne deplasăm la viteză maximă.

- Cât de repede? am întrerupt eu.

- De câteva ori viteza luminii.

- A *luminii*? Dar de câte ori? Este incredibil! Cum rămâne cu bariera luminică?

- Pot înțelege foarte bine că acest lucru pare incredibil pentru tine. Nici măcar experții voştri n-ar putea crede asta – dar acesta este *adevărul.*

- Ai spus "de câteva ori viteza luminii", dar de câte ori?

- Michel, pe timpul acestei călătorii, multe lucruri îți vor fi arătate intenționat – multe lucruri, dar vor fi deasemeni şi detalii la care nu vei avea acces. Viteza exactă a navei noastre este unul dintre aceste detalii. Îmi pare rău, pentru că ştiu că te dezamăgesc şi marea ta curiozitate pentru toate lucrurile nu este satisfăcută, dar vor fi atât de multe lucruri noi şi interesante de văzut şi de aflat pentru tine încât nu vei putea ține minte atât de multe informații care te vor asalta, şi nu trebuie să te superi pentru faptul că anumite informații nu îți sunt furnizate.

Comportarea ei arăta că subiectul era închis şi nu am mai insistat, dându-mi seama că, făcând acest lucru ar fi fost nepoliticos.

- Priveşte, mi-a spus. Pe ecran apăruse un punct colorat şi creştea rapid.

- Ce este?

- Saturn.

Cititorul va trebui să-mi ierte descrierea făcută, săracă în detalii, nu după cum şi-ar fi dorit, dar trebuie înțeles că încă nu mi-au revenit toate simțurile. Am văzut atât de multe într-un timp atât de scurt, şi am fost oarecum "dezorientat".

Pe măsură ce ne apropiam, faimosul Saturn creştea rapid, era din ce în ce mai mare pe ecran. Culorile sale erau minunate – neputând fi comparate cu nimic din ceea ce văzusem vreodată pe Pământ. Erau galbene, roşii, verzi, albastre, portocalii – în fiecare culoare, o infinită gamă de nuanțe amestecate, separate, crescând, devenind mai puternice, apoi pălind, creând faimoasele inele şi închizându-se între ele…Era un spectacol uimitor, ce umplea din ce în ce mai mult ecranul nostru. Dându-mi seama că nu mai eram reținut de câmpul de forță, am vrut să-mi scot masca pentru a vedea mai bine culorile, dar Thao mi-a făcut semn că nu trebuie să fac nimic.

- Unde sunt sateliții? am întrebat.

- Poți vedea doi dintre ei, aproape unul lângă altul, în partea dreaptă a ecranului.
- Cât de departe suntem?
- Trebuie să fim cam la aproximativ 6.000.000. km sau poate mai mult. Se ştie precis pe puntea de comandă, în funcţie de curs, dar pentru a-ți da informații mai precise, trebuie să ştiu dacă video-camera noastră este programată pe zoom total sau nu.

Saturn dispăru brusc din partea stângă a ecranului, care se umplu din nou de "culoarea" spațiului. Cred că în acel moment m-am simțit exaltat, cum nu mai fusesem până atunci. Mă lovise faptul că eram pe cale să trăiesc o aventură extraordinară – şi de ce? Nu am cerut nimic şi nu m-am gândit niciodată (cine ar fi îndrăznit?) la o asemenea aventură. Thao se ridică.

- Poți face acelaşi lucru, Michel. Am ascultat şi ne-am regăsit împreună din nou în mijlocul cabinei. Abia atunci am observat că Thao nu mai purta casca.
- Ai putea să-mi spui, am întrebat, de ce până acum ai purtat o cască, în timp ce eu eram în stare să te însoțesc fără să port una şi acum eu am o cască în timp ce tu nu o mai porți?
- Este foarte simplu. Noi venim de pe o planetă diferită d.p.d.v. bacteriologic de a voastră, care pentru noi, este un veritabil mediu de cultură. De aceea, pentru a te contacta, am fost obligată să-mi iau aceste măsuri de precauție fireşti. Tu însuți reprezentai un pericol pentru mine, dar acum nu mai eşti.
- Nu te pot urmări.
- Când ai intrat în această cabină, culoarea era prea puternică pentru tine şi ți-am dat casca pe care o porți acum, care era proiectată special pentru tine. Într-adevăr, suntem capabili să-ți anticipăm reacțiile. Pe timpul scurtei perioade în care cabina a fost galbenă apoi albastră, 80% dintre bacteriile periculoase existente în tine au fost distruse.

Apoi, probabil ai simțit o răceală în aer, asemănătoare cu cea produsă de un aparat de aer condiționat aflat în funcțiune; aceasta a fost o altă formă de dezinfecție prin…hai să-i spunem, radiații, deşi nu este cuvântul corect – dar nu poate fi tradus în nici una dintre limbile pământene. În acest mod, am dezinfectat 100%, dar încă mai ai suficiente bacterii pentru a ne produce un rău considerabil. Îți voi da aceste două tablete, şi în 3 ore te vei putea considera tu însuți, la fel de "pur" ca şi oricare dintre noi. După cum a spus, a luat o mică sticluță de lângă lăcaşul său, a scos tabletele, întinzându-mi-le, alături de o eprubetă conținând un lichid, despre care am presupus a fi apă. Le-am înghițit pe amândouă, ridicând baza căştii pentru a putea face asta. Apoi…ei bine, totul s-a petrecut foarte repede şi totul a fost *foarte* ciudat.

Thao m-a luat în brațe, m-a aşezat în locaş şi mi-a scos masca. *Am văzut asta întâmplându-se de la 2 sau 3 metri distanță de corpul meu!* Îmi imaginez că anumite lucruri din această carte pot părea de necrezut, inimaginabile pentru un cititor neavizat, dar mi-am văzut corpul de la distanță şi eram capabil să mă mişc prin cameră doar cu un simplu gând.

Thao spuse:

- Michel, ştiu că mă vezi şi mă auzi, dar eu nu pot să te văd, de aceea nu te pot privi când îți vorbesc. Corpul tău Astral a părăsit corpul fizic. Nu este nici un pericol în asta – nu e nevoie să-ți faci griji. Ştiu că aceasta este prima dată când ți se întâmplă acest lucru şi sunt oameni care intră în panică… Ți-am dat un medicament special pentru a-ți curăța corpul de toate bacteriile care pot fi periculoase pentru noi. Ți-a mai fost dat şi un alt drog care a provocat detaşarea Corpului tău Astral de corpul fizic – aceasta va dura 3 ore, timpul necesar purificării tale. În această formă vei putea vizita nava noastră, fără pericolul contaminării pentru noi şi fără să pierzi timp.

Chiar dacă pare ciudat, am găsit acest lucru complet normal – şi am urmat-o. Era fascinant. A ajuns în fața unui panou care s-a deschis, glisând, pentru a ne lăsa să trecem dintr-o încăpere în alta. O urmam la o oarecare distanță şi de fiecare dată, *dacă* panoul era încă închis, în momentul în care ajungeam la el – pur şi simplu treceam *prin* el.

În final, am ajuns într-o cameră circulară, de aproximativ 20 de metri în diametru, în care erau cel puțin o duzină de astronauți – numai femei, şi cam de dimensiunile lui Thao.

Thao se apropie de un grup de patru care stăteau în enorme fotolii confortabile, aranjate în cerc. Când ea s-a aşezat pe un loc liber, cele patru capete s-au întors către ea întrebător. Aproape că părea încântată să le lase să aştepte; în sfârşit ea vorbi.

Eram din nou încântat să aud această limbă – sonoritatea era de-a dreptul nouă pentru mine şi intonația atât de armonioasă încât cineva ar fi putut crede că ele cântă. Toate păreau a avea un mare interes cu privire la raportul lui Thao. Am presupus că discutau despre mine, crezând în mod corect că eu eram scopul principal al misiunii lor.

Când Thao s-a oprit, întrebările s-au pornit, şi încă doi astronauți s-au alăturat grupului. Discuția se amplifică şi dezvoltă un ton de admirație crescândă. Neînțelegând nici un cuvânt din ce spuneau, şi observând la intrare trei oameni plasați în fața unor ecrane care afişau imagini tridimensionale, mai mult sau mai puțin viu colorate, eram pe cale să descopăr că aceasta trebuie să fie cu siguranță camera de control a navei.

Fiind invizibil, acest lucru devine mult mai interesant atât timp cât fiecare persoană îşi îndeplinea îndatoririle fără a fi deranjată sau măcar distrasă, de prezența mea.

Pe un ecran mai mare decât altele, am fost capabil să disting nişte puncte – unele mai mari decât altele şi unele mai luminoase, care se mişcau continuu şi fără întreruperi în direcțiile lor prestabilite, câteva către stânga ecranului, iar altele către dreapta.

Viteza lor creştea odată cu mărimea lor pe ecran şi în final, dispăreau de pe el. Culorile lor erau adesea strălucitoare si extraordinar de frumoase, trecând de la tonuri subtile de galben pal la un galben orbitor, ca lumina soarelui nostru.

Curând mi-am dat seama că acestea erau planetele şi sorii printre care navigam, şi eram de-a dreptul fascinat de evoluția lor de-a lungul ecranului.

N-aş putea spune cât timp le-am privit, când, brusc, un sunet straniu a umplut cabina – un sunet care era delicat dar, în acelaşi timp, insistent, şi care era acompaniat de multe luminițe sclipitoare (flash-uri).

Efectul a fost imediat. Astronauții care discutau cu Thao, s-au apropiat acum de postul de control şi fiecare a luat loc la postul care părea să-i fie destinat personal. Ochii fiecăruia erau fixați cu atenție pe ecran.

Chiar în mijlocul acestor monitoare mari, am început să disting o masă enormă, greu de descris. Dați-mi voie să spun doar că era rotundă ca formă şi de culoare gri-bleu. A rămas nemişcată în centrul fiecărui ecran. În cameră, totul era cufundat în liniște. Atenția generală era concentrată pe trei astronauți aflați la comanda unor piese de echipament de formă oblongă, semănând într-un fel, cu computerele noastre.

Deodată, acoperind o arie uriaşă a ceea ce credeam că era peretele cabinei, am rămas stupefiat să văd o imagine a New York-ului – nu! Acesta este Sydney, mi-am spus, şi totuşi podul este diferit…chiar era un pod?

Surprinderea mă determină să o întreb pe Thao, lângă care stăteam. Uitasem oricum, că nu mai eram *în corpul meu fizic* şi că nu mă putea auzi nimeni. Eram capabil să o aud pe Thao şi pe ceilalți comentând despre ceea ce vedeam, dar neînțelegând limba lor, n-am ajuns prea departe. Eram convins că Thao nu mă minţise şi de aceea ne-am înţeles bine şi am lăsat într-adevăr Pământul în urmă.

Mentorul meu mi-a explicat că ne deplasăm cu o viteză de câteva ori mai mare decât viteza luminii…şi l-am văzut pe Saturn rămânând în urmă, şi mai târziu, ceea ce am luat drept a fi planete şi sori – deci ne-am întors, şi de ce?

Thao vorbi tare şi în franceză, ceea ce făcu toate capetele să se întoarcă în direcția sa.

- Michel, staționăm deasupra planetei Aremo X 3, care este aproape de două ori mai mare decât Pământul, şi după cum poți vedea pe ecran, foarte asemănătoare cu lumea voastră. Nu-ți pot explica mai pe larg misiunea noastră deoarece mi se cere să particip la operațiune, dar vom face acest lucru mai târziu. Pentru a te pune pe drumul cel bun, îți voi spune că misiunea noastra priveşte radiatiile atomice, cum ar fi cele cunoscute pe Pământ.

Toți păreau preocupați; fiecare ştia precis ce are de făcut şi când. Ne oprisem. Panoul cel mare proiecta o imagine a centrului oraşului. Cititorul trebuie să înţeleagă că acest panou uriaş, de fapt, nu era altceva decât un imens ecran de televizor, proiectând o imagine în relief atât de reală, încât ne puteam uita afară prin fereastra unei clădiri înalte.

Atenția mea s-a mutat către un ecran mai mic care era monitorizat de către două dintre "gazdele" mele. Pe acest ecran puteam vedea nava noastră, aşa cum o văzusem în universul nostru paralel. În timp ce urmăream, am fost surprins să văd, chiar în apropierea mijlocului navei, o mica sferă evacuată, ca un ou de la o găină.

Odată ajunsă afară, această sferă acceleră rapid către planeta de dedesupt. De îndată ce a dispărut din raza vizuală, altă sferă a apărut în acelaşi mod, şi apoi o a treia.

Am observat că fiecare sferă era monitorizată pe un ecran separat de către grupuri diferite de astronauți. Coborârea sferelor putea fi acum urmărită cu uşurință pe panoul mare. Distanța trebuie să le fi făcut invizibile într-un timp destul de scurt, dar au rămas la "vedere" şi am dedus că, acea cameră video trebuie să aiba un "zoom" extrem de puternic.

Într-adevăr, efectul zoom-ului era atât de puternic încât prima sferă a dispărut din dreapta panoului iar a doua din stânga. Acum o puteam vedea doar pe cea din mijloc şi să îi urmărim coborârea pe sol foarte clar. S-a oprit în centrul unui pătrat imens, situat printre clădirile cu apartamente. Aceasta era oricum, după cum m-am gândit, suspendată la câțiva metri de sol.

Celelalte sfere erau monitorizate urmărind aceleaşi detalii. Una era deasupra unui râu care curgea către oraş şi cealaltă plutea deasupra unui deal, lângă oraş.

Pe neaşteptate, panoul proiectă o nouă imagine. Puteam acum să disting uşile de la clădiri sau mai bine zis "pasajele" unde ar fi trebuit să fie uşile, cu spații deschise. Îmi amintesc clar că, până atunci, nu mi-am dat seama cât de ciudat era acest oraş…

Nimic nu se mişca…

CAPITOLUL 2

Distrugerea atomică

Un singur cuvânt poate exprima ceea ce se putea vedea pe panou: "Dezolare". Strada pe care o observam, bucată cu bucată, era plină de "grămezi", mormane, aşezate în general una în spatele celeilalte. Unele stăteau mai într-o parte în timp ce altele zăceau chiar în mijlocul intrărilor în clădiri. Imperceptibil, camera video se apropie şi foarte repede am înţeles că aceste "grămezi"erau odată maşini – vehicule care semănau cu nişte bărci turtite în partea din spate. În jurul meu, astronauţii erau atenţi la posturile lor.

Din fiecare sferă ieşea câte un tub lung care cobora încet către suprafaţă. Când capătul tubului atinse solul, un mic norişor de praf se ridică, şi am realizat că vehiculele erau acoperite cu o pătură groasă de praf, făcându-le să pară lipsite de formă şi de nerecunoscut. Desigur, sfera care plutea deasupra râului, îşi avea tubul în apă. Atenţia mea era acum fixată pe panou, pentru că scena era de-a dreptul fascinantă – aveam exact impresia de a fi pe stradă. Atenţia mi-a fost atrasă în special de un loc întunecos, situat la intrarea unei clădiri imense. Aş fi putut să jur că se mişcase ceva…

De asemeni, am simţit o oarecare agitaţie printre astronauţi. Foarte rapid şi cu o serie de mişcări bruşte, acel "ceva" a ieşit la lumină. Am fost îngrozit de ceea ce am văzut. Cât priveşte "gazdele" mele, în afară de câteva vorbe spuse mai repede şi câteva exclamaţii în care putea fi sesizată emoţia, aş putea spune că nu păreau cu adevarat surprinse. Oricum, ceea ce vedeam atât de clar pe ecran, era un gândac oribil, cam de doi metri lungime şi 80 de cm înălţime.

Cititorul precis a mai văzut, la un moment dat, aceste mici insecte nesuferite pe care le putem vedea pe Pământ, în special în zonele cu climat cald, trăind în bufete de bucătărie şi în gunoaie.

Veți fi de acord că sunt scârboşi, dar cel mai mare nu va avea mai mult de 5 cm lungime. Imaginați-vă deci, unul de dimensiunile de care tocmai vă spuneam. Era de-a dreptul dezgustător.

Tubul sferei începu să se retragă, încă mai avea un metru de la pământ când, brusc, creatura se grăbi, înaintând spre el, pentru a ataca lucrul care se mişcase. Neîncrezător, se opri din nou, când de deasupra clădirii, o veritabilă mulțime de creaturi au apărut, învălmăşindu-se una peste alta.

Chiar atunci, o rază de lumină de un albastru intens ţâşni din sferă şi "mătură" grupul, reducându-l instantaneu la praf carbonizat. Un nor de fum negru făcu nevăzută intrarea clădirii.

Crescându-mi curiozitatea, am privit celelalte ecrane, dar ele nu indicau nici o problemă. Sfera de la râu s-a întors către noi, iar sfera de pe deal şi-a retras tubul, s-a mutat puțin mai sus şi şi-a coborât din nou tubul, de-a lungul unui al doilea cilindru aflat sub sferă. Am ghicit, desigur, că astronauții prelevau probe de sol, apă şi aer. Fiind în Corpul Astral, n-am putut-o întreba pe Thao; în orice caz, părea destul de ocupată, discutând cu două dintre gazde. Sferele începură să urce către noi şi au fost foarte curând "reabsorbite" de nava noastră spațială.

Când operațiunea a fost încheiată, Thao şi cei doi astronauți amintiți şi-au reluat locurile, în fața pupitrelor respective. Instantaneu, imaginile pe care le recepționam pe panou şi pe ecrane s-au schimbat complet. Am înțeles că vom pleca atunci când fiecare şi-a reluat locul. Am observat că toți astronauții au o poziție similară în scaunele lor, fapt care m-a intrigat. Mai târziu am aflat că un câmp de forță îi ținuia exact aşa cum o centură de siguranță ar fi ținut în frâu un cascador pe Pământ.

Sorii iluminau planeta printr-o ceață roşiatică. Trebuia să fi plecat de acum, şi am presupus că urmărim conturul planetei, la aceeaşi altitudine. De fapt, puteam vedea o zonă aparent deşertică pe deasupra căreia treceam, asanată şi cu albii de râuri secate care uneori se intersectau unele cu altele la unghi drept. Mi s-a părut că ar putea fi canale, sau cel puțin că au fost făcute de oameni.

Panoul ne prezentă imagini ale unui oraş aparent intact care, apoi, dispăru şi ecranul deveni alb.

Evident, nava câştigase viteză în zborul pe deasupra planetei, ca şi imaginile de pe ecranele mici, arătând cu o viteza fulgerătoare, un lac sau o mare intracontinentală. Deodată, câteva exclamații s-au auzit şi imediat am încetinit.

Panoul central a fost deschis şi am putut vedea un plan mai apropiat al locului. Ne-am oprit.

Am putut vedea clar o porțiune de coastă şi, dincolo de nişte pietre mari, pe lac, am putut vedea structuri de formă cubică despre care cred că erau locuințe. De îndată ce ne-am oprit, sferele şi-au reînceput operațiunile, la fel ca şi mai devreme.

Am primit câteva imagini excelente realizate de către una dintre sferele care pluteau deasupra plajei şi la o înălțime pe care am apreciat-o a fi între 40 şi 60 de metri de la sol. Tubul său s-a extins în direcția țărmului. Foarte clar, a transmis o scena de grup a unor *ființe umane*…

Într-adevăr, la prima vedere, ei erau identici cu oamenii aflați pe Pământ. I-am putut privi dintr-un plan apropiat. În mijlocul panoului apăru figura unei femei a cărei vârstă nu o puteai ghici.

Avea pielea maronie, cu părul lung şi negru, care îi cădea peste sâni. După cum am putut vedea pe un alt ecran, era complet dezbrăcată. Numai fața părea a fi deformată – era de tip Mongoloid. Când am văzut-o, nu mi-am dat seama că era deformată, pur şi simplu am presupus că avem de-a face cu o rasă umană doar uşor diferită de a noastră – aşa cum scriitorii S.F. obişnuiesc să-i descrie – contorsionați, cu urechi mari sau cam aşa ceva.

Totuşi, am avut şi alte imagini, şi în acest grup, bărbații şi femeile păreau să semene cu rasa Polineziană. Era, oricum, evident că mai mult de jumătate dintre aceşti oameni erau fie deformați, fie "mâncați" de ceea ce părea a fi *lepră*.

Priveau spre sferă şi gesticulau, părând a fi foarte agitați. Mai mulți apărură din construcțiile cubice care s-au dovedit a fi locuințele lor, şi pe care le voi descrie puțin mai amănunțit.

Aceste structuri semănau destul de bine cu lagărele din cel de-al doilea Război Mondial, la care erau adăugate hornuri foarte mari (instalație pentru ventilația clădirii, presupun), care păreau a se ridica la aproximativ un metru deasupra solului. Aceste barăci erau construite cu aceeaşi orientare şi oamenii ieşeau din ele, prin deschizături aflate pe părțile ce se găseau în umbră…

Fără avertisment, m-am simțit tras înapoi de lângă panou. Rapid am trecut prin câțiva pereți până când m-am regăsit din nou, în cabina în care corpul meu fizic era întins în locaş, exact cum îl lăsasem. Instantaneu, totul a devenit complet întunecat. Cât de bine îmi amintesc senzația neplăcută care a urmat. Îmi simțeam membrele ca de plumb şi când am încercat să le mişc, mă simțeam ca şi cum aş fi fost paralizat. Nu puteam înțelege ce mă împiedica să mă mişc. Trebuie să mărturisesc că am intrat puțin în panică şi mi-am dorit din tot sufletul să pot părăsi din nou corpul fizic, dar nu am mai putut s-o fac. Nu ştiu cât a durat până ce cabina a devenit treptat inundată cu cea mai odihnitoare lumină albastră-verzuie. În sfârşit, Thao intră, purtând un costum diferit.

- Îmi pare rău că te-am făcut să aştepți, Michel, dar atât timp cât corpul tău fizic te-a rechemat, îmi era imposibil să vin să te ajut.

- Nu te scuza, înteleg perfect, am întrerupt-o eu, dar cred că am o problemă – nu mă pot mişca. Sunt sigur că ceva în mine nu funcţionează.

Ea zâmbi şi şi-a pus mâna chiar lângă mine, fără îndoială operând un mecanism de control, şi imediat am fost eliberat.

- Încă odată, o mie de scuze, Michel. Ar fi trebuit să-ți arăt locul unde poate fi găsită celula de control a sistemului de siguranţă. Toate locurile, paturile şi scaunele sunt echipate cu asemenea dispozitive, şi sunt activate automat când locurile sunt ocupate, dacă este cea mai mică posibilitate de pericol.(2) Când nava ajunge într-o zonă periculoasă, cele trei computere care asigură securitatea, comandă închiderea câmpurilor de forţă, luându-şi singure această responsabilitate. Când pericolul a trecut, are loc automat eliberarea din câmpul de forţă. Acum te voi ruga să mergi să te schimbi. Îți voi arăta eu unde. În cameră, vei vedea un şifonier deschis unde îți vei putea pune hainele – de fapt tot ceea ce porţi în afară de ochelari. Vei găsi acolo un costum pe care ți-l vei pune înainte de a mă reîntâlni aici.

Thao se înclină şi luându-mă de mâna, mă ajută să mă ridic. Eram de-a dreptul înţepenit. Am mers într-o cameră mică pe care mi-a indicat-o ea, m-am dezbrăcat complet şi mi-am pus costumul care, mi se potrivea perfect.

Acest lucru era surprinzător, mai ales că, în ciuda înălțimii mele de 178 cm, eram un pitic comparativ cu gazda mea. Puțin după aceasta, când m-am întors în cabină, Thao mi-a înmânat ceva de forma unei brățări, care era de fapt o pereche de ochelari uriaşi. Semănând puțin cu ochelarii de motociclist, erau foarte fumurii. La cererea ei, mi i-am pus, dar pentru a face asta, am fost obligat să-mi scot ochelarii mei, ca şi cum ar fi putut fi distruşi de această pereche de ochelari uriaşă. Se potriveau exact în forma orbitelor mele.

- O ultimă precauție – spuse ea.

Ridicând mâna către perete, ea deblocă, într-un fel sau altul, un fel de mecanism, astfel încât lumina intensă reapăru şi i-am simțit intensitatea în ciuda ochelarilor puternici. Am fost din nou conştient de prezența unui curent de aer rece. Luminile s-au stins. Curentul de aer nu se mai simțea, dar Thao nu s-a mişcat, părând că aşteapta ceva. O voce s-a auzit şi apoi ea mi-a scos ochelarii fumurii.

I-am înlocuit cu ai mei şi m-a rugat s-o urmez. Am reluat acelaşi traseu ca şi atunci când am urmat-o în Corpul Astral, şi astfel, m-am regăsit din nou în camera de comandă.

Unul dintre astronauții mai în vârstă (am spus mai în vârstă, dar poate trebuia să spun în loc "mai serios" pentru că părea să aibă cam aceeaşi vârstă) i-a făcut semn scurt lui Thao care, m-a invitat să iau un loc în fața panoului şi m-a rugat să stau acolo. S-a alăturat repede colegelor ei şi mi-am dat seama că erau foarte ocupate.

Cât despre mine, am început prin a verifica dacă pot să mă eliberez de câmpul de forță. Imediat ce m-am aşezat, am fost efectiv țintuit pe scaunul meu – un sentiment care nu mi-a plăcut deloc.

Mişcându-mi mâna uşor, mi-am dat seama că am fost eliberat imediat, atât timp cât mâna mea a rămas în fața celulei. Panoul reda imaginea a aproximativ 500 de oameni stând pe țărmul din apropierea barăcilor.

Mulțumită prim-planurilor datorate camerelor noastre video, aveam o imagine excelentă a acestor oameni, care erau complet dezbrăcați, de la cel mai în vârstă până la cel mai tânăr. Din nou, am putut vedea că mulți dintre ei erau, fie diformi, fie purtau răni urâte. Toți gesticulau către sfere, luând bulgări de sol sau nisip, dar nici unul nu se apropia. Cei mai puternici dintre bărbați țineau în mâini ceva ce părea a fi un fel de macetă sau o sabie. Păreau a păzi ceva.

Am simțit o apăsare pe umăr şi m-am întors surprins. Era Thao. Mi-a zâmbit şi îmi amintesc foarte clar când am apreciat, pentru prima dată frumusețea şi noblețea chipului ei. Am amintit deja despre părul ei, care era lung şi mătăsos, blond-auriu la culoare, care cădea pe umerii săi şi încadra o față care avea un format perfect oval. Avea o frunte înaltă, uşor proeminentă. Ochii săi de un albastru-violet şi genele lungi şi întoarse ar fi putut fi invidiate de multe femei de pe planeta noastră. Sprâncenele ei curbate în sus, asemănătoare cu aripile unui pescaruş, se adăugau farmecului său.

Sub ochii săi, care străluceau şi uneori, tachinau, era nasul bine proporționat si uşor plat la vârf, care accentua o gură senzuală. Când zâmbea, dezvăluia o dantură perfectă – atât de perfectă, încât ai fi putut crede că e falsă (acest lucru m-a surprins). Bărbia, bine formată, dar uşor ascuțită, sugera o anumită fermitate, oarecum masculină, dar acest lucru nu-i ştirbea farmecul. O uşoară umbră de păr deasupra buzei superioare ar fi putut afecta acest chip perfect, dacă nu ar fi fost blond.

- Observ că deja ştii cum să te eliberezi de câmpul de forță, Michel.

Eram gata să-i răspund, când o exclamație aproape generală ne-a făcut să ne întoarcem privirile către panou. Oamenii de pe plajă se reîntorceau în masă către locuințele lor şi intrau în mare grabă, în timp ce o serie de bărbați erau aşezați în linie, înarmați cu săbii sau sulițe, confruntându-se cu cel mai incredibil "lucru" pe care mi l-aş fi putut imagina vreodată.

Un grup de furnici roşii, *fiecare de mărimea unei vaci*, se îmbulzeau de după stâncile de pe plajă. Se mişcau mai rapid decât caii în galop. Bărbaţii înarmaţi ţinteau în continuare inamicii din spatele rocilor, vrând parcă să compare viteza oamenilor care se înghesuiau spre a fi în siguranţă, cu cea de înaintare a furnicilor. Deja cele din urmă erau aproape – prea aproape…

Oamenii le-au înfruntat cu curaj dar, doar cu o ezitare de o secundă, prima bestie atacă. Am putut distinge clar mandibulele – fiecare de mărimea unui braţ de om. Iniţial, creatura făcu o fentă, permiţându-i omului să lovească cu sabia sa, dar el lovi doar aerul. Imediat mandibulele înconjurară talia acestuia, secţionându-l cu precizie în două. Altă pereche de furnici o ajutară pe prima să-l tranşeze, în timp ce restul se lansară în atacul lor asupra combatanţilor care alergau, câştigând rapid teren – prea rapid…

Dinspre sferă, o undă de un albastru – electric, de o intensitate insuportabilă lovi chiar furnicile care urmăreau oamenii. Creaturile au fost lovite mortal una câte una, cu o precizie şi o eficienţa uimitoare. Rotocoale de fum roz provenite de la carnea arsă a animalelor erau răspândite peste tot pământul, picioarele lor enorme contorsionându-se într-un ultim spasm. Unda îşi continuă acţiunea devastatoare printre furnici, instantanee si sistematică, anihilând insectele gigantice. Trebuie să fi ştiut instinctiv că nu se pot măsura cu aceasta forţă aproape supranaturală şi au bătut în retragere. Totul s-a petrecut atât de repede…

Thao era încă lângă mine, faţa ei reflectând mai curând dezgust şi tristeţe, decât furie. O altă privire spre panou a revelat o nouă scenă – o sferă care urmărea furnicile în retragerea lor grăbită, nu numai cu camera video, ci şi cu unda mortală. Restul mulţimii, pe care o estimasem eu cam la 6-700, fură decimate. Nici măcar una nu a fost lăsată în viaţă. Sfera s-a întors în poziţia sa iniţială, deasupra plajei şi scoase la iveală o unealtă specială cu care pătrunse printre carcase. Am putut vedea unul dintre astronauţi asezat la pupitrul său, vorbind la microfonul computerului. Acest lucru m-a determinat s-o întreb pe Thao dacă ea supraveghea ca lucrul să fie dus la bun sfârşit.

- În acest moment, da, acest tip de activitate nu a fost prevăzut în programul original. Luăm mostre din aceste creaturi, în special fragmente de plămâni, în vederea analizării lor. Credem că anumite tipuri de radiaţii au produs aceste creaturi mutante. De fapt, furnicile nu au plămâni, dar singura explicaţie logică a gigantismului lor neaşteptat este…

Thao se opri brusc. Camera ne arăta imaginea oamenilor care ieşeau din nou din adăpost, gesticulând sălbatic către sferă. Ţineau braţele larg deschise şi se prosternau la pământ. Au repetat apoi gestul.

- Ei pot vedea nava aceasta? am întrebat.

- Nu. Noi ne aflăm la o altitudine de 40.000 de metri, şi, în plus, mai sunt prezente şi trei straturi de nori între planetă şi noi. Pe de altă parte, ei pot vedea satelitul nostru şi cred că lui îi adresează aceste gesturi de mulţumire.

- Poate că ei iau sfera drept un zeu care i-a salvat de la pieire?

- Este perfect posibil.

- Ai putea să-mi spui ce se întâmplă? Cine sunt aceşti oameni?

- Ar dura prea mult să-ți explic, Michel, mai ales acum când este atâta activitate pe navă, dar pot să-ți satisfac curiozitatea explicându-ți pe scurt. Aceşti oameni sunt, într-un fel, descendenţii unor anumiţi strămoşi ai oamenilor care încă mai există pe planeta voastră. De fapt, un grup dintre aceşti strămoşi au populat un continent de pe Pământ cu aproape 250.000. de ani pământeşti în urmă. Aici avem o civilizaţie care era foarte avansată dar, au ridicat enorme bariere politice între ei, şi în final s-au distrus între ei, cu 150 de ani în urmă, cu ajutorul atomului.

- Vrei să spui – un război nuclear total?

- Da, provocat de o reacţie în lanţ. Noi venim din când în când, pentru a lua mostre pentru a studia nivelul de radiaţii remanent în diferite regiuni. Uneori, cum s-a întâmplat acum câteva momente, îi ajutăm.

- Dar, probabil că vă iau drept Dumnezeu însuşi după ce tocmai aţi făcut acum!

Thao zâmbi şi clătina din cap.

- Oh, da, acest lucru este desigur adevărat, Michel. Ei ne iau drept zei, exact ca şi pe planeta voastră. Unii dintre strămoşii voştri, deasemeni ne-au luat drept zei. Totuşi ei vorbesc despre noi…

Probabil că am afişat o surpriză totală, încât Thao mi-a aruncat o privire plină de amuzament.

- Ți-am spus puțin mai înainte că explicația mea este oarecum prematură. Vom avea suficient timp pentru a vorbi despre asta din nou; de fapt, de aceea eşti aici cu noi.

Cu aceasta s-a scuzat şi şi-a reluat locul în faţa unui pupitru cu monitor. Imaginile se schimbau rapid pe panou. Sfera se îndrepta spre nava mamă şi am primit imagini ale unei întregi secţiuni a continentului, pe care am observat pe alocuri pete verzi şi maronii…Sfera şi-a reluat locul în nava mamă şi am pornit. Am zburat pe deasupra planetei la o viteză ce îți tăia răsuflarea şi mi-am permis să fiu prizonierul câmpului de forță din scaunul meu.

Pe ecran erau imagini ale apelor unui imens ocean. Am putut distinge o insulă care creştea rapid.

Parea a fi o insulă foarte joasă, dealtfel, pentru mine problemele apărute la estimarea dimensiunilor erau foarte reale.

Întreaga procedură, descrisă deja, s-a repetat. Ne-am oprit deasupra coastei şi, de data aceasta, patru sfere au părăsit nava spațială şi au coborât spre insulă. Pe panou am putut vedea o plajă pe care camera video o scana. Pe malul apei erau aşezate nişte obiecte care arătau ca nişte lespezi subțiri, în jurul cărora erau adunați oameni goi – acelaşi tip pe care îl văzusem mai devreme. Nu păreau să fi remarcat sfera şi am presupus de această dată, că era la o altitudine mai mare, în ciuda imaginilor în plan apropiat pe care le primeam.

Pe panou, puteam vedea acum oamenii cărând una dintre lespezi în valuri. Plutea, ca şi cum ar fi fost făcută din plută. Oamenii s-au urcat pe ea, au apucat nişte rame mari pe care le mânuiau cu îndemânare şi "ambarcațiunea" a pornit spre largul mării. Când au ajuns la o distanță bună de țărm, şi-au aruncat plasele de pescuit şi, spre surprinderea mea, aproape imediat, au scos peşti de dimensiuni respectabile.

Era de-a dreptul fascinant să vezi cum supraviețuiau aceşti oameni şi să fim capabili să-i ajutăm, ca şi cum am fi fost zei. M-am eliberat din câmpul de forță, vrând să merg să studiez celelalte ecrane care recepționau imagini diferite. Chiar când mă pregăteam să mă aventurez din scaunul meu, am primit un ordin, *fără să aud un sunet*: "Stai unde eşti, Michel". Am rămas stupefiat. Era ca şi cum vocea ar fi fost în capul meu. Mi-am întors capul în direcția lui Thao şi ea mi-a zâmbit. M-am hotărât să încerc ceva şi m-am concentrat cât am putut de bine, gândind: "Telepatia, ce grozavă este, nu-i aşa Thao?"

- Desigur, replică ea în aceeaşi manieră.

- E minunat! Îmi poți spune ce temperatură este acolo jos în acest moment?

Ea verifică datele de pe pupitrul său.

- 28^0 C, în sistemul vostru de măsură. În timpul zilei, temperatura maximă este de 38^0 C.

Mi-am spus în sinea mea că dacă aş fi surd şi sunt, aş putea comunica cu Thao la fel de uşor ca şi cum aş vorbi normal.

- Exact, dragul meu.

Am privit-o pe Thao cu o oarecare surprindere. Am făcut o remarcă personală şi deja ea mi-a interceptat gândurile. Am fost puțin bulversat de asta. Ea îmi oferi un zâmbet larg.

- Nu-ți face griji, Michel. Doar m-am jucat puțin şi te rog să mă ierți. În mod normal, îți citesc gândurile numai atunci când vrei să-mi pui o întrebare. Am vrut doar să-ți demonstrez ce este posibil în acest domeniu. N-am s-o mai fac.

I-am întors zâmbetul şi mi-am redirecţionat atenţia către panou. Acolo, am putut vedea o sferă pe plajă, foarte aproape de un grup de oameni care nu păreau s-o fi observat. Această sferă preleva probe de nisip de pe o arie de la aproximativ 10 metri față de grup. Prin telepatie, am întrebat-o pe Thao, de ce aceşti oameni nu sunt capabili să vadă maşina.

- Este noapte, mi-a răspuns.

- Noapte? Dar cum este posibil ca noi să putem vedea lucrurile atât de clar?

- Cu camere video speciale, Michel – ceva asemănător cu aparatele voastre cu raze infraroşii.

Acum am înţeles mai bine de ce imaginile recepţionate erau mai puţin luminoase decât la oprirea noastră precedentă. Oricum, prim-planurile erau excelente. Chiar atunci, pe panou am avut o imagine a unei feţe aparţinând aparent unei femei. Era de-a dreptul oribilă. Biata creatură avea o enormă gaură în locul în care fusese ochiul său stâng. Gura ei era poziţionată în dreapta feţei sale şi apărea ca o mică deschizătură în mijlocul fălcii, înconjurată de buze care, păreau a fi lipite. Pe creştetul capului său, un singur smoc de păr atârna jalnic. Puteam vedea acum sânii ei, şi ar fi trebuit să fie foarte frumoşi, dacă unul dintre ei n-ar fi avut o rană purulenta într-o parte.

- Cu sâni ca aceştia ar trebui să fie tânără? am întrebat.

- Computerul a stabilit vârsta de 19 ani.

- Radiaţii?

- Desigur.

Alţi oameni au apărut, unii dintre ei arătând perfect normal. Erau bărbaţi printre ei, cu constituţie atletică, care păreau a avea cam 20 de ani.

- Care este vârsta celui mai bătrân? Ştii cumva?

- În prezent, nu avem înregistrări cum că ar exista cineva mai în vârstă de 38 de ani, iar un an pe această planetă are 295 de zile şi 27 de ore. Acum, dacă vei privi ecranul, vei putea vedea un prim-plan cu zona genitală a acestui tânăr frumos şi atletic. După cum vei putea observa, organele genitale sunt total atrofiate. Deja am cercetat, în expediţia anterioară, aflând că există foarte puţini bărbaţi capabili să procreeze în prezent, şi totuşi, există un mare număr de copii. Este instinctul de conservare al tuturor raselor de a se reproduce cât mai repede posibil. Totuşi, soluţia evidentă ar fi ca masculii capabili de reproducţie să fie "armăsarii". Acest bărbat trebuie să fie unul dintre ei, cred.

Într-adevăr, camera arăta un bărbat de aproximativ 30 de ani poate, posedând calitaţi fizice care demonstrau cu siguranţă posibilitatea procreerii. Am putut vedea mulţi copii venind şi plecând în jurul unor mici focuri pe care se pregatea mâncarea. Bărbaţii şi femeile asezaţi în jurul focurilor luau bucăţi de mâncare şi le împărţeau cu copiii. Focurile păreau a fi făcute cu lemne, dar nu puteam fi sigur. Erau alimentate cu ceva care mai curând păreau a fi pietre.

În spatele focurilor, lespezi asemănătoare cu ambarcațiunile văzute mai devreme, erau stocate şi asamblate în formă de adăposturi ce arătau destul de confortabil.

În câmpul vizual al camerei video, nu se puteau vedea copaci – poate că existau, deoarece am observat spoturi verzi mai devreme când am zburat pe deasupra continentului. Dintre două colibe, câțiva purceluşi negri apărură, urmați de câțiva câini galbeni furioşi, doar pentru a dispărea rapid în spatele aceleiaşi colibe. Eram uimit şi nu mai puteam decât să mă întreb dacă într-adevăr priveam în jos spre altă planetă. Aceşti oameni arătau ca mine – sau mai curând ca Polinezienii – şi aici erau câini şi porci. Totul era din ce în ce mai surprinzător…

Sfera îşi începu reîntoarcerea, ca şi celelalte sfere, fără îndoială, după cum erau monitorizate pe ecranele pe care nu le puteam vedea cu uşurința de pe poziția mea. Operațiunea "reîntoarcerea la navă" a fost inițiată, şi toate sferele au fost "reabsorbite" fără incidente, la fel ca mai înainte. Am presupus că suntem pe cale să plecăm din nou şi deci, m-am instalat confortabil pe locul meu, permițând câmpului de forță să mă rețină pe loc.

Câteva momente mai târziu, sorii planetei apărură, doi la număr, apoi totul rămase rapid în urmă, la fel cum s-a întâmplat când am părăsit Pământul. După un timp, care păru destul de scurt, câmpul de forță a fost neutralizat şi am înțeles că eram liber să-mi părăsesc locul. Era un sentiment plăcut. Am observat că Thao venea către mine însoțită de două dintre colegele ei mai "bătrâne", dacă pot spune aşa. Am rămas în picioare lângă fotoliul meu înaintea celor trei astronauți. Pentru a o privi pe Thao eram deja obligat să-mi ridic capul, dar când m-a prezentat, în franceză, celei mai "în vârstă" m-am simțit chiar mai mic. Cealaltă era cu un cap mai înaltă decât Thao. Am fost complet uimit când ea, Biastra, mi-a vorbit corect, deşi rar, în Franceză. Şi-a pus mâna dreaptă pe umărul meu, spunând:

- Sunt încântată să te am la bord, Michel. Sper că totul este în regulă cu tine şi sper să fie aşa şi în continuare. Dă-mi voie să ți-o prezint pe Latoli, secundul de pe nava noastră, eu fiind ceea ce voi ați numi Căpitanul navei *Alatora*[1] .

Întorcându-se către Latoli, ea rosti câteva cuvinte în limba lor şi Latoli îşi puse şi ea mâna pe umărul meu. Cu un zâmbet cald, ea a repetat numele meu de câteva ori încet, cum ar face cineva care are dificultăți cu pronunția într-o nouă limbă. Mâna ei rămase pe umărul meu şi o senzație de bine, o senzație de fluid bine definită, trecu prin corpul meu.

[1] *Alatora*, în limbajul lor, este numele dat navelor lor spațiale de cursă super-lungă, pentru distanțe foarte mari.

Eram, atât de evident depăşit de aceasta, încât toate trei au început să râdă. Citindu-mi gândurile, Thao m-a liniştit.

- Michel, Latoli posedă un dar special, care, dealtfel, nu este ceva rar printre semenii noştri. Experienţa pe care tocmai ai avut-o, este un fluid care este magnetic şi benefic, şi care este emanat de către ea.

- Este minunat! am exclamat. Te rog s-o feliciţi, să-i prezinţi complimente din partea mea. Apoi m-am adresat celor doi astronauţi.

- Vă mulţumesc pentru urările de bun venit, dar trebuie să mărturisesc că sunt de-a dreptul uimit de ceea ce mi se întâmplă. Este de-a dreptul cea mai incredibilă aventură pentru un pământean ca mine. Deşi am crezut întotdeauna în posibilitatea că alte planete ar putea fi locuite, încă mai am dificultăţi în a mă convinge că nu este un vis fantastic. Am discutat adesea cu prietenii de pe Pământ, despre lucruri cum ar fi telepatia, extratereştri şi ceea ce noi numim "farfurii zburătoare", dar erau doar vorbe şi fraze umflate, pline de ignoranţă. Acum, am dovada referitoare la ceea ce am bănuit de atâta vreme privind existenţa universurilor paralele, dualitatea fiinţelor noastre, şi alte întâmplări inexplicabile. A experimenta toate câte mi s-au întâmplat în ultimele câteva ore este atât de incitant încât mi se taie respiraţia.

Latoli, admirându-mi monologul, scoase o exclamaţie, în cuvinte, pe care n-am înţeles-o dar, Thao, mi-a tradus-o imediat.

- Latoli, înţelege starea ta mentală foarte bine, Michel.

- La fel ca şi mine, adăugă Biastra.

- Cum a putut înţelege ce am spus?

- A "săpat" telepatic în mintea ta în timp ce vorbeai. După cum trebuie să-ţi fi dat seama, telepatia nu este îngrădită de bariere lingvistice.

Uimirea mea le-a amuzat şi zâmbete persistente le fluturau pe buze. Biastra mi se adresă:

- Michel, te voi prezenta restului echipajului, dacă eşti bun să mă urmezi.

Ea m-a condus, ţinându-mă de umeri, către următorul pupitru, unde trei astronauţi monitorizau instrumentele. Încă nu mă apropiasem de aceste pupitre şi, chiar în Corpul Astral, nu am acordat nici o atenţie afişajului acestor computere. Privirea pe care le-am aruncat-o acum m-a imobilizat complet.

Numerele din faţa ochilor mei erau numere *arabe*! Ştiu că cititorul va fi la fel de surprins ca şi mine, dar acestea au fost faptele. Primul, al doilea, al treilea, al patrulea, etc., care apăreau pe monitoare, erau aceleaşi numere care apăreau şi pe Pământ. Biastra observă uimirea mea.

- Este adevărat, nu-i aşa Michel, pentru tine aici este o surpriză după alta. Să nu te gândeşti că facem glume pe seama ta, înţelegând perfect mirarea ta. Toate vor fi la locul lor la momentul potrivit. Pentru moment, te rog să-mi permiţi să ţi-o prezint pe Naola.

Primul dintre astronauți s-a ridicat şi s-a întors spre mine. Şi-a aşezat mâna pe umărul meu, aşa cum făcuseră Biastra şi Latoli. Am presupus că acest gest trebuie să corespundă strângerii de mână de la noi. Naola mi s-a adresat în limba ei apoi şi ea, mi-a repetat numele de trei ori, ca şi cum ar fi trebuit să-l memoreze pentru totdeauna. Era cam de aceeaşi înălțime cu Thao. Aceeaşi ceremonie a fost urmată de fiecare dată când am fost prezentat, şi astfel am făcut cunoştință oficial cu toți membrii echipajului.

Era o asemănare izbitoare între ele. Părul lor, de exemplu, era diferit doar ca lungime şi nuanțe, care variau de la arămiu închis la un blond-auriu deschis. Unele aveau nasuri mai lungi sau mai scurte decât altele, dar toate aveau ochii de o culoare care tindea mai mult către luminos decât către o culoare închisă, şi toate aveau urechi de o formă precisă, bine proporționate.

Latoli, Biastra si Thao m-au invitat să iau loc într-unul dintre fotoliile confortabile. După ce ne-am instalat toți confortabil, Biastra şi-a mişcat mâna într-un mod anume pe lângă brațul fotoliului său şi am văzut venind spre noi, *plutind* prin aer, patru tăviţe rotunde. Fiecare purta câte un recipient cu un lichid gălbui şi un bol cu ceva albicios, cu o consistență similară cu cea a borangicului, dar sub formă granulată. "Limbi" plate serveau drept furculiţe.

Tăvițele poposiră pe brațele fotoliilor noastre. Eram de-a dreptul intrigat. Thao mi-a sugerat că, dacă aş dori să particip la această gustare, aş putea să mă las condus de ea, să mă las pe gustul ei. Ea şi-a desfăcut "sticla" şi eu am făcut la fel, găsind băutura de-a dreptul gustoasă, asemănătoare cu un amestec de apă şi miere. Tovarăşii mei folosiră "limbile" pentru a mânca amestecul din boluri. Urmând exemplul lor, am gustat pentru prima oara ceea ce, pe Pământ, numeam "manna". Asemănătoare pâinii, era oricum, extrem de uşoară şi fără o aromă specifică. Am mâncat numai jumătate din cantitatea din bolul meu când deja, m-am simțit sătul, fapt care m-a surprins, ținând cont de consistența acestui fel de mâncare. Mi-am terminat băutura şi, deşi nu puteam spune că am luat masa într-un stil rafinat, am trăit experiența unei senzații de bine şi nu-mi era nici foame, nici sete.

- Ai fi preferat, poate, o mâncare franțuzească, Michel? m-a întrebat Thao, mijindu-i un zâmbet pe buze.

Eu abia am zâmbit discret, dar Biastra a pufnit în râs.

Chiar atunci un semnal mi-a atras atenția către panou. În centru şi, în prim plan, apăru chipul unei femei, semănând cu gazdele mele. Ea vorbi repede. Tovarăşele mele s-au întors uşor în fotoliile lor pentru a fi mai atente la ceea ce spunea. Naola, de la pupitrul ei, intră într-un dialog cu persoana de pe ecran, la fel ca reporterii noştri T.V. de pe Pământ. Imperceptibil, cadrul se schimbă de la prim-plan la un cadru cu unghi larg, un plan îndepărtat, revelând o duzină de femei, fiecare fiind în fața unui pupitru.

Thao mă luă pe după umăr şi mă ghidă până la Naola, instalându-mă pe un fotoliu în faţa unuia dintre ecrane. S-a aşezat pe un loc lângă mine şi li s-a adresat oamenilor de pe monitor. A vorbit câtva timp, rapid, cu vocea sa melodioasă, întorcându-se frecvent către mine. După toate aparenţele, eu eram principalul subiect de conversaţie. Când a terminat, femeia a reapărut în prim-plan, răspunzând în câteva propoziţii succinte. Spre marea mea surpriză, ochii ei s-au fixat pe mine şi a zâmbit.

- Bună, Michel, îţi urăm aterizare sigură, bun venit pe Thiaoouba.

Aştepta replica mea. Când mi-am revenit din surpriză, mi-am exprimat mulţumirile călduroase.

Aceasta, în schimb, provocă exclamaţii şi numeroase comentarii de la tovarăşii ei, apărând din nou pe ecran într-o imagine cu unghi larg.

- Au înţeles? am întrebat-o pe Thao.

- Telepatic da, dar ei sunt încântaţi să audă pe cineva de pe altă planetă vorbind în limba sa maternă. Pentru cei mai mulţi dintre ei, aceasta este într-adevăr o experienţă rară.

Scuzându-se, Thao, s-a adresat din nou interlocutorilor de pe ecran şi, ceea ce am presupus era o conversaţie tehnică, ca rezultat, incluzând-o şi pe Biastra. În cele din urmă, după un zâmbet în direcţia mea şi un "pe curând", legătura s-a întrerupt, imaginea a fost tăiată. Am spus "tăiată" pentru că ecranul nu a devenit pur şi simplu alb; mai curând imaginea a fost înlocuită de o culoare plăcută, foarte frumoasă – un amestec de verde şi albastru-indigo – care producea un sentiment de fericire. A pălit gradat după un minut sau cam aşa ceva.

Întorcându-mă către Thao, am întrebat ce-au însemnat toate acestea; ne-am întâlnit cu o altă navă spaţială şi ce era această Thiaba sau Thiaoula ..?

- Thiaoouba, Michel, este numele pe care l-am dat planetei noastre, exact la fel cum voi o numiţi pe a voastră "Pământ". Baza noastră intergalactică ne-a contactat şi vom ajunge pe Thiaoouba în 16 ore şi 35 de minute, după unităţile de măsură pământeşti.

Aceste date le-a verificat dintr-o privire aruncată asupra celui mai apropiat computer.

- Înseamnă că aceşti oameni sunt tehnicieni pe planeta voastră?

- Da, după cum am spus deja, pe baza noastră intergalactică. Această bază monitorizează continuu navele noastre spaţiale şi dacă suntem în pericol din motive tehnice sau umane, în 81% din cazuri, vor fi capabili să controleze reîntoarcerea noastră în siguranţă, în port.

Acest lucru nu m-a surprins în mod special deoarece am realizat că negociam cu o rasă superioară, ale cărei posibilităţi tehnologice erau deasupra puterii mele de înţelegere. Ceea ce mi-a atras atenţia, era faptul că nu numai această navă, dar şi baza intergalactică păreau a fi conduse doar de către femei. O echipă formată numai din femei ca aceasta ar fi un lucru de-a dreptul excepţional pe Pământ.

M-am întrebat dacă Thiaoouba era populată numai de femei…un fel de Amazoane spațiale. Am zâmbit la această imagine. Am preferat întotdeauna compania femeilor mai curând decât pe cea a bărbaților; era un gând atât de plăcut…!

Întrebarea mea către Thao a fost directă:

- Sunteți de pe o planetă populată numai de femei?

M-a privit cu o aparentă surprindere, apoi fața ei s-a luminat cu amuzament. Era puțin îngrijorată. Oare am spus ceva prostesc? M-a luat de umeri şi m-a rugat s-o urmez. Am părăsit camera de control şi imediat am pătruns într-o cameră mică (numită *Haalis*) în care era o ambianță foarte relaxantă. Thao mi-a explicat că nu vom fi întrerupți în acea cameră, atât timp cât ocupanții doresc, prin prezența lor, dreptul la intimitate absolută.

M-a invitat să aleg unul dintre multele locuri existente în cameră. Unele arătau ca nişte paturi, altele ca nişte fotolii, altele semănau cu nişte hamace, în timp ce altele, din nou, erau ca nişte taburete înalte cu spătare reglabile. Ar fi trebuit să fiu greu de mulțumit dacă nici unul dintre ele nu s-ar fi potrivit cerințelor mele. Odată aşezat confortabil într-un fel de fotoliu, față în față cu Thao, am observat că figura ei devine din nou serioasă. Ea începu să vorbească:

- Michel, nu există *femei* la bordul acestei nave…

Dacă mi-ar fi spus că nu mă aflu pe o navă spațială ci în deşertul Australian, aş fi crezut-o mai repede. Văzând expresia de neîncredere de pe fața mea, ea adăugă.

- Nici *bărbați* nu există aici.

Atunci, confuzia mea a fost absolută.

- Dar, am ezitat eu, voi sunteți – ce? Doar roboți?

- Nu, cred că ai înțeles greşit. Într-un cuvânt, Michel, noi suntem hermafroditi. Ştii, desigur, ce este un hermafrodit?

- Da, şi totuşi fețele voastre şi comportamentul sunt mai mult feminine decât masculine.

- Într-adevăr, poate părea aşa, dar crede-mă când îți spun că nu suntem femei, ci hermafroditi. Rasa noastră a fost întotdeauna aşa.

- Trebuie să mărturisesc, că totul este foarte confuz. Va fi destul de dificil pentru mine să mă gândesc la tine, la voi ca la un "el"şi nu ca la o "ea", aşa cum am făcut de când mă aflu printre voi.

- Nu trebuie să-ți imaginezi nimic, dragul meu. Pur şi simplu, suntem ceea ce suntem: ființe umane de pe o altă planetă, trăind într-o lume diferită de a voastră. Pot înțelege că ți-ar place să ne defineşti ca aparținând unui sex sau altuia, pentru că gândeşti ca un Pământean sau/şi ca un Francez. Poate, pentru moment, ai putea folosi genul neutru din Engleză ("it") şi să te gândeşti la noi ca atare.

Am zâmbit la această sugestie dar în continuare m-am simțit dezorientat. Doar cu câteva momente înainte, credeam că mă aflu printre Amazoane.

- Dar cum are loc reproducerea la voi? am întrebat. Poate un hermafrodit să se reproducă?

- Sigur că putem, exact cum faceți şi voi pe Pământ; singura diferență fiind aceea că noi avem un real control asupra natalității – dar aceasta este o altă poveste. La momentul potrivit, vei înţelege, dar acum trebuie să ne alăturăm din nou celorlalți.

Ne-am reîntors la postul de control, şi m-am surprins privindu-i pe aceşti astronauți cu alți ochi.

Uitându-mă la bărbia unuia dintre ei, am găsit-o a fi mult mai masculină decât mi se păruse mai devreme. Nasul altuia era în mod sigur masculin iar coafurile câtorva erau acum de-a dreptul masculine. Mi-am dat seama că noi îi vedem în realitate pe ceilalți aşa cum *credem* că sunt şi nu cum *sunt* ei de fapt. Pentru a mă simți mai puțin jenat printre ei, mi-am creat o regulă pentru mine însumi.

I-am luat drept femei, după cum arătau a fi mai mult femei decât bărbați; astfel voi continua să mă gândesc că ar fi femei şi vom vedea cum merge.

Din locul în care mă aflam, puteam urmări, pe panoul central, mişcările stelelor ca la începutul călătoriei noastre. Uneori apăreau enorme şi orbitoare, ca şi cum ar fi trecut puțin cam prea aproape – la câteva milioane de kilometri între ele. Între timp, am observat planete de culori stranii. Îmi amintesc una care era de un verde-smarald, atât de pur încât am rămas uimit. Semăna cu un enorm giuvaer. Thao se apropie şi am profitat de ocazie pentru a o întreba despre o bandă de lumină care apăruse la baza ecranului. Această lumină era compusă din ceea ce arăta ca milioane de mici explozii.

- Acestea sunt cauzate de tunurile noastre cu antimaterie, după cum le-ați numi voi pe Pământ, şi chiar sunt explozii. La viteza cu care călătorim, cel mai mic meteorit ar sfărâma în bucăți această navă dacă ne-am ciocni cu el. Astfel, noi folosim un fel de camere specifice pentru a stoca anumite forme de praf sub o presiune enormă, şi acesta alimentează tunurile noastre cu antimaterie. Nava noastră poate fi considerată a fi un cosmotron, aruncând jeturi fierbinți de particule accelerate care dezintegrează cele mai microscopice dintre corpurile rătăcitoare din spațiu, pe o mare distanță înainte şi în părtile laterale ale navei. Acest lucru ne permite să atingem viteza maximă. În jurul vasului nostru, noi creăm un câmp magnetic propriu…

- Te rog, nu aşa de repede. După cum ştii Thao, eu nu am cunoştințe ştiințifice şi dacă tu vorbeşti despre cosmotron şi particule accelerate, eşti pe cale să mă pierzi. Înțeleg principiul, care este cu siguranță foarte interesant, dar nu sunt bun la termenii tehnici. Poți să-mi spui în schimb, de ce planetele de pe ecran sunt colorate aşa cum sunt?

- Uneori datorită atmosferei lor şi uneori datorită gazelor care le înconjoară. Vezi un punct multicolor cu o coadă, în partea dreaptă a ecranului? Acel "ceva" se apropia cu mare viteză. Secundă după secundă puteam să-l admirăm mai bine.

Părea să explodeze constant şi să-şi schimbe forma, culorile sale fiind indescriptibil de bogate. Am privit-o pe Thao.

- Este o cometă, spuse ea. Mişcarea sa de revoluție în jurul soarelui său durează aproximativ 55 de ani pământeni.

- Cât de departe suntem de ea?

Ea aruncă o privire spre computer:

- 4.150.000. km.

- Thao, am spus, cum se face că voi folosiți numerele arabe? Şi când vorbiți de "kilometri", îmi traduci mie, sau voi chiar folosiți aceste unităţi de măsură?

- Nu. Noi măsurăm în Kato şi Taki. Folosim numerele pe care le-ai recunoscut ca fiind arabe, pentru simplul motiv că acesta este sistemul nostru – unul pe care l-am dus pe Pământ.

- Ce? Te rog explică-mi mai departe.

- Michel, mai avem doar câteva ore până ce ajungem pe Thiaoouba. Acesta este probabil cel mai bun moment pentru a începe "educarea" ta în mod serios în anumite materii. Dacă nu te superi, vom merge din nou în Haalis, unde am fost mai devreme. Am urmat-o pe Thao, iar curiozitatea mea era mai puternică decât oricând.

CAPITOLUL 3

Primul om pe Pământ

Odată reinstalați confortabil în Haalis, camera de relaxare descrisă anterior, Thao începu un recital straniu.

- Michel, cu 1.350.000. de ani în urmă, pe planeta Bakaratini, din constelația Centaur, a fost luată o decizie de către conducătorii acestei planete, urmându-i numeroase conferințe şi expediții de recunoaştere, pentru a trimite nave "locuite" către planetele Marte şi Pământ. A fost un motiv simplu pentru aceasta: planeta lor se răcea în interior şi urma să devină de nelocuit cam în 500 de ani. Ei s-au gândit, şi au avut bune motive, că era preferabil să evacueze populația lor pe o planetă mai tânără, din aceeaşi categorie...

- Ce vrei să spui prin "aceeaşi categorie"?

- Îți voi explica mai târziu, a face asta acum ar fi prematur. Revenind la aceşti oameni, trebuie să-ți spun că aceste ființe erau umane – foarte inteligente şi foarte evoluate. O rasă neagră, ei aveau buze groase, nasuri plate şi păr creț – semănând, în aceste privințe, cu negrii care trăiesc acum pe Pământ. Aceşti oameni au locuit pe planeta Bakaratini 8.000.000. de ani, coabitând cu o rasă galbenă.

Pentru a fi mai precis, aceasta era ceea ce voi numiți pe Pământ, rasa Chineză, şi au populat Bakaratini cu aproape 400 de ani înaintea negrilor.

Cele două rase au fost martore la numeroase revoluții pe timpul petrecut pe planetă. Noi am încercat să le aducem alinare, asistență şi îndrumare dar, în ciuda intervențiilor noastre, războaiele izbucneau periodic. Acestea, împreună cu dezastrele naturale petrecute pe planetă, au contribuit la slăbirea rândurilor ambelor rase. În final, un război nuclear a izbucnit la o scară atât de mare încât întreaga planetă a fost aruncată în întuneric şi temperaturile au scăzut la – 40^0 C (în sistemul vostru de măsură). Nu numai radiațiile atomice au distrus populația, ci şi frigul şi lipsa hranei, care au completat restul.

Este menționat faptul că doar 150 de negri şi 85 de oameni galbeni au supraviețuit catastrofei, dintr-o populație de 7 miliarde de negri şi 4 miliarde de oameni galbeni. Un recensământ al supraviețuitorilor a fost făcut chiar înainte ca ei să înceapă să se reproducă şi când au încetat să se mai ucidă între ei.

- Ce vrei să spui prin "să se ucidă între ei"?

- Lasă-mă să-ți explic întreaga situație şi vei fi capabil să înțelegi mai bine. În primul rând, este important de explicat că cei care au rămas nu erau, după cum te-ai fi putut aştepta, conducătorii, bine protejați în adăposturi special echipate. Supraviețuitorii, cuprinzând trei grupuri de negri şi cinci grupuri de galbeni, au venit, unii din adăposturi particulare şi alții din mari adăposturi comune. Desigur, în timpul războiului, erau mai mult de 235 de oameni în adăposturi; într-adevăr, se crede că erau peste 800.000. de oameni în toate. Următoarele luni au fost de izolare în întuneric şi frig intens, şi în final, au fost dispuşi să rişte să iasă afară.

Negrii s-au aventurat afară primii, nemaigăsind aproape nici un copac, nici plante, nici animale pe continentul lor. A existat un grup, izolat de adăpostul lor, în munți, care a cunoscut primul canibalismul. Din cauza lipsei de hrană, când cei mai slăbiți au murit, au fost mâncați; apoi, pentru a mânca, trebuiau să se omoare unii pe alții – şi aceasta a fost cea mai rea catastrofă de pe planeta lor.

Un alt grup, lângă ocean, au reuşit să supraviețuiască mâncând singurele ființe vii rămase pe planetă, care nu erau prea contaminate, cum ar fi moluştele, unii peşti şi crustacei. Încă mai aveau apă potabilă nepoluată datorită unei instalații foarte ingenioase care, le permitea să obțină apă de la adâncimi incredibile. Desigur, mulți dintre aceşti oameni au murit totuşi, ca rezultat al radiațiilor de pe planetă şi datorită consumării de peşti încărcați de radioactivitate. Aproape acelaşi curs l-au avut evenimentele şi în teritoriul galbenilor; aşa deci, aşa cum am spus, 150 de negri şi 85 de galbeni au rămas şi apoi, în sfârşit morțile survenite în urma războiului au încetat şi a reînceput reproducerea. Toate acestea s-au întâmplat, în ciuda tuturor avertismentelor pe care le-au primit.

Ar trebui spus că, înainte de această decimare aproape totală, ambele rase, şi cea neagră şi cea galbenă, atinseseră un nivel tehnologic foarte avansat. Oamenii trăiau în mare confort. Ei lucrau în fabrici private şi uzine guvernamentale, birouri – exact cum se întâmplă acum pe planeta voastră. Erau foarte ataşați de bani astfel încât, pentru unii, însemnau putere iar pentru alții, mai înțelepți, însemnau bunăstare. Lucrau în medie 12 ore pe săptămână.

Pe Bakaratini săptămâna cuprindea 6 zile a câte 21 de ore fiecare. Ei tindeau mai curând către latura materială decât către cea spirituală a existenţei lor. În acelaşi timp, îşi permiteau să fie prostiţi şi învârtiţi de către o structură de politicieni şi birocraţi, exact cum se întâmplă acum pe Pământ. Conducătorii înşelau masele cu cuvinte goale şi, motivaţi de lăcomie sau mândrie, ei "conduceau" naţiuni întregi spre ruină.

Treptat, aceste două mari rase au început să se invidieze reciproc şi, cum este doar un singur pas de la invidie până la ură, în cele din urmă s-au urât atât de mult unii pe alţii şi atât de total încât s-a petrecut catastrofa. Ambele părţi posedând arme foarte sofisticate, au reuşit să se distrugă reciproc.

Înregistrările noastre istorice ne arată că, dintre acei 235 care au supravieţuit dezastrului, şase erau copii. Aceste statistici au fost înregistrate la cinci ani după aceea şi supravieţuirea lor a fost atribuită canibalismului şi vietuitoarelor marine.

S-au reprodus – nu întotdeauna cu "succes", astfel încât nu era ceva neobişnuit pentru copii să fie născuţi cu oribile malformaţii la cap sau răni supurate urâte. Ei trebuiau să suporte toate efectele radiaţiilor atomice asupra fiinţelor umane. 150 de ani mai târziu, erau 190.000. de negri – bărbaţi, femei şi copii şi 85.000. de galbeni.

Îţi vorbesc de acestă perioadă de 150 de ani pentru că aceasta a fost perioada în care ambele rase au început să se restabilească şi când noi am fost capabili să-i ajutăm material.

- Ce vrei să spui?

- Chiar acum câteva ore, ai văzut nava noastră oprindu-se deasupra planetei Aremo X3 şi luând mostre de sol, apa şi aer, nu-i aşa?

Am încuviinţat.

- Apoi, rezumă Thao, ai privit cum noi, destul de uşor, am anihilat o mare masă de furnici uriaşe care atacaseră locuitorii unui sat.

- Într-adevăr.

- În acest caz particular, i-am ajutat pe aceşti oameni intervenind direct. Ai văzut că ei trăiau într-un stadiu de semi-sălbăticie?

- Da, dar ce s-a întâmplat pe această planetă?

- Războiul atomic, prietene. Întotdeauna aceeaşi eternă poveste. Nu uita, Michel, că Universul este un atom gigantic şi totul este afectat de asta. Corpul tău este alcătuit din atomi. Punctul meu de vedere, este că în toate galaxiile, de fiecare dată o planetă este locuită, într-un oarecare stadiu de evoluţie, atomul este descoperit sau redescoperit. Desigur, cercetătorii care descoperă acestea devin conştienţi foarte repede că dezintegrarea atomică poate fi o formidabilă armă, şi dintr-un moment în altul, conducătorii vor dori s-o folosească; exact ca un copil cu o cutie de chibrituri care dă foc unei grămezi de fân pentru a vedea ce se întâmplă.

Dar, revenind la planeta Bakaratini, la 150 de ani după holocaustul nuclear, am dorit să-i ajutăm pe aceşti oameni.

Prima lor necesitate era hrana. Încă se bazau în special pe resursele marine, recurgând ocazional la canibalism pentru a-şi satisface poftele omnivore. Aveau nevoie de vegetale şi de o sursă de carne. Legume, pomi fructiferi, cereale, animale – tot ce ar fi fost comestibil dispăruse de pe planetă.

Rămăseseră doar suficiente plante necomestibile şi tufişuri care să refacă oxigenul din atmosferă. În acelaşi timp, nişte insecte, semănând într-un fel cu călugărița, au supraviețuit şi, ca rezultat al unor mutații spontane cauzate de radiațiile atomice, au evoluat la proporții gigantice. Au crescut până la aproximativ 8 metri în înălțime şi au devenit extrem de periculoase pentru oameni. În plus, aceste insecte, neavând un inamic natural, s-au reprodus rapid. Am zburat pe deasupra planetei localizând "muşuroaiele" acestor insecte.

Această misiune a fost relativ uşoară mulțumită tehnologiei pe care o aveam la dispoziție încă din timpuri imemorabile. Când am detectat insectele, le-am distrus astfel încât, în scurt timp, le-am exterminat.

Următorul pas a fost să reintroducem "stocul" viu, plante şi arbori pe planetă în concordanță cu speciile cunoscute ca fiind adaptate climatic în regiuni specifice înainte de catastrofă. Şi acest lucru, a fost relativ uşor…

- Trebuie să fi durat ani de zile pentru asemenea lucruri!

Un zâmbet larg lumină fața lui Thao.

- A durat doar două zile – două zile de câte 21 de ore.

Confruntându-se cu neîncrederea mea, Thao izbucni în râs. Ea, sau el, râse atât de sincer, din tot sufletul încât m-am alăturat şi eu, încă întrebându-mă oricum, dacă adevărul nu fusese exagerat cumva. De unde puteam să ştiu? Ceea ce auzeam era atât de fantastic! Poate aveam halucinații; poate fusesem drogat; poate mă voi "trezi" curând în patul meu personal?

- Nu, Michel – mă întrerupse Thao, citindu-mi gândurile. Aş vrea să poți opri îndoielile de genul acesta. Telepatia însăşi ar trebui să fie suficientă pentru a te convinge.

Imediat ce a terminat această frază, m-a lovit ideea că, până şi în cea mai bine plănuită farsă, ar fi fost foarte greu posibil să aduni la un loc atât de multe elemente *supranaturale*. Thao era capabilă să-mi citească mintea ca pe o carte deschisă, şi mi-a dovedit-o de nenumărate ori. Latoli, prin simpla atingere cu mâna pe umărul meu, mi-a produs un extraordinar sentiment de bine. Trebuie să recunosc ceea ce este evident. Era bine şi de-a dreptul instructivă această extra-extraordinară aventură.

- Perfect, spuse Thao, fiind de acord cu voce tare. Pot să continui?

- Te rog, o încurajai eu.

- Deci, i-am ajutat pe aceşti oameni material; dar de fiecare dată când am intervenit, nu am permis ca prezența noastră să fie simțită şi sunt câteva motive pentru aceasta.

Primul este securitatea. Al doilea motiv, este unul psihologic; dacă i-am fi prevenit pe aceşti oameni de prezența noastră şi dacă, ar fi realizat că suntem acolo pentru a-i ajuta, ar fi acceptat pasiv să fie ajutați şi şi-ar fi plâns de milă. Acest fapt, le-ar fi afectat nefavorabil dorința de a supraviețui. Aşa cum spuneți voi pe Pământ: "Dumnezeu să-l ajute pe cel ce se ajută singur".

Al treilea şi ultimul motiv este cel mai important. Legea Universală este bine stabilită şi este strictă, aşa cum este cea care controlează mişcările de revoluție ale planetelor în jurul sorilor lor. Dacă faci o greşeală, plăteşti "amenda" – imediat, în 10 ani, sau în 10 secole, dar greşelile trebuie plătite. Astfel, din când în când, ni se permite sau chiar suntem sfătuiți, să oferim o mână de ajutor, dar este cu desăvârşire interzis să "servim mâncarea pe tavă".

Astfel, în două zile, am repopulat planeta lor cu câteva perechi de animale şi am restabilit numeroase plante astfel încât, în final oamenii să poată creşte animale şi să cultive plante şi arbori. Au trebuit să pornească de la început şi noi le-am ghidat progresul, atât prin vis cât şi prin telepatie. Pe vremuri, o făceam sub forma unei "voci venite din ceruri"; altfel fiind spus, "vocea" venea de fapt de pe nava noastră, dar pentru ei, venea din "ceruri"

- Trebuie să vă fi luat drept zei!

- Chiar aşa, şi, în acest fel au apărut legendele şi religiile; dar în cazuri urgente, ca acesta, scopul scuza mijloacele. În final, după câteva secole, planeta era aproape cum fusese înainte de holocaustul nuclear. Toate la fel, în unele locuri, deşerturile fuseseră definitiv repopulate. În alte zone mai puțin afectate, flora şi fauna s-au dezvoltat uşor.

După 150.000. de ani, civilizația era un mare succes dar, de data aceasta, nu numai tehnologic; din fericire, oamenii şi-au învățat lecția şi au evoluat deasemeni şi către un nivel ridicat în plan psihic şi spiritual. Acest lucru s-a petrecut la ambele rase şi, negrii şi galbenii au dezvoltat relații trainice de prietenie.

Astfel, pacea a revenit pe planetă, din legende rămânând foarte clar: multe dintre ele au fost scrise, astfel încât generațiile viitoare să ştie exact ce a provocat catastrofa nucleară şi care au fost consecințele.

După cum am spus mai devreme, oamenii ştiau că planeta lor va deveni de nelocuit cam în 500 de ani. Ştiind că mai erau şi alte planete, în galaxie, locuite sau cu conditii proprii pentru a putea fi locuite, au pregătit una dintre cele mai serioase expediții de explorare. În final, au pătruns în sistemul vostru solar, mai întâi vizitând planeta Marte, despre care se ştia că este locuită şi care, la acel moment, *era*, de fapt, locuită.

Ființele umane de pe Marte nu aveau tehnologie dar, în contrast, erau foarte evoluați spiritual. Era o populație mică, măsurând între 120 şi 150 cm înălțime, şi erau de tip Mongoloid. Ei trăiau în triburi, în colibe din piatră.

Fauna de pe Marte era săracă. Exista un fel de capră pitică, câteva creaturi care semănau cu nişte iepuri mari, câteva specii de rozătoare, şi cel mai mare animal semăna cu un bizon, dar avea capul ca al unui tapir. Mai erau şi câteva păsări şi trei specii de şerpi, dintre care una era foarte veninoasă.

Flora era deasemeni săracă, copacii atingând nu mai mult de 4 metri înălțime. Mai aveau şi ierburi comestibile, pe care le poți compara cu hrişca.

Bakaratinienii şi-au continuat cercetarea, realizând curând că Marte se răcea şi ea şi cu o rată care indica faptul că nu va mai putea fi locuită mai mult de patru sau cinci mii de ani. Flora şi fauna fiind limitate, abia dacă era suficient de bogată pentru a-i susține pe cei care deja trăiau acolo, fiind lăsați să se descurce singuri cu o masă de emigranți de pe Bakaratini. În afară de aceasta, planeta nu i-a atras.

Apoi, cele două nave spațiale s-au îndreptat spre Pământ. Prima aterizare a avut loc unde se găseşte în prezent Australia. La acel moment, trebuie explicat că Australia, Noua Guinee, Indonezia şi Malaezia făceau parte din acelaşi continent.

Exista o strâmtoare, cam de 300 km lărgime, exact unde se găseşte acum Thailanda. În acele timpuri, Australia avea o întinsă mare intracontinentală, în care se vărsau câteva mari râuri, astfel încât flora şi fauna care se dezvoltau aici erau diverse şi interesante. Acestea fiind luate în considerație, astronauții au ales acest ținut ca fiind prima lor bază de emigrare.

Trebuie să spun, pentru a fi mai exactă, că rasa neagră a ales Australia, şi oamenii galbeni s-au stabilit în locul în care se află Burma în prezent, şi aici fiind un teren bogat în viață sălbatică. Bazele au fost puse repede pe coastă, în Golful Bengal, în timp ce oamenii negri şi-au construit prima lor bază pe malurile mării intracontinentale în Australia. Mai târziu, baze noi au fost stabilite în locul unde, în prezent, se află Noua Guinee.

Navele lor spațiale erau capabile de viteze superluminice[2] şi le-a luat aproximativ 50 de ani pământeşti pentru a aduce 3.600.000. de oameni negri şi galbeni, în număr egal, pe Pământ. Acest lucru este mărturia unei înțelegeri perfecte şi a unei excelente asocieri între cele două rase hotărâte să supraviețuiască pe o planetă nouă şi să coexiste în pace. De comun acord, cei în vârstă şi infirmii au rămas pe Bakaratini.

Bakaratinienii au explorat *toată* planeta Pământ înainte de a-şi stabili bazele, şi au fost absolut convinşi că nici o formă de viață umană nu a existat înainte de venirea lor. La un moment dat, au crezut că au localizat o formă de viață umanoidă, dar la o inspecție mai amanunțită, au realizat că au venit în contact cu o specie de maimuțe mari.

[2] "viteze superluminice" – viteze ce depăşesc viteza luminii. Textul original "viteze super - luminice"

Gravitaţia de pe Pământ era mai puternică decât pe planeta lor şi iniţial, a fost chiar incomod, pentru cele două rase, dar în final s-au adaptat foarte bine. Pentru a-şi construi oraşele şi fabricile, au avut norocul de a "importa" de pe Bakaratini anumite materiale care erau foarte uşoare şi în acelaşi timp, foarte rezistente. Încă nu am explicat faptul că, la acel moment, Australia se afla la ecuator.

Pământul se rotea pe o axa diferită – luându-i 30 de ore şi 12 minute pentru a efectua o rotaţie completă, şi având o mişcare de revoluţie în jurul Soarelui său în 280 de asemenea zile. Climatul ecuatorial nu era aşa cum îl găsiţi voi acum. Era mult mai umed decât acum, dar atmosfera Pământului s-a schimbat. Turme de zebre uriaşe trăiau în ţinut, în compania unor păsări enorme, a căror carne se putea mânca, şi care erau cunoscute ca păsări "dodo", jaguari foarte mari, şi alte păsări care măsurau aproape 4 metri înălţime, pe care voi le-aţi numit Dinornis. În anumite râuri, erau crocodili de până la 15 metri în lungime şi şerpi de 25-30 de metri lungime. Aceste animale la acel moment au servit drept hrană noilor veniţi.

Cea mai mare parte a florei şi faunei de pe Pământ era total diferită faţă de cea de pe Bakaratini – ambele forme d.p.d.v. nutriţional şi ecologic. Au fost amenajate numeroase ferme experimentale, în strădania lor de a aclimatiza plante cum ar fi floarea soarelui, porumbul, grâul, sorghul, tapioca şi altele. Aceste plante fie că nu existau pe Pământ, fie că existau într-o formă atât de primitivă încât nu puteau fi consumate.

Capra şi cangurul au fost aduse, deoarece emigranţii aveau o slăbiciune pentru ele, consumându-le într-un mare număr pe planeta lor. Erau pregătiţi în special pentru creşterea cangurilor, pe Pământ, oricum, întâmpinând enorme dificultăţi, în aclimatizarea lor. De fiecare dată când bakaratinienii încercau să le crească, animalele mureau, fiind atacate de milioane de fungi microscopici. Astfel, s-a întâmplat ca aceşti canguri să fie hrăniţi la mână, ca să spun aşa, timp de câteva decade, aşa încât ei s-au adaptat treptat la iarba de pe Pământ.

Rasa neagră a perseverat în strădaniile sale şi în final, a avut succes în creşterea plantelor, dar, în ceea ce priveste cangurii, a durat foarte mult până ce aceştia n-au mai avut nevoie decât de noile lor păşuni. Cu mult mai târziu, unele plante "*arilu*" – au prins rădăcini şi, cum nu existau animale care să le mănânce, s-au răspândit în toată Australia. Ele încă mai există sub denumirea botanică de *Xanthorrhoea* şi sub denumirea populară de "copaci de iarbă" [3].

Pe Pământ, această iarbă creştea mult mai înaltă şi mai groasă decât pe Bakaratini, dar acest lucru se petrecea cel mai adesea când erau introduse specii de pe alte planete. Aceste plante reprezintă unele dintre rarele vestigii ale acestor timpuri îndepărtate.

[3] "copaci de iarbă" – textul original era "băieţii negri". Termenul este evitat în mod curent în Australia datorită conotaţiilor sale rasiste. (n.e.)

Acest lucru indică, prin faptul că se găsesc numai în Australia, împreună cu cangurii, că bakaratinienii, au rămas în special în această parte a planetei pentru o foarte lungă perioadă de timp înainte de a căuta alte zone pentru a le coloniza. Sunt pe cale să explic acest lucru, dar am vrut mai întâi, să amintesc exemplele cangurului şi ale plantei *Xanthorrhoea* pentru ca să poți înțelege mai bine toate problemele de adaptare pe care au trebuit să le depăşească aceşti oameni; desigur acesta este doar un mic exemplu dintre atât de multe altele.

Rasa galbenă s-a stabilit, după cum am spus, în interiorul ținutului din zona Golfului Bengal. Cei mai mulți erau în Burma, unde şi ei, au construit oraşe şi ferme experimentale. Interesați în special de vegetale, ei au adus de pe Bakaratini, varza, lăptuca, pătrunjelul, coriandrul şi alte câteva. Pentru fructe, au adus cireşul, bananierul şi portocalul. Acestea două din urmă au fost foarte dificil de aclimatizat, deoarece climatul la acel moment era în general mai rece decât este acum. Astfel, ei le-au dat negrilor unii dintre copaci, care, dimpotrivă, au avut succes enorm cu aceştia. În acelaşi fel, oamenii galbeni au avut un succes mult mai mare în cazul cultivării grâului.

De fapt, grâul de pe Bakaratini producea spice enorme, cu boabe de o mărime cam cât cea a boabelor de cafea, cu spice măsurând până la 40 cm în lungime. Patru varietăți de grâu au fost cultivate şi rasa galbenă nu a pierdut prea mult timp până la realizarea unui nivel ridicat al producției.

- Ei au adus şi orezul pe planetă?

- Nu, deloc. Orezul este o plantă absolut pământeană, de altfel ea a fost mult îmbunătățită de către oamenii galbeni până la a fi aşa cum este acum. În continuare, imense silozuri au fost construite şi curând, schimburile comerciale au început între cele două rase. Rasa neagră exporta carne de cangur, dodo (care erau prolifice la acel moment) şi zebra. Mai târziu le-au domesticit; negrii, de fapt au obținut animale domestice care erau echivalente ca gust cu carnea de cangur dar mult mai valoroasă d.p.d.v. nutrițional. Marfa era transportată folosind navele spațiale bakaratiniene, pentru aceste nave fiind amenajate baze peste tot în țară…

- Ceea ce spui tu, Thao, este că primii oameni pe Pământ au fost negri şi galbeni. Cum se face atunci că eu sunt alb?

- Nu atât de repede, Michel, nu atât de repede. Primii oameni pe Pământ au fost într-adevăr negri şi galbeni, dar pentru moment voi continua să-ți explic cum s-au organizat şi cum au trăit. Material, au avut succes, dar au fost deasemeni foarte grijulii pentru a nu neglija construirea unor imense săli de întâlnire, în care îşi practicau cultul.

- Aveau un cult?

- Da, desigur, erau toți Tackioni, şi, trebuie spus, toți credeau în reîncarnare; ceva asemănător cu ceea ce fac în prezent Lamaiştii pe planeta voastră.

Era un trafic intens, se călătorea mult între cele două țări şi chiar şi-au conjugat eforturile pentru a explora mai amănunțit anumite regiuni ale Pământului. Un grup mixt, compus din negri şi galbeni au aterizat într-o zi, în "capătul" Africii de Sud, numit acum Capul Bunei Speranțe. Africa s-a schimbat foarte puțin de atunci – exceptând Sahara, zona de Nord-Est şi Marea Roşie, care, pe atunci nu exista. Dar asta este altă poveste la care vom ajunge mai târziu.

În momentul în care se făcea explorarea, ei deja se stabiliseră pe Pământ de trei secole. În Africa, au descoperit animale noi cum ar fi elefantul, girafa şi bizonul, şi un nou fruct pe care nu-l mai întâlniseră niciodată – roşia. Să nu-ți imaginezi Michel, că aceea era roşia pe care o cunoşti acum. Când a fost descoperită, mărimea ei era foarte redusă, era ca o stafidă şi foarte acidă. Oamenii galbeni căpătând o mare experiență în asemenea activități, s-au străduit să îmbunătățească roşia de-a lungul timpului, la fel cum au procedat cu orezul, până când a devenit fructul cu care sunteți obişnuiți în prezent.

Au fost în egală măsură surprinşi să descopere bananierii care, la prima vedere, semănau cu cei pe care îi aduseseră ei. Nu aveau de ce să regrete eforturile făcute totuşi, pentru că banana africană era practic necomestibilă şi plină de semințe mari. Această expediție africană cuprindea 50 de negri şi 50 de galbeni, aducând acasă elefanți, tomate şi manguste, de curând descoperite ca fiind inamicul mortal al şerpilor. Din nefericire, ei au mai adus cu ei fără să-şi dea seama de aceasta, şi teribilul virus care acum este numit "febra galbenă". În foarte scurt timp, milioane de oameni au murit, fără ca experții lor în medicină să ştie cum s-a răspândit boala.

Atât timp cât aceasta este răspândită în special de țânțari, şi încă de atunci erau mai mulți țânțari în zonele ecuatoriale unde nu era iarnă pentru a le scădea numărul, negrii din Australia au suferit cel mai mult. De fapt, au numărat de patru ori mai multe vicime decât galbenii.

Rasa galbenă de pe Bakaratini a fost întotdeauna superioară în domeniul medicinii şi patologiei; cu toate acestea, le-au fost necesari mulți ani pentru a descoperi un remediu pentru acest blestem, pe tot acest timp, sute de mii de oameni murind în chinuri cumplite. În sfârşit, oamenii galbeni au produs un vaccin care a fost pus imediat la dispoziția negrilor – un gest care a reîmprospătat legăturile de prietenie dintre cele două rase.

- Cum arătau fizic aceşti negri?

- Când au migrat de pe Bakaratini, erau cam de 230 cm înălțime – la fel şi femeile lor. Erau o rasă frumoasă. Oamenii galbeni erau mai mici de înălțime, media la bărbați fiind de 190 cm, iar la femei de 180 cm.

- Dar spuneai că negrii din zilele noastre sunt descendenții acestor oameni – de ce ei sunt acum cu mult mai mici?

- Gravitația, Michel. Fiind mai puternică pe Pământ decât pe Bakaratini, ambele rase, treptat au devenit mai mici de înălțime.

- Ai mai spus că voi sunteti capabili să ajutați oamenii, care au necazuri – de ce nu le-ați acordat nici o asistență când a fost epidemia de febră galbenă? N-ați fost nici voi în stare să găsiți un vaccin?

- Am fi putut să-i ajutăm; îți vei da seama de potențialul nostru când vei vizita planeta noastră – dar nu am intervenit pentru că nu era în programul pe care îl aveam de respectat. Ți-am spus deja, şi nu pot să repet suficient de des, putem să ajutăm în anumite situații dar numai atât cât ni se permite.

Dincolo de un anumit punct, legea interzice strict ajutoare de orice fel. Îți voi da un exemplu simplu. Imaginează-ți un copil care merge la şcoală în fiecare zi pentru a învăța. Întorcându-se acasă seara, acest copil cere asistență pentru a-şi face temele. Dacă părinții sunt isteți, ei îl vor ajuta să înțeleagă conceptele implicate astfel încât copilul să-şi poată completa pregătirea singur. Dacă totuşi părinții îi fac temele, el nu va învăța prea mult, nu-i aşa? El va trebui să repete fiecare an şi părinții nu-i vor fi făcut nici o favoare.

După cum vei vedea mai târziu, dacă nu cumva ştiai dinainte, voi vă aflați pe planeta voastră pentru a învăța cum să trăiți, să suferiți şi să muriți, dar şi pentru a dezvolta spiritualitatea cât de mult puteți. Vom reveni asupra acestui subiect mai târziu, când Thaori îți vor vorbi. Pentru moment, aş dori să-ți vorbesc mai mult despre aceşti oameni…

Au depăşit blestemul frigurilor galbene şi şi-au răspândit rădăcinile adânc pe această nouă planetă. Nu numai Australia era suprapopulată, ci şi zona cunoscută în prezent sub numele de Antarctica – bineînțeles, în acea perioadă, poziția sa indica un climat temperat. Noua Guinee avea deasemeni o densitate mare de aşezări. La sfârşitul epidemiei de febră galbenă, negrii numărau 795 de milioane.

- Am crezut că Antarctica nu era într-adevăr un continent?

- În acele vremuri, era ataşată la Australia şi era mult mai cald decât acum, atâta vreme cât Pământul se rotea pe o axă diferită. Climatul Antarcticii era mai curând ca şi cel din sudul Rusiei de acum.

- Nu s-au mai întors niciodată pe Bakaratini?

- Nu. Odată stabiliți pe Pământ, şi-au făcut reguli stricte că nici unul nu se va mai întoarce.

- Ce s-a întâmplat cu planeta lor?

- S-a răcit după cum prevăzuseră şi a devenit un deşert – asemănător cu Marte.

- Cum era structura lor politică?

- Foarte simplă – alegerile (prin ridicarea mâinilor) a conducătorilor unui sat sau district. Conducătorii de district alegeau un conducător al oraşului, la fel ca şi alți opt bătrâni, aleşi dintre cei mai respectați pentru înțelepciunea lor, bun simț, integritate şi inteligență.

Nu erau niciodată aleşi după avuţie sau familie şi toţi erau între 45 şi 65 de ani. Conducătorul oraşului sau cel zonal (o regiune cuprindea 8 sate) avea rolul de a negocia cu cei 8 oameni. Consiliul celor opt alegeau (prin vot secret care presupunea ca cel puţin 7 dintre voturi să fie "pentru") un delegat pentru a-i reprezenta la întrunirile Consiliului de Stat.

În Australia, de exemplu, erau 8 state, fiecare dintre ele cuprinzând 8 oraşe sau regiuni. La întrunirile Consiliului de Stat, erau astfel 8 delegaţi, fiecare reprezentând un oraş sau o regiune diferită. La o întrunire a Consiliului de Stat, prezidată de un mare înţelept, discutau probleme de zi cu zi, cu care se confruntă oricare guvern: aducţiunile de apă, spitale, drumuri, etc. Cu privire la drumuri, şi rasa galbenă şi cea neagră, deopotrivă, utilizau vehicule foarte uşoare, cu motor cu hidrogen, care circulau deasupra solului, mulţumită unui sistem bazat pe o forţă anti-magnetică şi anti-gravitaţională.

Dar, să revenim la sistemul politic, nu existau formaţiuni cum ar fi "partidele", totul fiind bazat doar pe reputaţia în ceea ce priveşte integritatea şi înţelepciunea. Vasta experienţă i-a învăţat să instaureze o ordine durabilă, care necesită două ingrediente de aur: corectitudine şi disciplină. Îţi voi mai vorbi şi altă dată despre organizarea lor economică şi socială, şi acum îţi voi da o idee, despre sistemul lor juridic.

Un hoţ, de exemplu, găsit într-adevăr vinovat, era însemnat cu fierul roşu pe spatele mâinii pe care el o folosea în mod normal. Deci un hoţ dreptaci, era însemnat pe mâna dreaptă, iar repetarea ofensei avea ca rezultat tăierea mâinii stângi. Aceasta este o practică încă în vigoare în prezent printre Arabi – o practică păstrată de-a lungul timpului. Dacă el sau ea continuau, mâna dreaptă era tăiată şi fruntea era marcată cu un simbol specific de neşters. Fără mâini, hoţul era la mila şi bunăvoinţa familiei sale şi a trecătorilor pentru mâncare, pentru orice. Deoarece oamenii recunoşteau simbolul după care ştiau că este hoţ, viaţa devenea foarte dificilă. Moartea ar fi fost preferabilă.

În acest fel, hoţul devenea un exemplu viu referitor la ce i s-ar fi putut întâmpla unui infractor obişnuit. Nu mai este nevoie să-ţi spun că hoţia era destul de rară. Cât priveşte crima, şi ea era rară, după cum vei vedea. Cei acuzaţi de crimă erau duşi într-o cameră specială şi erau lăsaţi singuri. În spatele unei cortine, era instalat un "cititor al minţii". Acesta era un om care, nu numai că poseda capacităţi telepatice deosebite, dar care cultivase acest "dar" cu perseverenţă într-una dintre universităţile speciale. El intercepta gândurile presupusului criminal.

Îmi vei replica acum că acest lucru este posibil, cu antrenament, de a goli mintea cuiva – dar nu într-o sedinţa care dura 6 ore. În continuare, în momente diferite, când el sau ea se aşteptau mai puţin, anumite sunete predeterminate se auzeau, obligând "subiectul" să-şi întrerupă "concentrarea".

Ca o măsură de precauție, erau folosiți 6 "cititori ai minții". Aceeași procedură era aplicată martorilor acuzării sau apărării, într-o altă clădire, la o oarecare distanță. Nu se vorbea deloc şi, în următoarele două zile, procedura era repetată, de data aceasta timp de 8 ore.

În a patra zi, toți "cititorii minții" îşi trimiteau însemnările pe un panou al celor trei judecători, care interogau şi examinau încrucişat acuzatul şi martorii. Nu existau avocați sau juraţi care să fie impresionați. Judecătorii aveau în față toate detalile cazului, şi doreau să fie *absolut* siguri de vinovăția acuzatului.

- De ce?

- Pedeapsa cu moartea, Michel, dar o moarte cumplită, criminalul fiind aruncat de viu la crocodili. Cât despre viol, care era considerat mai grav decât crima, pedeapsa era mult mai crudă. Infractorul era acoperit cu miere şi îngropat până la umeri în imediata apropiere a unui muşuroi de furnici. Moartea, ca timp, survenea cam după 10-12 ore. După cum vei înțelege acum, rata crimei era extrem de scăzută în rândul celor două rase, din acest motiv, ei neavând nevoie de închisori.

- Nu ți se pare acest mod excesiv de crud?

- Să luăm în considerație mama unei fete de 16 ani, de exemplu, care a fost violată şi omorâtă. Nu cumva a suferit prin pierderea copilului său, o cruzime dintre cele mai mari? Ea nu a provocat şi nu a căutat pierderea ei dar a trebuit să sufere. Criminalul, pe de altă parte, a fost conştient de consecințele acțiunilor sale; aşa că este just ca el să fie pedepsit foarte aspru. După cum am explicat oricum, criminalitatea era aproape inexistentă.

Întorcându-ne la religie: am spus mai devreme că ambele rase credeau în reîncarnare, dar erau variații vis-à-vis de credința lor, fapt care, în timp, i-a scindat. Anumiți preoți au deturnat mase de oameni, spre a-i grupa, sub conducerea lor, în diverse variante religioase. Scindarea care a avut loc printre negri a avut repercursiuni dezastruoase. În final, cam 500.000. de negri au emigrat vegheați de preoții lor, către Africa – în zona în care se află în prezent Marea Roşie. În acele vremuri, Marea Roşie nu exista şi pământul era african.

Au început să construiască sate şi oraşe, dar sistemul politic pe care ți l-am descris, şi care era corect si eficient din toate punctele de vedere, a fost abandonat. Preoții înşişi au ales membrii guvernului astfel încât aceşti conducători au devenit, mai mult sau mai puțin, marionete manipulate de către preoți. Din acel moment, oamenii au fost nevoiți să se confrunte cu multe dintre problemele care vă sunt atât de familiare vouă pe Pământ în prezent: corupție, prostituție, droguri şi toate tipurile de nedreptăți.

Cât despre oamenii galbeni, ei erau foarte bine structurați şi, în ciuda unor uşoare perturbări religioase, preoții lor nu aveau nici un cuvânt de spus în afaceri.

Au trăit în pace şi abundenţă – total diferit faţă de secesioniştii rasei negre din Africa.

- În ceea ce priveşte armele, ce fel de arme aveau?

- Era foarte simplu şi, cum simplitatea este adesea superioară complexităţii, mergea grozav de bine. Ambele rase aduseseră cu ei ceea ce am putea numi "arme laser". Aceste arme erau sub controlul unui grup special care, în schimb, era subordonat conducătorilor fiecărei ţări. De comun acord, fiecare rasă a trimis, la schimb, 100 de "observatori" a căror prezenţă era permanentă în fiecare ţară străină. Aceşti observatori erau ambasadori şi diplomaţi pentru ţările lor de origine, în acelaşi timp, asigurându-se că nu va apărea un exces de armament. Sistemul funcţiona perfect şi pacea a fost menţinută timp de 3.550. de ani.

Negrii care emigraseră în Africa, oricum, n-au avut permisiunea de a lua aceste arme cu ei, fiind, după cum se ştie, un grup secesionist. Puţin câte puţin s-au răspândit, ulterior stabilindu-se în zona în care în prezent se află deşertul Sahara. În acele timpuri, era un ţinut bogat, cu un climat temperat, asigurând un habitat cu o vegetaţie abundentă potrivită pentru multe animale. Preoţii aveau temple construite şi, pentru a-şi satisface dorinţa de avuţie şi putere, au împovărat oamenii cu taxe. În rândurile unui popor care nu cunoscuse niciodată sărăcia, acum se formaseră două clase distincte: cei foarte bogaţi şi cei foarte săraci. Preoţii, bineînţeles, aparţineau primei clase, la fel ca şi cei care îi ajutau să exploateze săracii. Religia a devenit idolatrie şi oamenii venerau zei din piatră sau din lemn, oferindu-le jertfe. Nu a durat mult până când preoţii au insistat ca jertfele să fie neapărat umane.

Încă de la începuturile secesiunii, preoţii au făcut eforturi pentru a se asigura că populaţia este ţinută în ignoranţă la un nivel cât mai extins. Prin scăderea nivelului de dezvoltare intelectuală şi fizică de-a lungul timpului, preoţii au fost capabili să-şi menţină dominaţia asupra oamenilor. Religia care s-a "dezvoltat" nu avea absolut nimic în comun cu "cultul" care inspirase iniţial separarea; prin urmare, controlul maselor era esenţial.

Legea Universală decretează că obligaţia principală a omului, cu privire la planeta pe care se întâmplă să locuiască, este aceea de a-şi dezvolta spiritualitatea. Aceşti preoţi, prin degradarea unei întregi "naţiuni" în direcţia menţinerii lor în ignoranţă şi conducându-i cu minciuni, au încălcat Legea Fundamentală. În acel moment, am decis să intervenim, dar, înainte de a face aceasta, le-am oferit preoţilor o ultimă şansă. Folosind telepatia, la fel ca şi visele, l-am contactat pe Marele Preot: "Sacrificiile umane trebuie să înceteze şi aceşti oameni trebuie conduşi înapoi către Calea cea Dreaptă. Oamenii există în plan fizic pentru unicul motiv al dezvoltării spirituale. Ceea ce faceţi voi contravine Legii Universale".

Marele Preot a fost teribil zguduit şi, în ziua următoare i-a convocat la o întrunire pe toţi preoţii săi, povestindu-le visul său. O mică parte dintre ei l-au acuzat de trădare; alţii au sugerat senilitatea; iar câţiva l-au suspectat de halucinaţii. În final, după câteva ore de discuţii, 12 dintre cei 15 preoţi care formau consiliul, au rămas hotărâţi să păstreze religia aşa cum era, pretinzând că ideal era să menţină controlul şi să promoveze credinţa în aceasta şi temerea de "zeii răzbunători" ai căror reprezentanţi pe Pământ erau ei. Ei nu au crezut nici un cuvânt din cele spuse de Marele Preot despre "visul" său. Uneori poziţia noastră este foarte delicată, Michel. Am fi putut apărea cu nava noastră spaţială şi să vorbim direct cu preoţii, dar ei erau capabili să recunoască o navă spaţială venită din spaţiu, având şi ei asemenea nave înainte de secesiune.

Ne-ar fi atacat imediat – fără să pună întrebări – pentru că erau foarte suspicioşi şi pentru că se temeau să nu-şi piardă poziţia în rândul "naţiunii" lor. Au format o armată şi posedau arme destul de puternice, care urmau să fie folosite pentru a contracara eventualele revoluţii. Deasemeni, puteam să-i distrugem şi să vorbim direct poporului pentru a-i conduce înapoi spre Calea cea Dreaptă dar, psihologic, aceasta ar fi fost o greşeală. Aceşti oameni au fost obişnuiţi să asculte de preoţii lor şi n-ar fi înţeles de ce interveneam noi în afacerile interne ale ţării lor – aşa încât totul ar fi fost stricat. Astfel încât s-a întâmplat, într-o noapte pe când zburam pe deasupra ţării lor la o altitudine de 10.000. de metri, într-una dintre sferele noastre "de lucru".

Templul şi Oraşul Sfânt erau situate cam la 1 km distanţă de oraş. L-am trezit, prin telepatie, pe Marele Preot şi pe cei doi acoliţi care i-au urmat sfatul, făcându-i să plece, pe jos, către un frumos parc, aflat la 1,5 km faţă de Oraşul Sfânt. Apoi, prin halucinaţii colective, i-am făcut pe gardieni să deschidă celulele şi să elibereze prizonierii. Servitorii, soldaţii – de fapt, toţi locuitorii Oraşului Sfânt, cu excepţia celor 12 preoţi rău intenţionaţi, au fost evacuaţi. Inspiraţi de o stranie "viziune" apărută pe cer, fiecare a fugit în capătul celălalt al oraşului. Pe cer, personaje înaripate planau în jurul unui nor incandescent care strălucea în noapte…

- Cum a fost făcut acest lucru?

- Iluzie colectivă, Michel. Astfel, într-un timp foarte scurt, a fost aranjat ca numai cei 12 preoţi răi să rămână în Oraşul Sfânt. Când totul a fost gata, sfera "de lucru" a distrus totul, inclusiv Templul, folosind aceleaşi tipuri de arme pe care le-ai văzut deja în acţiune. Rocile au fost sfărâmate şi pereţii s-au fărămiţat de la o înălţime de 1 metru, încât ruinele abia mai pot depune mărturie referitoare la consecinţele acestui "păcat". Într-adevăr, dacă au fost definitiv şterşi de pe faţa Pământului, oamenii ar fi trebuit să uite în curând, pentru că oamenii uită uşor…

Apoi, pentru edificarea poporului, o voce s-a auzit dinspre norul incandescent, prevenindu-i că mânia zeului poate fi teribilă – mult mai rău decât au văzut – şi că trebuie să-l asculte pe Marele Preot şi să urmeze noua cale pe care el le-o va arăta. Când s-a sfârşit totul, Marele Preot a stat în faţa poporului şi le-a vorbit. El le-a explicat sărmanilor nenorociţi că a greşit, şi că acum, cel mai important lucru era că, fiecare trebuie să lupte alături de ceilalţi pentru a urma noua cale.

El a fost asistat în munca sa de către doi preoţi. Bineînţeles, vremurile fiind adesea dificile, erau ajutaţi de amintirea şi de teama evenimentelor care au distrus, în câteva minute, Oraşul Sfânt şi i-a omorât pe preoţii răi. Inutil să mai spun, că acest "eveniment" a fost considerat de toţi a fi un miracol al zeilor, pentru că a fost deasemeni implicată şi eliberarea a mai mult de 200 de prizonieri care urmau să fie sacrificaţi în ziua următoare.

Toate detaliile incidentului au fost notate de scribi, dar au mai fost şi distorsionate în legendele şi poveştile care s-au păstrat peste secole. Cu toate acestea, consecinţa imediată a fost că totul s-a schimbat. Cei bogaţi, care înainte au dat o "mână de ajutor" în exploatarea poporului, acum, având în vedere ce li s-a întâmplat preoţilor răi şi Oraşului Sfânt, se temeau să nu înfrunte o soartă similară. Ei erau considerabil mult mai umili şi asistau noii conducători în instigarea la schimbările cerute.

Treptat, poporul a devenit din nou mulţumit, aşa cum fusese în timpurile anterioare secesiunii. Înclinaţi mai curând către viaţa pastorală decât către cea industrială sau urbană ei s-au răspândit prin Africa, desigur pe timpul secolelor care au urmat şi în final, numărau câteva milioane. Cu toate acestea, oraşele au fost stabilite doar în zona în care se află în prezent Marea Roşie, şi de-a lungul malurilor unui râu mare care curgea prin centrul Africii.

Oamenii au reuşit să-şi dezvolte enorm abilităţile psihice. Mulţi erau capabili să călătorească pe distanţe scurte cu ajutorul levitaţiei, şi telepatia şi-a reluat semnificaţia în viaţa lor, devenind un lucru comun. Erau deasemeni exemple frecvente de îmbolnăviri fizice care erau vindecate prin "puterea mâinii" asupra locului respectiv. S-au restabilit relaţiile amicale cu oamenii negri din Australia şi Noua Guinee, care veneau să-i viziteze cu regularitate în "care de foc", cum numeau ei uneori navele spaţiale încă folosite de către fraţii lor australieni.

Rasa galbenă, fiind în imediata vecinătate, au început să emigreze în număr mic, către Nordul Africii, şi au fost fascinaţi de poveştile despre "venirea zeilor într-un car de foc". În acest fel s-au referit la intervenţia noastră legendele care au apărut.

Oamenii galbeni au făcut primul pas în a se încrucişa cu rasa neagră, fizic vorbind, vreau să spun. Ar putea fi surprinzător, dar niciodată, pe Bakaratini, nu s-au amestecat rasele pentru a se extinde aşa cum au făcut-o pe Pământ. Etnologii au fost foarte interesaţi în rezultatele acestei uniuni, care a produs pe Pământ, un nou mare trib. Într-adevăr, aceşti "hibrizi" după cum îi voi numi, rezultaţi prin încrucişarea celor două rase, având mai mult sânge galben decât negru, au sfârşit prin a se simţi mult mai bine în comunitatea lor decât printre negri sau galbeni. În final, s-au grupat şi s-au stabilit în zona care în prezent este numită Algeria – Tunisia, Africa de Nord. Astfel, o nouă rasă a luat naştere – rasa Arabă pe care o cunoşti. Nu te gândi că au semănat imediat cu rasa care este acum. Climatul şi timpul, odată cu trecerea secolelor, au avut efectele lor. Povestea mea doar îţi dă o idee despre cum au început să se amestece rasele.

Şi astfel, totul mergea bine pentru locuitorii planetei Pământ, în afară de un singur lucru… astronomii şi oamenii de ştiinţă erau foarte îngrijoraţi, deoarece un enorm asteroid se apropia de Pământ, aproape imperceptibil, dar fără greşeală.

Prima dată a fost văzut de Observatorul din Ikirito, situat în centrul Australiei. După câteva luni, putea fi văzut cu ochiul liber, de către o persoană care ştia unde să se uite, strălucind în cea mai sinistră, vie, culoare roşie. În săptămânile care au urmat a devenit chiar mai vizibil. Guvernele din Australia, Noua Guinee şi Antarctica au luat o hotărâre foarte importantă, care a fost foarte curând acceptată şi de către conducătorii galbeni. Având în faţă posibilitatea unei coliziuni inevitabile cu asteroidul, ei au căzut de acord ca toate navele spaţiale în stare de zbor, să părăsească Pământul, ducând la bord cât mai mulţi specialişti şi experţi va fi posibil – medici, tehnicieni, etc. – mai curând pentru a fi în serviciul comunităţii după catastrofă.

- Unde s-au dus? Pe Lună?

- Nu, Michel, pe vremea aceea Pământul nu avea Lună. Navele lor spaţiale erau atunci capabile de a avea autonomie timp de 12 săptămâni de zbor. De multă vreme, îşi pierduseră capacitatea de a călători pe distanţe super-lungi. Planul lor era să rămână pe orbită în jurul Pământului, gata să aterizeze cât mai repede posibil şi să acorde asistenţă acolo unde era mai necesar.

Opt nave spaţiale australiene au fost echipate şi încărcate pentru a transporta un grup de elită, care a fost ales în urma unor întruniri care au durat zi şi noapte. Rasa galbenă a urmat aceeaşi procedura, pregătind 98 de nave spaţiale pentru zbor. În Africa, desigur, nu a existat nici o navă spaţială. Te-aş ruga să ţii cont, în treacat, că în afară de conducătorul suprem al fiecărei ţări, nici unul dintre "miniştrii" săi, cum ai putea să le spui, nu a avut loc pe niciuna dintre nave. Acest lucru probabil ţi se pare ciudat, pentru că dacă o situaţie similară ar apărea astăzi pe Pământ, mulţi dintre politicieni s-ar îngrămădi să-şi salveze propria piele.

Totul era pregătit. Atunci, populaţia a fost avertizată de coliziunea iminentă. Rolul navelor spaţiale a fost ţinut secret, de teamă că populaţia va crede că a fost trădată de conducătorii săi şi că s-ar fi creat panică, şi ar fi fost posibil chiar un atac pe aeroporturi. În aceleaşi condiţii, conducătorii au simulat efectele pe care le-ar fi putut avea impactul coliziunii, pentru a minimaliza panica colectivă.

Coliziunea era acum la fel de iminentă pe cât era de teribilă, luând în consideraţie viteza estimată a asteroidului. Mai erau doar 48 de ore. Toţi experţii au fost de acord cu aceste calcule – sau mă rog, aproape toţi. Navele spaţiale urmau să decoleze toate odată – cu 2 ore înainte de momentul presupus al coliziunii, plecarea lor întârziată permiţându-le să rămână în spaţiu toate cele 12 săptămâni pline dacă era necesar, după catastrofă. Fusese calculat că asteroidul urma să lovească în zona în care se află acum America de Sud. Deci, totul era pregătit şi semnalul de plecare urma să fie dat în zona Z, la ora 12, la prânz, după Ora Australiei Centrale.

Fie că a fost o eroare de calcul, deşi era ceva greu de crezut, fie că a fost o accelerare bruscă, neprevăzută a asteroidului, acesta a apărut pe cer la ora 11 a.m., strălucind ca un soare portocaliu. Ordinul de plecare a fost dat imediat şi toate navele spaţiale au decolat. Pentru a părăsi atmosfera Pământului şi a învinge rapid forţa gravitaţională, era necesar să folosească o "*gaură gravitaţională*"[4](warp), care la acel timp se afla deasupra Europei din prezent. În ciuda vitezei pe care o puteau atinge aceste nave, nu au reuşit să ajungă la acea "gaură gravitaţională" până când asteroidul a lovit Pământul.

Când a intrat în atmosfera Pământului, asteroidul s-a spart în trei bucăţi uriaşe. Cea mai mică, măsurând câţiva kilometri în diametru, a lovit zona în care se află Marea Roşie acum. Alta, mult mai mare, a lovit zona în care se află acum Marea Timor, şi cea mai mare dintre cele trei, a aterizat în regiunea actualelor Insule Galapagos.

Impacturile simultane au fost teribile. Soarele a devenit roşu-întunecat şi aluneca către orizont ca un balon în cădere. Curând s-a oprit şi urca încet, dar când parcursese numai jumătate din distanţă, a "căzut". Pământul îşi schimbase brusc înclinarea axei! Explozii de o incredibilă forţă s-au petrecut deoarece cele două bucăţi mai mari de asteroid penetraseră scoarţa Pământului.

Vulcani au erupt în Australia, Noua Guinee, Japonia, America de Sud – într-adevăr aproape peste tot pe planetă. Munţi s-au format instantaneu şi valuri uriaşe mai mari de 300 de metri înălţime s-au abătut peste 4/5 din Australia.

Tasmania a fost separată de continentul australian şi o porţiune uriaşă din Antarctica s-a scufundat în apă, creând două canioane subacvatice între Antarctica şi Australia. Un continent enorm s-a ridicat din ape în centrul Oceanului Pacific. O uriaşă bucată din Burma s-a afundat, în zona în care se află acum Golful Bengal. O altă porţiune de pământ s-a afundat şi astfel s-a format Marea Roşie.

[4] Warp aici are semnificaţia de "gaură gravitaţională" – o regiune cu gravitaţie scăzută (n.ed. bazată pe explicaţia autorului)

- A mai fost timp pentru ca navele spațiale să scape?

- Nu chiar, Michel, pentru că experții au făcut o greșeală. Se poate spune în apărarea lor că nu au putut anticipa ce urma să se întâmple într-adevăr. Au prezis înclinarea Pământului pe axele sale dar nu au fost capabili să prevadă oscilațiile sale.

Navele spațiale au fost de-a dreptul prinse(3) și trase înapoi în "sorbul" cauzat de intrarea asteroidului în atmosfera Pământului. Apoi au fost bombardați de milioane de particule venite de la asteroid și trași în vârtejul său. Numai șapte nave, trei cu pasageri negri și patru cu galbeni, luptându-se cu toată puterea au reușit, cu succes să scape ororilor care se petreceau pe Pământ. Trebuie să fi fost o imagine înfricoșătoare pentru ei să asiste la schimbarea Pământului înaintea ochilor lor.

- Cât a durat ca să apară continentul de care aminteai în Oceanul Pacific?

- Abia dacă a fost chestiune de ore. Acest continent a fost ridicat de centuri de gaze rezultate din mișcările petrecute în adâncime, în centrul planetei. Mișcările de la suprafața Pământului au continuat luni de zile. În cele trei puncte de impact ale asteroidului, au apărut mii de vulcani.

Gaze otrăvitoare s-au răspândit peste aproape tot continentul Australian, provocând o moarte dureroasă în câteva minute, a milioane de negri. Statisticile noastre indică o anihilare aproape totală a omenirii și a animalelor din Australia. O numărătoare făcută când calmul a fost reinstaurat indica doar 180 de oameni care supraviețuiseră. Gazele otrăvitoare au fost cauza acestui înfricoșător masacru. În Noua Guinee, unde gazele au fost duse de vânt mai puțin, au fost mai puțini morți.

- Aș fi vrut să te întreb ceva, Thao.

- Te rog.

- Ai spus că oamenii negri din Australia s-au răspândit în Noua Guinee și Africa. Cum se face că acum, aborigenii sunt atât de diferiți de negrii din lume?

- Excelentă întrebare, Michel. Istorisirea mea ar fi trebuit să includă mai multe detalii. Vezi tu, ca un rezultat al catastrofei, au avut loc mișcări ale scoarței cu o amplitudine atât de mare, încât depozitele de uraniu s-au ridicat la suprafața Pământului emanând radiații puternice.

Acest lucru s-a petrecut numai în Australia, și cei care au scăpat morții au fost foarte grav afectați, exact ca după o explozie atomică. Ei au fost afectați genetic, astfel încât astăzi, genele africanilor, sunt diferite de ale aborigenilor. Apoi, mediul înconjurător s-a schimbat total și regimul lor alimentar a fost și el alterat drastic. Cu trecerea timpului, aceștia descendenți ai bakaratinienilor au fost "transformați" în rasa Aborigenă de astăzi.

Cum mișcările scoarței au continuat, s-au format munți, unii brusc, alții în decurs de zile. Crevase s-au deschis înghițind orașe întregi, și apoi s-au închis stergând urmele civilizației existente.

Mai presus de toate ororile, a avut loc un "potop", aşa cum planeta nu mai cunoscuse vreodată, ca manifestare a divinităţii. De fapt, vulcanii au aruncat simultan atât de multă cenuşă în văzduh, la altitudini atât de incredibile, încât cerul s-a întunecat.

Vaporii din oceane, care pe alocuri efectiv au fiert pe o arie de mii de kilometri pătraţi, s-au combinat cu norii de cenuşă. Nori groşi s-au format apoi, şi au generat ploi atât de torenţiale cum greu ţi-ai putea imagina…

- Şi navele care orbitau în spaţiu?

- După 12 săptămâni, au fost obligaţi să se întoarcă pe Pământ. Au ales să aterizeze în zona pe care o cunoaştem acum ca fiind Europa, neavând absolut nici un fel de vizibilitate asupra restului planetei. Dintre cele şapte nave, numai una a reuşit să aterizeze. Ceilalţi au fost izbiţi de pământ de rafale puternice de vânt, care se produceau pe tot cuprinsul planetei – vânturi ciclonice cu 300-400 km/oră. Principala cauză a acestor vânturi o constituiau diferenţele de temperatură – acestea din urmă fiind cauzate de erupţiile vulcanice bruşte.

Deci, singura navă rămasă, a reuşit să aterizeze în locul numit acum Groenlanda. La bord se aflau 95 de pasageri galbeni, cei mai mulţi dintre ei fiind medici şi experţi de diverse tipuri. Aterizând în condiţii extrem de grele, defecţiunile pe care le-a suferit nava, au făcut ca aceasta să nu mai poată decola din nou.

Oricum, a mai putut folosi doar ca adăpost. Aveau provizii suficiente pentru a rezista încă multă vreme, aşa că s-au organizat cât de bine au putut. După o lună de zile, au fost toţi înghiţiţi pe timpul unui cutremur – deasemeni şi nava spaţială, şi cu această ultimă catastrofă, toate urmele civilizaţiei de pe Pământ au fost distruse. Lanţul de catastrofe care au urmat coliziunii cu asteroidul au dispersat întreaga populaţie – în Noua Guinee, Burma şi China şi în Africa, dealtfel, regiunea deşertului Sahara suferise o extindere mai mică decât în oricare altă parte. Oricum, toate oraşele stabilite în zona Mării Roşii au fost înghiţite de marea nou-formată.

Pe scurt, nici un oraş nu a mai rămas pe Pământ şi milioane de oameni şi animale au fost distruşi. De aceea, nu a mai durat mult înainte ca foametea să se răspândească peste tot. Inutil să mai spun că, minunatele culturi din Australia şi China nu mai erau altceva decât amintiri care au devenit legende. Aşa s-a întâmplat, ca oamenii (brusc diseminaţi şi separaţi unii de alţii de noile mări formate şi rupturile nou create) au trăit pentru prima dată pe planeta Pământ, experienţa *canibalismului*.

CAPITOLUL 4

Planeta de aur

În timp ce Thao îşi depăna povestea, atenţia mi-a fost atrasă de nişte lumini de diferite culori, care se aprinseseră lângă scaunul ei. Când a terminat de vorbit, a făcut un gest. Pe unul dintre pereţii camerei, au apărut o serie de litere şi numere, pe care Thao le-a examinat atent. Apoi luminile s-au stins şi imaginile au dispărut.

- Thao, am spus, ai vorbit chiar acum despre halucinaţii sau iluzii colective. Am probleme în a înţelege cum puteţi voi amăgi mii de oameni – nu este asta cumva o şarlatanie, exact ca atunci când un iluzionist pe scena păcăleşte mulţimea cu o duzină de subiecte, mai mult sau mai puţin, "alese"?

Thao zâmbi din nou.

- Ai dreptate într-un anumit sens, deoarece este extrem de rar în aceste zile pe planeta voastră şi, în special pe scenă, să găseşti un iluzionist adevărat. Trebuie să-ţi reamintesc că noi suntem experţi în toate tipurile de fenomene psihice, Michel, şi pentru noi este foarte simplu pentru că…

În acel moment, un şoc de o violenţă extraordinară a zguduit nava. Thao s-a uitat la mine cu o privire îngrozită – întreaga ei figură se schimbase complet şi oricine ar fi putut citi pe ea o teroare absolută. Cu un teribil scrâşnet, nava s-a despărţit în câteva bucăţi şi am auzit ţipetele astronauţilor, fiindcă eram toţi aruncaţi în spaţiu. Thao m-a apucat strâns de braţ şi am fost spulberaţi înspre vidul sideral cu o viteză ameţitoare.

Mi-am dat seama, doar din cauza vitezei cu care călătoream, că eram pe cale să ni se intersecteze drumul cu cel al unei comete – exact ca aceea pe lângă care am trecut câteva ore mai devreme. Am simţit mâna lui Thao pe braţul meu, dar nici nu m-am gândit să întorc capul în direcţia ei – eram de-a dreptul hipnotizat de cometa. Eram pe cale să ne ciocnim de coada sa – asta era sigur – şi deja puteam simţi căldura teribilă. Pielea de pe faţa mea era gata să explodeze – era sfârşitul…

- Te simți bine, Michel? m-a întrebat Thao cu blândețe din fotoliul său.

Am crezut că eram pe cale să înnebunesc. Stăteam pe locul opus ei, în același fotoliu în care stătusem, şi ascultam povestea ei despre primul om pe Pământ.

- Suntem morți sau nebuni? am întrebat.

- Nici una, nici alta, Michel. Este o vorba pe planeta voastră că, o imagine valorează cât o mie de vorbe. M-ai întrebat cum suntem noi capabili să amăgim mulțimi de oameni. Ți-am replicat imediat *creând o iluzie* pentru tine. Mi-am dat seama că ar fi trebuit să aleg o experiență mai puțin înfricoşătoare, dar subiectul este unul foarte important în acest caz.

- Este fantastic! N-aş fi crezut niciodată că se poate întâmpla aşa ceva – şi atât de brusc. Totul a fost atât de real – întregul scenariu. Nu ştiu ce să mai spun… Singurul lucru pe care ți-l cer este să nu mă mai sperii aşa vreodată. În plus, aş fi putut muri de spaimă…

- Nicidecum. Corpurile noastre fizice erau în fotolii şi, pur şi simplu ne-am separat…hai să le numim, corpurile "astropsihice" de cele fizice şi de celelalte corpuri ale noastre…

- Care celelalte corpuri?

- Toate celelalte: fiziologic, psihotipic, astral şi aşa mai departe. Corpul tău astropsihic a fost separat de celelalte de către un sistem telepatic care operează în creierul meu şi care, acționează în acest caz, ca un transmițător.

O corelație directă se stabileşte între corpul meu astropsihic şi al tău. Tot ce am imaginat eu a fost proiectat în corpul tău astropsihic exact ca şi cum s-ar fi întâmplat. Singura problemă a fost că, neavând timp să te pregătesc pentru această experiență a trebuit să fiu foarte prudentă.

- Ce vrei să spui?

- Ei bine, când creezi o iluzie, subiectul sau subiecții, trebuie să fie pregătiți să vadă ceea ce tu vrei să vadă. De exemplu, dacă vrei ca oamenii să vadă o navă spațială pe cer, este important ca ei să se astepte să vadă una. Dacă se aşteaptă să vadă un elefant, ei nu vor vedea niciodată nava spațială.

Astfel, cu cuvintele potrivite şi o sugestie măiestrit controlată, mulțimea se va aduna în jurul tău anticipând vederea unei nave spațiale, un elefant alb sau Fecioara de la Fatima – un caz tipic al fenomenelor de pe Pământ.

- Trebuie să fi fost mult mai uşor cu un singur subiect decât cu 10.000.

- Nicidecum. Dimpotrivă, cu câțiva oameni, se produce o reacție în lanț.

Eliberezi corpurile astropsihice ale indivizilor şi când pui procedura în mişcare, se produce telepatia între ei. Seamănă puțin cu faimoasele piese de domino, aşezate în linie – dacă o faci să cadă pe prima, toate trebuie să cadă până la ultima. Deci a fost un joc foarte uşor cu tine. De când ai părăsit Pământul, ai rămas mai mult sau mai puțin neliniştit.

Nu ştii ce se va întâmpla în mod *logic* în clipa următoare.

Am profitat de acest caz tipic de teamă conştientă sau inconştientă care este întotdeauna prezentă când cineva călătoreşte într-o maşină zburătoare – teama de explozie sau prăbuşire. Apoi, dacă tot ai văzut cometa pe ecran, de ce să n-o folosim şi pe ea? În loc să-ți prăjeşti faţa pe măsură ce te apropiai de cometă, puteam să te fac să traversezi coada acesteia crezând că vei îngheța.

- Pe scurt, puteai să mă aduci la nebunie!

- Nu într-un timp atât de scurt…

- Dar asta trebuie să fi durat mai mult de cinci minute…?

- Nu mai mult de 10 secunde – exact ca într-un vis, sau ar fi trebuit să spun un coşmar, care, à propos, se petrece aproximativ în acelaşi fel. De exemplu, dormi şi începi să visezi…

Eşti pe un câmp cu un armăsar alb foarte frumos. Te apropii să-l prinzi, dar de fiecare dată când încerci, el fuge mai departe. După cinci sau şase încercări, care iau timp bineînțeles, tu sari în spatele calului şi începi să galopezi. Mai repede şi mai repede şi eşti intoxicat în mod fericit de viteză… Armăsarul galopează atât de repede încât nici nu mai atinge pământul. El este purtat de vânt şi ținuturile trec pe sub tine – râuri, câmpii şi păduri. Este de-a dreptul minunat. Atunci, un munte apare la orizont, devenind din ce în ce mai înalt pe măsură ce te apropii. Trebuie să te ridici mai sus cu dificultate. Calul zboară din ce în ce mai sus – este aproape deasupra celui mai înalt pisc, când, copita lui loveşte o stâncă, balansându-te, în aşa fel încât tu cazi – mai jos şi mai jos – într-o crevasă care pare să nu aibă capăt…şi descoperi că ai căzut din pat pe podea.

- Fără îndoială că îmi vei spune că acest vis durează doar câteva minute.

- Ar fi putut să dureze patru secunde. Visul care a început ca şi când, dintr-un anumit punct ai derulat înapoi un film pe video şi apoi l-ai urmărit. Ştiu că este dificil de înțeles dar în acest vis neobişnuit, totul ar fi început în momentul în care ți-ai pierdut echilibrul în pat.

- Mărturisesc că nu înțeleg.

- Nu sunt surprinsă deloc, Michel. Pentru a înțelege pe deplin, se cere mai mult studiu în acest domeniu şi, pe Pământ, în prezent, voi nu aveți pe nimeni capabil să vă instruiască cu privire la acest subiect. Visele nu contează pentru moment, Michel, dar fără să-ți dai seama, pe timpul celor câteva ore pe care le-ai petrecut alături de noi, ai făcut mari progrese în anumite domenii şi acest lucru contează acum.

A venit timpul să-ți explic motivele noastre de a te aduce pe Thiaoouba. Îți încredințăm o misiune. Aceasta constă în a raporta tot ceea ce vei vedea, trăi şi auzi pe timpul pe care îl petreci cu noi. Raportează totul într-una sau mai multe cărți pe care le vei scrie când te vei întoarce pe Pământ. Am observat şi observăm comportamentul oamenilor de pe planeta voastră de mii şi mii de ani, după cum îți poți da seama acum.

Un anumit procent din această omenire se îndreaptă către un punct destul de critic al istoriei şi simțim că a venit timpul să încercăm să-i ajutăm. Dacă vor asculta, îi putem asigura că au ales calea cea dreaptă. De aceea ai fost ales…

- Dar eu nu sunt scriitor! De ce nu ați ales un scriitor bun – pe cineva cunoscut, sau un bun jurnalist?

Thao zâmbi la reacția mea vehementă.

- Singurii scriitori care ar fi putut s-o facă, aşa cum trebuie făcută, sunt morți – mă refer la Platon sau Victor Hugo – şi ei tot ar fi redat faptele cu prea multe ornamente stilistice. Noi vrem cea mai precisă istorisire posibilă.

- Atunci vă trebuie un reporter jurnalist…

- Michel, ştii şi tu, că jurnaliştii de pe planeta voastră sunt atât de înclinați spre senzațional, astfel încât adesea ei distorsionează adevărul. Cât de des, de exemplu, vezi reportaje cu ştiri care diferă de la un canal de ştiri la altul, sau de la un ziar la altul?

Pe cine crezi când unul dă numărul morților unui cutremur ca fiind 75, altul 62 şi altul 95? Chiar îți imaginezi că am avea încredere într-un jurnalist?

- Ai absolută dreptate! am exclamat.

- Te-am observat şi ştim totul despre tine, după cum ştim şi despre alți oameni de pe Pământ – şi tu ai fost selectat…

- Dar de ce tocmai eu? Nu sunt singurul de pe Pământ capabil de obiectivitate.

- De ce nu tu? În timp, vei afla motivul principal aflat în spatele alegerii noastre.

Nu ştiam ce să spun mai mult, obiecțiile mele erau ridicole de vreme ce deja eram implicat în aceasta afacere şi nu mai era cale de întoarcere. În ultimă instanță, a trebuit să admit că îmi plăcea acest voiaj spațial din ce în ce mai mult. Desigur, milioane de oameni ar fi dat tot ce aveau pentru a fi în locul meu.

- Nu voi mai comenta, Thao. Dacă aceasta este decizia voastră, eu pot doar să consimt. Sper doar că voi fi la înălțimea aşteptărilor. Ați luat în considerare că 99% dintre oameni nu vor crede nici un cuvânt din ce voi spune? Pentru cei mai mulți oameni va fi prea incredibil.

- Michel, cu aproape 2.000. de ani în urmă, l-au crezut pe Isus că era trimis de Dumnezeu, aşa cum pretindea el? Sigur că nu, pentru că altfel nu l-ar fi crucificat dacă l-ar fi crezut. Acum, oricum, există milioane care cred ce a spus el…

- Care îl cred? Oare într-adevăr îl cred, Thao? Şi cine a fost el de fapt? În primul rând, cine este Dumnezeu? Există într-adevăr?

- Aşteptam această întrebare şi este important că ai întrebat. Pe o străveche tablă din piatră, care cred că este *Nacaal*, este scris: "La început nu era nimic – totul era întuneric şi linişte.

Spiritul – Inteligența Superioară a hotărât să creeze lumile şi a comandat celor patru forțe superioare… Este extrem de dificil pentru o minte umană, chiar şi o minte foarte evoluată, să înțeleagă asemenea lucruri. De fapt, într-un sens, este imposibil. Pe de altă parte, Corpul tău Astral le asimilează când este eliberat din corpul tău fizic. Dar mă depăşesc de acum – hai să ne întoarcem la începutul începuturilor.

La început nu era nimic în afară de întuneric şi un spirit – *Spiritul Suprem* (*acel Spirit*). Acel Spirit era, şi este, infinit de puternic (atotputernic) – puternic dincolo de capacitatea de înțelegere a minții omeneşti. Spiritul Suprem este atât de puternic încât era capabil, prin acțiunea simplei sale voințe, să declanşeze o explozie atomică cu reacții în lanț de o forță inimaginabilă. De fapt, Spiritul Suprem a imaginat lumile – a imaginat modul în care putea să le creeze – de la cel mai mare (uriaş) la cel mai mic (minuscul).

A imaginat atomii. Când i-a imaginat, El a creat, în imaginația Sa, tot ce se mişcă şi se va mişca: tot ce trăieşte şi va trăi; tot ce este lipsit de mişcare, sau pare a fi – fiecare lucru în parte. Dar existau doar în imaginația sa. Totul era încă în întuneric. După ce a mai aruncat încă o privire asupra a tot ceea ce voia să creeze, a fost capabil, prin forța sa spirituală de excepție, să creeze instantaneu, cele patru forțe ale Universului.

Cu acestea, El a dirijat prima şi cea mai gigantică explozie atomică din toate timpurile – pe care anumiți oameni de pe Pământ o numesc "Big Bang". Spiritul Suprem se afla în centrul său şi a indus-o. Întunericul a dispărut şi Universul a fost creat prin el însuşi în concordanță cu voința Spiritului Suprem. Spiritul era astfel, este încă, şi va fi întotdeauna, în centrul Universului pentru că El este Stăpânul şi Creatorul acestuia…

- Bine, bine, am întrerupt eu, dar asta este povestea lui Dumnezeu aşa cum ne învață Religia Creştină – sau aproape – şi eu n-am crezut niciodată în aceste lucruri lipsite de sens…

- Michel, nu vorbesc despre nici o religie aşa cum există pe Pământ şi în mod special, nu despre Religia Creştină. Nu confunda religiile cu creația şi simplitatea celor arătate. Nu confunda logica cu distorsiunile ilogice ale religiilor. Vom avea ocazia să discutăm din nou mai târziu despre acest subiect, şi în mod sigur, te mai aşteaptă câteva surprize.

Pentru moment, încercam să-ți explic Creația. Pe timpul a miliarde de ani (pentru Creator, desigur, este "prezentul" etern, dar este mai mult apropiat de nivelul nostru de înțelegere să numărăm în miliarde de ani), toate lumile, sorii şi atomii s-au format, aşa cum ați fost învățați la şcoală, planetele au mişcări revoluție în jurul sorilor lor, şi uneori au sateliții lor, etc.

La un anumit moment, în anumite sisteme solare, unele planete se răcesc – solul se formează, rocile se solidifică, oceanele se formează şi mari mase de pământ devin continente.

În final, aceste planete devin locuite de anumite forme de viață. Toate acestea au fost la început, în imaginația Spiritului Suprem. Putem numi prima lui forță – "Forța Atomică". În acest stadiu, cu ajutorul celei de-a doua forțe a sa, El a creat ființele vii primare şi cele mai multe dintre plantele primare, din care mai târziu au derivat sub-speciile.

Această a doua forță o vom numi "Forța Ovocosmică", după cum aceste creaturi şi aceste plante au fost create de simple raze cosmice, având ca finalitate formarea unor "ouă cosmice".

La începutul începuturilor, Spiritul Suprem a imaginat experiența sentimentelor prin intermediul unei creaturi speciale. El a imaginat Omul folosindu-se de cea de-a treia forță pe care o vom numi "Forța Ovoastromică".

Astfel Omul a fost creat. Te-ai gândit vreodată Michel, ce inteligență ar fi necesară pentru a crea o ființă umană sau măcar un animal? Sângele care circulă mulţumită inimii care bate de milioane de ori indiferent de voință … plămâni care purifică sângele prin intermediul unui sistem complex…sistemul nervos…creierul care dă ordine, ajutat de cele cinci simțuri … măduva spinării care este ultra-senzitivă şi care te face (instantaneu) să-ți retragi mâna de lângă o sursă de căldură ca să nu te arzi – creierului îi ia o zecime de secundă pentru a da ordinul pentru a preveni arderea mâinii tale(4).

Te-ai întrebat vreodată de ce, dintre atâtea miliarde de indivizi de pe planeta voastră, nu se găsesc două amprente digitale identice şi de ce, ceea ce noi numim "cristalin" din sânge, este la fel de unic printre indivizi la fel ca şi amprentele? Experții voştri şi tehnicienii de pe Pământ, şi de pe alte planete, au încercat şi încă mai încearcă să creeze un corp uman. Au reuşit? În ceea ce priveşte roboții au reuşit dar, nici cel mai perfecționat nu va fi vreodată mai mult decât o maşină vulgară în comparație cu mecanismul uman.

Pentru a ne întoarce la cristalinul pe care tocmai l-am amintit, este mai bine a fi descris ca o oarecare vibrație particulară a sângelui fiecărui individ. Nu are nimic a face cu grupa sanguină. Diverse secte de pe Pământ cred cu tărie în "dreptul" de a refuza transfuziile de sânge. Motivele lor sunt legate de învățături religioase şi cărți ce cuprind învățături religioase, precum şi de interpretările lor personale ale acestor învățături, în loc să țină seama de motivul real, care este impactul vibrațiilor diferite pe care le are fiecare.

Dacă are loc transfuzia unei mari cantități de sânge, acest lucru poate avea o influență asupra "primitorului" într-un anumit grad, pentru o anumită perioadă de timp, care variază în concordanță cu volumul de sânge utilizat în cadrul transfuziei. Această influență, desigur, nu este niciodată periculoasă.

După un timp, care niciodată nu depăşeşte o lună, vibrațiile "primitorului" care conține sângele preiau conducerea, nemailăsând nici o urmă din vibrațiile donatorului de sânge.

Nu ar trebui uitat că aceste vibrații sunt mai mult (5) o trăsătură a corpului psihologic şi fluidic decât a corpului fizic. Dar, observ că am deviat mult de la subiectul meu, Michel. În orice caz, este timpul acum să ne alăturăm din nou celorlalți. Nu suntem departe de a ajunge pe Thiaoouba.

N-am îndrăznit s-o întreb pe Thao, despre natura celei de-a patra forțe, pentru că deja ea se îndrepta către ieşire. Mi-am părăsit locul şi am urmat-o înapoi către postul de comandă. Acolo, pe panou şi în plan apropiat, o persoană vorbea rar şi aproape continuu.

Numere şi figuri, cu puncte luminoase de diferite culori luminoase traversau ecranul continuu, interferând cu simbolurile. Thao m-a aşezat într-un scaun pe care îl ocupasem anterior şi m-a rugat să nu intervin la sistemul meu de securitate. Ea s-a mutat apoi mai încolo, pentru a discuta cu Biastra care părea a supraveghea astronauții, fiecare dintre aceştia fiind ocupați la pupitrele lor. În final, ea a venit înapoi şi s-a aşezat într-un loc lângă al meu.

- Ce se întâmplă? am întrebat.

- Reducem viteza progresiv pe măsură ce ne apropiem de planeta noastră. Suntem acum la 848 milioane de kilometri distanță şi vom ajunge în aproximativ 25 de minute

- Putem s-o vedem acum?

- Răbdare, Michel. 25 de minute nu reprezintă sfârşitul lumii! continuă ea, făcând cu ochiul, evident cu un umor fin.

Imaginea în plan apropiat de pe panou a fost înlocuită cu un plan dintr-un unghi larg, permițându-ne să avem o vedere generală a camerei de comandă a bazei intergalactice, aşa cum o văzusem mai devreme. Acum fiecare operator era profund concentrat la pupitrul său. Multe dintre computerele de pe pupitre erau acționate mai curând vocal decât manual, răspunzând la vocile operatorilor. Figuri, însoțite de puncte luminoase de diferite culori, au traversat rapid ecranul. Nimeni dintre cei aflați pe navă nu a mai rămas în picioare.

Brusc, era acolo, iat-o, chiar în mijlocul panoului. Centrul Intergalactic fusese înlocuit de…Thiaoouba! Presupunerea mea *trebuia* să fie corectă - puteam *simți* asta. Thao imediat mi-a transmis telepatic un răspuns afirmativ, nemailăsându-mi nici o îndoială. Pe măsură ce ne apropiam şi Thiaoouba creştea pe panou, nu-mi puteam lua ochii de la acea privelişte, pentru că ceea ce vedeam înaintea mea era indescriptibil de frumos. Inițial, primul cuvânt care mi-a țâşnit din minte a fost "luminos" – apoi acesta a fost juxtapus cu "auriu" – dar efectul produs de această culoare era dincolo de orice descriere. Dacă ar fi fost să inventez un cuvânt, poate unul care să poată fi folosit ar fi fost "luminoso – vaporoso - auriu".

De fapt, cineva ar fi avut impresia plonjării într-o baie luminoasă şi aurie – aproape ca şi cum ar fi fost un praf foarte fin în atmosferă. Am coborât uşor spre planetă şi panoul nu ne mai arăta contururile acesteia, ci mai curând se puteau distinge contururile unui continent, care se termina abrupt la un ocean, care era presărat cu o multitudine de insule de diferite culori.

Cu cât ne apropiam, cu atât se distingeau mai bine detaliile – lentilele pentru focalizare (zoom-urile) nu erau folosite pe timpul aterizării, dintr-un motiv care mi-a fost explicat mai târziu. Ce m-a captivat mai mult, a fost *culoarea* din fața mea – am fost *năucit*!

Toate culorile erau, în fiecare variație de ton, mult mai vii, mai intense decât ale noastre. Un verde luminos, de exemplu, aproape strălucitor – își radia culoarea. Un verde închis avea efectul opus – își "ținea" culoarea. Este foarte dificil de descris pentru că, culorile de pe această planetă nu puteau fi comparate cu nimic din cele ce există pe Pământ. Un roşu putea fi recunoscut a fi roşu, dar nu era cel pe care îl cunoaştem noi.

Există un cuvânt în limbajul lui Thao care defineşte tipurile de culori de pe Pământ şi de pe planete asemănătoare cu a noastră – culorile noastre sunt *Kalbilaoka* – pe care l-aş traduce ca "întunecate, insensibile" (fără vibrație pură) – ale lor, pe de altă parte, sunt *Theosolakoviniki*[5] – care înseamnă că ele radiază culorile lor din interiorul lor (un fel de lumină interioară – v. spirituală). Atenția mi-a fost atrasă foarte curând de ceea ce arăta pe ecran ca nişte ouă – da, ouă[6]! Am putut vedea solul "presărat" cu ouă, unele pe jumătate acoperite cu vegetație, şi altele ca atare. Unele păreau mai mari decât altele, iar altele erau aşezate pe jos, răsturnate. Altele erau aşezate în poziție verticală, cu ceea ce semăna a fi capătul ascuțit îndreptat către cer. Am fost atât de uimit de această privelişte încât m-am întors din nou către Thao pentru a o întreba despre aceste "ouă", când brusc, pe ecran, apăru acolo o formă rotundă înconjurată de câteva sfere de mărimi diferite, şi, puțin mai departe, încă nişte "ouă". Acestea erau enorme. Am recunoscut sferele ca fiind nave spațiale întocmai ca a noastră.

- Desigur, spuse Thao din locul ei, şi forma sferică pe care o vezi, este celula în care nava noastră va fi găzduită în câteva momente, deoarece suntem în curs de "ancorare".

- Şi ouăle gigantice, ce sunt ele?

Thao zâmbi. - Clădiri, Michel, dar în momenul acesta, trebuie să-ți explic ceva mult mai important. Planeta noastră conține multe surprize pentru tine, dar sunt două, care ar putea avea efecte devastatoare pentru tine. De aceea eu trebuie să mă asigur că îți iei anumite măsuri de precauție elementare. Thiaoouba nu are aceeaşi forță gravitațională ca aceea de pe planeta voastră. Greutatea ta ar fi cam 70 kg pe Pământ – aici va fi de 47 kg. Când părăseşti nava, dacă nu eşti atent, rişti să-ți pierzi echilibrul în mişcările şi reflexele tale. Vei fi tentat să mergi cu paşi mari, şi este posibil să cazi şi să te răneşti…

- Dar nu înțeleg. În nava voastră, mă simt bine.

---

[5] *Theosolakoviniki* – un efect similar poate fi observat cu culori monocromatice pure, când lumina vibrează într-o bandă de frecvență îngustă. Autorul a confirmat aceasta când i s-au arătat asemenea culori. Este o coincidență că în greacă "Theos" înseamnă "Zeu" ("Dumnezeu")? Sunt aceste culori "pure" ca Zeii (Dumnezeu)? (n.ed.)

[6] Ar fi trebuit să spun jumătate de ou, după cum vom vedea mai târziu că, descrierea va fi mult mai potrivită.

- Am adaptat atracția gravitațională (artificială) pentru a corespunde celei de pe Pământ sau aproape.

- Atunci înseamnă că trebuie să vă simțiți extrem de neconfortabil, pentru că probabil cântăriți cu aproape 60 de kg mai mult decât greutatea voastră normală, ținând cont de înălțimea voastră.

- Este adevărat că sub influența acestei forțe, corpurile noastre sunt mai grele, dar am contrabalansat acest fapt printr-o semi-levitație, așa încât noi nu ne simțim neconfortabil, şi în acelaşi timp, avem satisfacția de a te vedea mişcându-te printre noi cu uşurință.

O mică zguduitură ne-a indicat că am andocat. Această extraordinară călătorie – eram pe cale de a păşi pe o *altă planetă*.

- Al doilea punct, rezumă Thao, este acela că vei fi obligat să porți o mască cel puțin pentru o vreme, din cauza luminozității şi a culorilor care te-ar putea intoxica, exact ca atunci când ai băut alcool. Culorile sunt vibrații care acționează asupra anumitor puncte din corpul tău psihologic. Pe Pământ, aceste puncte sunt atât de slab stimulate, atât de puțin exersate, încât aici, consecințele ar putea fi nefericite.

Câmpul de forță "de siguranță" de la scaunul meu tocmai fusese "închis" eliberându-mă din nou, putând să mă mişc după bunul meu plac. Panoul era "alb" dar astronauții erau încă ocupați. Thao m-a condus către uşă şi înapoi în camera în care intrasem prima dată şi unde am stat întins 3 ore. Acolo, ea a luat o cască, foarte uşoară, care mi-a acoperit fața de la frunte până exact sub nas.

- Să mergem, Michel, şi bun venit pe Thiaoouba.

În afara navei spațiale, am mers de-a lungul unei "pasarele". Imediat m-am simțit mai uşor. Senzația era foarte plăcută, dealtfel într-un fel deconcertantă, de vreme ce de câteva ori mi-am pierdut echilibrul şi Thao a trebuit să mă susțină.

N-am văzut pe nimeni, lucru care m-a surprins. Perspectiva pământeană m-a făcut să mă aştept să fiu întâmpinat de o mulțime de reporteri, camere de filmat, blițuri fulgerând – sau ceva asemănător – poate un covor roşu! De ce nu şeful statului în persoană? Pentru Dumnezeu, aceşti oameni doar n-or fi vizitați de un extra-planetarian în fiecare zi! Dar nimic…

După ce am parcurs o scurtă distanță, am ajuns la o platformă rotundă, pe partea cu "pasarela". Thao s-a aşezat pe un scaun circular din interiorul platformei (6) şi mi-a făcut semn că ar trebui să mă aşez pe locul opus locului său. A scos un obiect de mărimea unui walky-talky şi imediat m-am simțit țintuit pe scaun, exact cum am fost pe navă, de către o forță invizibilă (câmp de forță). Apoi, destul de delicat şi cu un zumzet abia perceptibil, platforma s-a ridicat la câtiva metri şi a început să se deplaseze rapid către "ouă", la aproape 800 de metri distanță.

Parfumul fin şi discret, al aerului îmi biciuia zona de sub nas care era expusă, lucru care era foarte plăcut, temperatura aerului fiind în jur de 26^0C.

În doar câteva secunde, am ajuns, şi am intrat prin pereţii unuia dintre "ouă", aşa cum am fi trecut printr-un nor. Platforma s-a oprit şi s-a aşezat uşor pe podeaua "clădirii".

Am privit în jurul meu în toate direcţiile. Părea absurd, dar "oul" dispăruse. Intrasem într-adevăr în "ou" şi totuşi în jurul nostru, cât vedeai cu ochii, se întindea ţinutul. Puteam vedea terenul de aterizare şi nava andocată exact ca şi cum am fi fost afară…

- Îţi înţeleg reacţia, Michel, spuse Thao care ştia ce gândeam. Îţi voi explica misterul mai târziu.

Nu prea departe de noi erau adunaţi 20 sau 30 de oameni, toţi ocupaţi pe o anumită arie, în faţa unor pupitre şi ecrane pe care sclipeau luminiţe colorate – asemănătoare cu cele din interiorul navei. Un fel de muzică se auzea foarte delicat, inducându-mi o stare de euforie. Thao mi-a făcut semn s-o urmez şi ne-am îndreptat către unul dintre "ouăle" mai mici situate lângă "presupusul perete interior" al celui mai mare.

De cum am venit, am fost întâmpinaţi cu bucurie pe oriunde am trecut.

Trebuie să menţionez aici că Thao şi cu mine formam un cuplu ciudat în timp ce ne mişcam prin cameră. Marea diferenţă dintre înălţimile noastre făcea ca, atunci când mergeam alături, ea să fie obligată să se mişte mai încet pentru ca eu să nu fiu nevoit să alerg ca să ţin pasul – mişcările mele erau mai mult ca nişte sărituri nereuşite, de fiecare dată când încercam să mă grăbesc, exacerbam problema. Eram obişnuit să-mi coordonez muşchii pentru a mişca o greutate de 70 de kg şi acum trebuia să mişc numai 47 de kg – vă puteţi imagina ce efect produceam.

Ne îndreptam către o lumină care strălucea pe peretele "oului" cel mic. În ciuda măştii mele, îmi dădeam seama foarte bine de strălucirea ei. Am trecut pe sub lumină şi apoi, am trecut prin perete într-o cameră pe care imediat am recunoscut-o ca fiind cea pe care am văzut-o pe ecran în navă. Figurile îmi erau deasemeni cunoscute. Am realizat că eram în Centrul Intergalactic. Thao mi-a scos masca.

- Este în regulă, Michel, nu vei mai avea nevoie de ea aici.

Thao m-a prezentat personal fiecăruia dintre cei 12 oameni aflaţi aici. Toţi au exclamat ceva şi şi-au pus mâna pe umărul meu ca un gest de bun venit.

Feţele lor purtau expresia unei bucurii sincere şi o asemenea bunătate încât am fost adânc mişcat de căldura cu care am fost primit. Era ca şi cum ei mă considerau unul de-al lor. Thao mi-a explicat că întrebarea lor principală era: de ce este atât de trist – este bolnav?

- Nu sunt trist! am protestat.

- Ştiu, dar ei nu sunt obişnuiţi cu expresia feţei pământenilor. Figurile aici, după cum poţi vedea, reflectă o fericire perpetuă.

Era adevărat. Arătau ca şi cum în fiecare secundă ar fi primit veşti excelente. Eram conştient că era ceva neobişnuit la aceşti oameni şi dintr-o dată m-a lovit: *Toți cei pe care îi văzusem, păreau a fi de aceeaşi vârstă*!

CAPITOLUL 5

Învățând să trăiesc pe o altă planetă

Se părea că Thao era deasemeni foarte cunoscută aici şi a trebuit să răspundă la numeroase întrebări – întotdeauna cu zâmbetul ei natural, larg. În scurt timp, însă, câtorva dintre gazdele noastre li s-a cerut să revină la îndatoririle lor şi noi am considerat acest fapt ca fiind pentru noi un motiv de a pleca.

Mi-a fost pusă din nou masca şi i-am părăsit pe acei oameni, la fel ca şi pe cei din camera mai mare, printre multe gesturi de prietenie şi urări de bine. Am revenit la vehiculul nostru şi am plecat accelerând imediat în direcţia unei păduri, care putea fi văzută în depărtare. Zburam la o înălţime de aproximativ 5 sau 6 metri şi la o viteză pe care am estimat-o a fi 70 – 80 km/h. Aerul era călduţ şi parfumat şi, din nou m-am simţit euforic, într-un fel pe care nu-l mai încercasem niciodată pe Pământ. Am ajuns la marginea pădurii şi îmi amintesc că am fost extrem de impresionat de dimensiunile copacilor cei mai mari. Păreau să se ridice cam la 200 de metri către cer.

- Cel mai înalt este de 240 de metri pământeni, Michel – îmi explică Thao fără ca eu să fi întrebat, şi au între 20 şi 30 de metri în diametru la bază. Unii dintre ei au o vechime de 8.000. de ani de-ai voştri. Anul nostru cuprinde 333 zile de 26 "karses". Un "kars" este o perioadă de 55 de "*lorse*", un "lors" conține 70 de "*kasios*", şi un "kasio" este aproape echivalent cu o secundă de-a voastră. (acum este într-adevăr o sumă pentru tine…). Ți-ar plăcea să mergi la "apartamentul" tău sau vrei să aruncăm o privire în pădure mai întâi?

- Hai să vizităm pădurea mai întâi, Thao.

Vehiculul îşi reduse mult viteza şi eram capabili să ne strecurăm printre copaci, sau într-adevăr, să ne oprim şi să observăm mai îndeaproape copacii, la înălțimi care variau de la aproape de nivelui solului până la 10 metri deasupra solului.

Thao era capabilă să manevreze "platforma noastră zburătoare" cu o precizie şi cu o iscusinţă uimitoare.

Vehiculul nostru şi maniera lui Thao de a-l conduce, mă ducea cu gândul la un covor zburător care mă purta într-un tur magic al acestei păduri magnifice. Thao se înclină către mine şi îmi scoase masca. Arboretul era luminos şi de un auriu delicat dar, le-am găsit destul de tolerabile pentru ochi.

- Este un moment destul de potrivit pentru a începe să te acomodezi cu lumina şi culoarea, Michel. Priveşte!

Urmărindu-i privirea, am descoperit, foarte sus printre ramuri, trei fluturi, viu coloraţi şi de dimensiuni enorme. Aceste lepidoptere, care trebuie să fi avut deschiderea aripilor de 1 metru, fâlfâiau sus printre frunze, iar noi eram norocoşi să-i vedem zburând din ce în ce mai aproape de noi, cu aripi de un bleu-verzui şi portocaliu.

Este la fel de clar pentru mine ca şi cum s-ar fi petrecut ieri. S-au învălmăşit înspre noi cu aripile lor care erau straniu franjurate, pentru a crea cel mai frumos efect, care îţi tăia respiraţia. Unul dintre ei a venit să se odihnească la doar câtiva metri de noi şi am putut să-i admir corpul, cu inele argintii şi aurii şi cu antene verde-jad. Trompa sa era aurie şi vârfurile aripilor sale erau verzi, cu dungi de un albastru luminos, alternând cu forme asemănătoare diamantului, de culoare portocaliu-închis. Partea de dedesupt era albastru-închis, dar luminos, de parcă ar fi fost iluminate de deasupra de către un proiector.

Pe timpul în care această insectă gigantică a rămas pe frunză, părea să emită nişte şuierături uşoare şi am fost de-a dreptul surprins de asta. Cu siguranţă că nu mai auzisem nici un lepidopter de pe Pământ scoţând vreun sunet. Bineînţeles, nu mai eram pe Pământ ci pe Thiaoouba, şi acesta era doar începutul unei lungi serii de surprize pentru mine. Pe solul din pădure, creştea o incredibilă varietate de plante, care erau una mai neobişnuită ca alta. Acoperiseră solul complet, dar am observat foarte puţine tufişuri printre ele. Îmi imaginez că giganţii pădurii le-au împiedicat să se dezvolte. Ca dimensiuni, aceste plante variau de la cele care acoperă solul, asemănătoare cu muşchiul, până la cele de mărimea unui tufiş mare de trandafiri.

Un fel, plante cu frunze de grosimea unei palme şi de forme diferite – uneori ca o inimă sau rotunde, alteori foarte lungi şi subţiri – erau de o culoare tinzând mai mult către albastru decât verde. Flori de toate formele şi toate culorile, chiar şi cel mai pur negru, se împleteau unele cu altele. De la altitudinea noastră de câţiva metri, efectul era absolut splendid. Ne-am ridicat până când am fost deasupra celei mai înalte ramuri şi mi-am pus din nou masca la indicaţia lui Thao. Am ieşit de sub boltă şi ne-am mişcat încet chiar deasupra frunzişului acelor copaci enormi.

Deasupra pădurii, lumina era, din nou, incredibil de intensă şi am avut impresia de a călători printr-un peisaj de cristal pur. Păsări minunate erau aşezate pe vârfurile copacilor mai înalţi, privindu-ne trecând, fără teamă. Culorile lor, variate şi bogate, erau o adevărată petrecere pentru ochii mei în ciuda efectului atenuant al măştii mele. Aici erau varietaţi de macaw, cu penaj albastru, galben, roz şi roşu; şi printre ele un tip pasăre, semănând cu pasărea paradisului, mergând ţanţoş în mijlocul unui nor de ceea ce păreau a fi colibri.

Aceşti colibri erau de un roşu strălucitor, cu pete mici aurii. Penele roşii, roz şi portocalii din coada păsării paradisului, trebuie să fi măsurat cam 250 cm în lungime şi deschiderea aripilor aproape 2 metri. Când aceste "bijuterii" şi-au luat zborul, partea de dedesupt a aripilor lor a dat la iveală un roz foarte delicat şi confuz, cu doar o undă de albastru strălucitor la extremitaţi – atât de neaşteptat, mai ales că vârfurile aripilor lor aveau o colorație galben-portocalie. Capetele lor purtau pene de dimensiuni impresionante, fiecare pană fiind de o altă culoare: galben, verde, portocaliu, negru, albastru, roşu, alb, crem…

Mă simt frustrat că încercările mele de a descrie culorile pe care le-am văzut pe Thiaoouba sunt atât de neadecvate – simt că mi-ar trebui un întreg nou lexicon, ținând cont că limbajul meu este insuficient. Aveam impresia constantă că aceste culori veneau din *interiorul* obiectelor şi fiinţelor pe care le priveam, şi că ele (culorile) erau *mai mult* decât ştiam eu că sunt. Pe Pământ, cunoaştem poate 15 nuanţe de roşu, aici trebuie să fi fost peste 100…

Nu numai culorile mi-au reținut atenția. Sunetele pe care le-am auzit de când am început să zburăm pe deasupra pădurii m-au inspirat pentru a căuta o explicatie de la Thao. Era aproape un fond muzical, foarte uşor şi delicat, similar cu al unui flaut care cânta incontinuu aceeaşi arie dar de la o oarecare distanţă. Când am pornit din nou, muzica a părut să se schimbe, numai pentru a reveni la melodia inițală.

- Ceea ce aud este muzică?

- Sunt vibrații emise de mii de insecte care, când se combină cu vibrațiile culorilor reflectate de razele solare pe anumite plante, cum ar fi *Xinoxi*, de exemplu, produc un rezultat foarte muzical precum poți auzi şi tu. Noi înşine, auzim doar dacă suntem în mod special acordați la acestea, pentru că aceasta constituie o parte integrantă din viața noastră şi din mediul nostru înconjurător. Este odihnitor, nu-i aşa?

- Absolut.

- După părerea experților, dacă aceste vibrații ar înceta, am avea probleme considerabile cu ochii. De fapt, ar putea părea ciudat la prima vedere, de vreme ce aceste vibrații sunt perceptibile mai curând pentru ureche decât pentru ochi. Totuşi, experții sunt experți, Michel, şi, în orice caz, este de mică importanță pentru noi, pentru că ei mai spun deasemeni că, şansa ca aceste vibrații să se oprească este la fel de redusă ca şi şansa ca soarele nostru să se stingă sigur mâine.

Thao întoarse vehiculul nostru şi în câteva momente, am părăsit vârfurile pădurii şi zburam peste o câmpie, care era străbătută de cursul unui râu verde-jad. Am

coborât la o altitudine de aproximativ 3 metri şi i-am urmat cursul. Acum eram capabili să urmărim mişcările unor peşti neobişnuiţi – peşti care semănau mai curând cu ornitorincii decât cu peştii, aşa cum îi ştiam eu că sunt. Apa era pură, ca şi cristalul, şi la această altitudine puteam distinge tot, până la cea mai mică pietricică. Uitându-mă în sus, am văzut că ne apropiam de ocean.

Palmieri asemănători cu cocotierii îşi unduiau frunzele maiestuoase la înălţimi impresionante, pe marginea unei plaje cu un nisip auriu. Albastrul oceanului contrasta plăcut cu stâncile de un roşu luminos încrustate în dealuri mici, care vegheau o porţiune din această plajă. Cam 100 de oameni făceau plajă pe nisip sau înotau, complet goi, în apele transparente ale oceanului.

Mă simţeam un pic uimit, nu numai datorită locurilor noi şi minunate pe care le descopeream constant, ci şi datorită senzaţiei continue de "uşurinţă", datorată schimbării gravitaţiei. Această senzaţie era memento-ul meu pentru *Pământ* – ce cuvânt straniu, şi cât de dificil era să vizualizez Pământul acum!

Vibraţiile auditive şi vizuale îmi afectau deasemeni enorm sistemul nervos. De obicei o persoană destul de puternică, mă simteam complet relaxat – ca şi cum aş fi plonjat într-o baie caldă, permiţându-mi să plutesc printre baloane de săpun în timp ce se auzea o muzică delicată. Nu, chiar mai relaxat decât atât – atât de relaxat încât îmi venea să plâng.

Am trecut, destul de rapid, peste apele unui imens golf, zburând la aproximativ 12 metri deasupra valurilor. La orizont, puteam distinge câteva puncte – unele mai mari decât altele, şi mi-am dat seama că acestea erau insule; fără îndoială că pe acestea le văzusem înainte de a asoliza pe Thiaoouba. Pe când ne îndreptam către cea mai mică dintre insule, am privit dedesupt şi am văzut că eram urmăriţi de numeroşi peşti, care se amuzau traversând încoace şi încolo umbra pe care vehiculul nostru o proiecta pe apă.

- Sunt rechini? am întrebat.

- Nu, sunt Dajiki – fraţii delfinilor voştri. Vezi? Se distrează jucându-se la fel ca şi delfinii voştri.

- Priveşte! am întrerupt-o pe Thao. Priveşte!

Thao privi către locul pe care i-l indicam şi începu să râdă. Eu eram uimit să văd un grup de oameni apropiindu-se de noi, aparent fără ajutorul vreunui vehicul. Erau la aproape 2 metri deasupra apei, într-o poziţie verticală, şi, nu numai că pluteau în aer, dar se şi mişcau destul de rapid înspre noi.

În curând drumurile noastre s-au intersectat şi gesturi de prietenie au fost făcute de ambele părți. În aceeaşi clipă, un val de fericire trecu prin mine, durând câteva secunde. Era aceeaşi senzație pe care mi-o provocase Latoli şi am recunoscut prin asta un semn de întâmpinare din partea acestor "oameni zburători".

- Cum reuşesc să facă asta? Este levitație?

- Nu, ei au o *Tara*[7] pe talie şi un *Litiolac*[8] în mână. Acestea produc anumite vibrații care neutralizează forța magnetică rece a planetei, permițând neutralizarea forței gravitaționale. Chiar şi o greutate de milioane de tone poate fi comparabilă cu o pană datorită acestui fapt. Apoi, datorită altor vibrații asemănătoare ultrasunetelor, pot fi pilotate cu precizie către locul ales, aşa cum se întâmplă acum. Pe această planetă, oricine doreşte să călătorească pe anumite distanțe foloseşte această metodă.

- Atunci noi de ce folosim acest vehicul? am întrebat, pentru că mi-ar fi plăcut să experimentez un asemenea echipament, care, à propos, nu făcea nici un zgomot.

- Michel, eşti nerăbdător. Te-am adus cu acest mijloc de transport pentru că tu nu eşti în stare să zbori cu un Litiolac. Fără practică, te-ai putea răni. Mai târziu, poate, dacă va fi timp, te voi învăța cum să-l foloseşti. Uite, aproape am ajuns.

Într-adevăr, ne apropiasem repede de o insulă şi puteam vedea clar o plajă aurie unde câțiva oameni stăteau la soare. Aproape imediat, zburam pe sub frunzele palmierilor de-a lungul unei cărări largi, mărginită de două rânduri de tufişuri înflorite şi foarte parfumate. Zona era înviorată de sunete şi culori ale insectelor, fluturilor şi păsărilor.

Vehiculul coborî încet la nivelul solului şi, după o ultimă curbă pe drum, am ajuns în fața unui "ouşor" "cuibărit" printre copăcei şi vii înflorite. Se pare că fiecare clădire de pe această planetă avea forma unui ou, cel mai adesea "aşezat" pe o parte sau uneori, cu vârful în sus, în poziție verticală după cum văzusem.

"Cochiliile" erau albe la culoare şi nu aveau nici uşi, nici ferestre. Acest ou era aşezat pe o parte, aparent îngropat pe jumătate în sol. Era lung de aproximativ 30 de metri şi avea cam 20 de metri în diametru – destul de mic în comparație cu cele pe care le văzusem până acum. Thao opri vehiculul în fața unei lumini strălucitoare aflată în centrul peretelui oului. Părăsind platforma, am intrat în locuință. De cum am făcut acest lucru, am simțit o uşoară presiune cu o forță nu mai mare decât greutatea unui puf de rață. Mi-am amintit că încercasem aceeaşi senzație mai devreme, când am trecut prin pereții centrului spațial.

Neavând nici uşi, nici ferestre, această clădire era extraordinară prin ea însăşi şi odata ajuns înăuntru, totul era atât de neobişnuit. După cum am menționat mai înainte, impresia generală era că încă eram în afara clădirii.

[7] Tara este un aparat purtat ca o centură atunci când doreşti să zbori.

[8] Litiolac-ul acționează împreună cu Tara pentru a zbura, dar este ținut în mână.

Frumusețea uimitoare a culorilor era pretutindeni; verdeața, ramurile copacilor spintecând cerul albastru-mov de deasupra, fluturii, florile… îmi amintesc o pasăre care se oprise pentru a se odihni chiar pe mijlocul "acoperişului" astfel încât îi puteam vedea tălpile. Te puteai gândi că se oprise în mod miraculos în mijlocul aerului, într-un punct în spațiu – efectul era de-a dreptul extraorinar.

Singurul contrast cu exteriorul era dat de pardoseala care era acoperită cu un gen de covor pe care erau aranjate scaune confortabile şi mese pe piedestale mari. Toate aceste piese de mobilier erau, desigur, la o scară mare – potrivite cu aceşti oameni la "scară mare".

- Thao, am întrebat eu, cum se face că deşi pereții voştri sunt transparenți, totuşi noi nu putem vedea din afară înăuntru? Şi cum de putem trece prin pereții voştri aşa cum am făcut-o noi?

- Mai întâi, Michel, hai să-ți scoatem masca. Voi regla lumina interioară astfel încât să fie suportabilă pentru tine.

Thao apropie un obiect de podea şi o atinse. Când mi-am scos masca am constatat că lumina nu era mai greu tolerabilă decât cu masca pe figură, deşi strălucirea fusese diminuată.

- Vezi tu, Michel, această locuință există datorită unui câmp magnetic care este cu totul special. Am copiat forțele naturii şi creațiile naturii pentru scopurile noastre. Să-ți explic.

Fiecare corp – uman, animal sau mineral – posedă un câmp în jurul său. Corpul omenesc, de exemplu, este înconjurat de o Aură şi de o forță (câmp)[9] eterică de o formă ovală. Ştiai asta, nu-i aşa?

Am încuviințat.

- Cel de-al doilea cuprinde, în parte, electricitate, şi, într-o mai mare măsură, vibrații, pe care noi le numim *Ariacostinaki*. Aceste vibrații apar continuu pentru protecția ta pe tot timpul vieții tale, şi nu pot fi confundate cu vibrațiile Aurei. Cu locuințele noastre, am copiat natura în crearea unui câmp de vibrații electroeterice minerale în jurul unui nucleu. Thao indică un "ou", de mărimea unui ou de struț, aşezat în mijlocul camerei, între două scaune.

- Vrei să împingi scaunul acesta, te rog, Michel?

M-am uitat la Thao, surprins de cererea ei, ținând cont de mărimea scaunului şi de faptul că ea nu-mi mai ceruse să fac nimic până atunci. Am încercat să fiu amabil, dar cu oarecare dificultate pentru că scaunul era într-adevăr greu; oricum, am reuşit să-l mişc cam vreo 50 de cm.

- Foarte bine, spuse ea. Acum te rog dă-mi oul.

Am zâmbit. În comparație cu ce făcusem, aceasta trebuia să fie o sarcină simplă. Aş fi putut să-l ridic cu o singură mână şi fără nici un efort; dar pentru a nu-l scăpa, l-am luat cu ambele mâini şi…am căzut în genunchi! Nu m-am aşteptat să fie atât de greu şi m-am dezechilibrat. M-am ridicat şi am încercat din nou, de data aceasta, cu toată puterea mea…şi nu s-a întâmplat nimic.

[9] n.ed.

Thao mă atinse pe umăr.

- Urmăreşte-mă, spuse ea.

Întorcându-se către scaunul pe care-l găsisem atât de greu de mutat, şi-a pus o mână sub el şi l-a ridicat deasupra capului său. Tot cu o singură mână, l-a aşezat din nou, aparent fără nici un efort. Apoi a luat oul cu ambele mâini şi l-a împins şi l-a tras cu toată puterea sa până când venele i s-au umflat la gât. Cu toate acestea, oul nu s-a mutat nici măcar o zecime de milimetru.

- Este sudat de podea, am sugerat eu.

- Nu, Michel, acesta este *Centrul* şi *nu poate* fi mutat. Este nucleul de care ți-am vorbit mai devreme. Am creat un câmp în jurul său, atât de puternic încât vântul şi ploaia nu pot pătrunde prin el. Cât despre razele soarelui, putem regla nivelul până la care penetrează.

Deasemeni, păsările, care vin să se odihnească deasupra, nu sunt suficient de grele pentru a trece prin câmp şi dacă, din întâmplare, o pasăre mai grea aterizează totuşi, va începe să se afunde. Acest fapt, produce o senzație atât de înfricoşătoare pentru pasăre încât va zbura imediat, fără să fi pățit ceva rău.

- Este foarte ingenios, am spus, dar care este semnificația luminii de la intrare? Nu putem trece prin pereți pe unde vrem noi?

- Sigur că putem. Doar că de afară, nu putem vedea interiorul şi astfel nu poți şti dacă nu vei lovi vreo piesă de mobilier aflată pe partea cealaltă a peretelui. Cel mai bun loc pentru a intra este întotdeauna indicat de o lumină exterioară. Vino, hai să-ți arăt casa.

Am urmat-o şi am descoperit în spatele unui perete despărțitor, bogat în ornamente, un decor de-a dreptul magnific. Era o piscină în miniatură care părea a fi din porfir verde şi, alături, un bazin potrivit peste care o lebădă din porfir îşi arcuia gâtul, cu ciocul deschis…efectul era minunat.

Thao îşi puse mâna peste ciocul lebedei şi imediat apa începu să curgă peste mâinile ei şi în bazin. Îşi retrase mâna şi apa încetă să mai curgă. Îmi spuse că ar trebui să încerc şi eu. Bazinul era cam la 150 cm deasupra podelei, aşa că a trebuit să-mi ridic brațul destul de sus, dar m-am descurcat şi apa a început, din nou, să curgă.

- Ce inteligent! am spus eu. Aveți şi apă care este potabilă pe această insulă, sau a trebuit să săpați fântâni?

Din nou fața lui Thao se lumină de zâmbetul ei amuzat. Îmi era deja familiar, apărând de fiecare dată când îi spuneam ceva ce i se părea caraghios.

- Nu, Michel, noi nu ne procurăm apa aşa cum faceți voi pe Pământ. Sub această magnifică pasăre din piatră, se afla un aparat care "inspira" aerul de afară şi îl transformă în apă de băut la cerere.

- Minunat!

- Noi doar exploatăm o lege a naturii.

- Şi dacă vreți apă caldă?

- Forța electro-vibratorie. Pentru apă caldă, pui piciorul aici şi pentru apă fierbinte, îl pui aici.

Celulele poziționate în lateral, controlează funcţionarea aparatului…dar acestea sunt doar detalii materiale şi nu au mare importanţă. Poţi să te întinzi aici.

Ea îmi indică un fel de "rogojină" groasă care se afla pe podea, un pic mai jos, aproape de bază "oului". M-am întins şi imediat m-am simţit ca şi cum aş fi plutit la nivelul solului. Deşi ea continuă să vorbească, nu mai puteam să-i aud vocea. A dispărut în spatele unei cortine ceţoase, astfel încât am avut impresia că sunt învăluit într-o pătură groasă de ceaţă pufoasă. În acelaşi timp, vibraţii muzicale se puteau auzi, şi efectul general era minunat de relaxant. M-am ridicat din nou şi după câteva secunde, vocea lui Thao s-a făcut din nou auzită, crescând ca intensitate şi "ceaţa"s-a ridicat dispărând complet.

- Ce crezi despre asta, Michel?

- Este într-adevăr maximum de confort! am replicat entuziasmat. Dar, ar mai fi ceva ce nu am văzut încă şi asta este bucătăria – şi ştii cât de importantă este bucătăria pentru Francezi!

- Pe aici, spuse ea zâmbind din nou şi făcând câţiva paşi într-o altă direcţie. Vezi acest dulap transparent? În interior vei găsi diverse compartimente. De la stânga la dreapta: peşte, scoici, ouă, brânză, produse lactate, vegetale şi fructe, şi aici, în ultimul, avem ceva ceea ce voi numiţi "manna", care este pâinea noastră.

- Ori mă tachinezi, ori vrei să râzi de mine. Tot ce văd eu în dulapul tău este roşu, verde, albastru, maro şi nuanţe ale acestor culori…

- Ceea ce vezi sunt concentrate din diverse alimente – peşte, legume, etc., de cea mai bună calitate, preparate de bucătari excelenţi, utilizând diverse metode speciale. Când vei gusta, vei constata că toate aceste alimente sunt excelente şi foarte hrănitoare.

Apoi Thao rosti câteva cuvinte în limba ei şi, în câteva momente, aveam în faţă, pe o tavă, câteva feluri de mâncare, aranjate într-un mod foarte plăcut la vedere. Când am gustat, cerul gurii mele a fost foarte plăcut surprins. Era într-adevăr excelent, dealtfel foarte diferit de tot ceea ce mâncasem în viaţa mea. Manna o gustasem deja pe nava spaţială. Am mâncat puţină şi acum şi am găsit-o ca fiind foarte potrivită împreună cu toate felurile de mâncare prezentate.

- Mi-ai spus că pe Pământ, această pâine este cunoscută drept "manna". Cum se face că pe Pământ nu există deloc?

- Este un produs pe care îl transportăm întotdeauna pe navele noastre intergalactice. Este foarte practic, fiind uşor de comprimat şi extrem de nutritiv. De fapt, este o hrană completă. Se prepară din grâu şi ovăz şi poţi trăi numai cu aceasta luni în şir.

Chiar atunci, atenţia noastră a fost atrasă de apropierea unui grup de oameni care zburau la nivelul solului, pe sub ramurile copacilor. Ei s-au oprit la intrarea "oului", dezlegându-şi Tara-ele şi punându-le pe un bloc de marmură, nefiind nici o îndoială în ceea ce priveşte intentiile lor. Unul după altul, au intrat şi i-am recunoscut cu plăcere, Biastra şi Latoli şi restul echipajului de pe navă.

Îşi schimbaseră uniformele spaţiale cu robe lungi în stil Arab, de culori strălucitoare (mai târziu aveam să înţeleg de ce culoarea fiecărei robe îl înfrumuseţa atât de mult pe individul care o purta). Pentru moment, era dificil de crezut că aceştia erau aceiaşi oameni pe care îi cunoscusem şi cu care vorbisem pe nava spaţială, erau complet transformaţi.

Latoli se apropie de mine, cu un zâmbet radios care îi lumina faţa. Aşezându-şi mâna pe umărul meu, îmi spuse telepatic:"Pari cumva uimit, dragul meu. Locuinţele noastre nu sunt pe placul tău?"

Ea "citi" raspunsul meu admirativ şi fu încântată de acesta. Întorcându-se către ceilalţi, le transmise răspunsul meu şi comentariile zburară rapid şi conştient, toţi vorbiră deodată. Ei se aşezară, simţindu-se în scaunele lor mai ca acasă decât mă simţeam eu în al meu. Mă simţeam la fel de ciudat ca un răţoi printre găini, mai ales că dimensiunile mele nu corespundeau cu nimic, toate fiind construite pe măsura lor.

Thao merse la "bucătărie" şi umplu o tavă cu diverse mâncăruri. Apoi, la un cuvânt al său, toate mâinile se îndreptară în direcţia tăvii, care se ridică uşor în aer. Se mişcă, făcând turul camerei, oprindu-se în dreptul fiecărui oaspete, fără să fie nevoie s-o atingă. În final, s-a oprit în faţa mea şi, cu mare precauţie ca să nu cadă (lucru care i-a amuzat foarte tare pe toţi) am luat un pahar cu hidromel. Tava, porni din nou, după bunul ei plac, revenind la locul său iniţial, şi toate mâinile coborâră.

- Cum a fost făcut acest lucru? am întrebat-o pe Thao. Întrebarea mea a fost înţeleasă telepatic de toată lumea şi a izbucnit un hohot de râs general.

- De ceea ce voi aţi numi "levitaţie", Michel. Noi putem, foarte simplu, să ne ridicăm pe noi înşine în aer, dar acest lucru nu ar fi atât de important decât pentru amuzamentul propriu.

Spunând acestea, Thao, care stătea cu picioarele încrucişate, începu să se ridice deasupra scaunului său şi pluti prin cameră, în final, stând în aer. M-am holbat la ea, dar am realizat în curând că eram singurul care era fascinat de performanţele ei.

Într-adevăr, probabil că aveam un aer idiot, de vreme ce toţi ochii mă fixau. Evident, comportamentul lui Thao era perfect normal pentru prietenii mei, dar ei erau mai interesaţi de expresia uimită de pe faţa mea. Thao coborî uşor în scaunul său.

- Aceasta demonstrează una dintre multele ştiinţe pe care le-aţi pierdut voi pe Pământ, Michel – exceptând câţiva indivizi care încă mai sunt capabili să o facă.

A fost o vreme în care era practicată de majoritatea, printre multe alte abilitați.

Am petrecut după-amiaza într-un mod plăcut, noii mei prieteni şi cu mine comunicând telepatic, de la suflet la suflet, până la apusul soarelui. Apoi Thao îmi explică:

- Michel, acest "doko", după cum numim noi locuințele noastre, pe această planetă, va fi casa ta pe timpul scurtei tale sederi pe Thiaoouba. Te vom părăsi acum, pe timpul nopții, pentru a te lăsa să dormi. Dacă doreşti să faci o baie, ştii cum să procedezi şi poți să dormi în patul de relaxare. Dar încearcă să te organizezi în următoarea jumătate de oră, pentru că se întunecă şi nu există iluminat artificial în cameră. Noi suntem capabili să vedem la fel de bine şi ziua şi noaptea, şi nu avem nevoie de lumină pentru a vedea.

- Această clădire este sigură? Sunt în siguranță aici? am întrebat îngrijorat.

Din nou Thao zâmbi.

- Pe această planetă, poți dormi pe sol în mijlocul oraşului şi vei fi mai în siguranță decât într-o clădire cu gardieni înarmați, câini şi sisteme de alarmă de pe Pământ. Aici, avem numai ființe evoluate şi desigur, nici una nu seamană cu criminalii pe care îi aveți voi pe Pământ. În ochii noştri, ei ar apărea ca fiind cele mai rele dintre animalele sălbatice. Având în vedere toate acestea, noapte bună.

Thao se întoarse şi trecu prin "zidul" doko-ului, pentru a se alătura prietenilor săi. Trebuie să-i fi adus şi ei un "Litiolac" deoarece a zburat împreună cu grupul ei.

M-am pregătit deci, să petrec prima mea noapte pe Thiaoouba.

CAPITOLUL 6

Cei şapte Maeştri şi Aura

O uriaşă flacără albastră ardea; alte flăcări roşii, galbene şi portocalii ardeau în jurul său. Un şarpe negru enorm se târa drept printre flăcări, îndreptându-se către mine.

Giganți apărură de nicăieri, fugind şi încercând să prindă şarpele. A fost nevoie de 7 dintre ei, împreună, ca să-l oprească înainte de a ajunge la mine. Dar s-a întors şi a înghițit flăcările, doar pentru a le scuipa înapoi, ca un dragon, înspre uriaşi. Au fost pe dată transformați în nişte statui imense, aşa cum erau încălecați pe coada şarpelui. Reptila a devenit o cometă şi căra statuile pe sus până în Insula Paştelui[10]. Apoi, ei mă salutau, purtând pălării ciudate. Una dintre aceste statui, care îi semăna lui Thao, mă prinse de umeri şi spuse:

- Michel, Michel…trezeşte-te. Thao mă scutura uşor şi zâmbea cu blândețe.

- Doamne, Dumnezeule! am spus, deschizând ochii – visam că erai o statuie din Insula Paştelui şi că m-ai prins de umăr…

- *Sunt* o statuie din Insula Paştelui şi *te-am* prins de umăr.

- Oricum, acum visez, nu-i aşa?

- Nu, dar visul tău a fost destul de ciudat, pentru că pe Insula Paştelui, este o statuie care a fost sculptată cu mult timp în urmă pentru a mă imortaliza şi căreia i-a fost dat numele meu.

- Ce-mi spui tu mie acum?

- Simplul adevăr, Michel, dar îți voi explica totul la momentul potrivit. Pentru moment, vom proba aceste haine pe care ți le-am adus.

Thao îmi înmână o robă bogat colorată care m-a încântat de-a dreptul şi, după o baie caldă şi înmiresmată, m-am îmbrăcat în acel veşmânt. Un sentiment euforic, care a fost total neaşteptat, m-a învăluit. I-am spus acest lucru lui Thao, care mă aştepta cu un pahar cu lapte şi puțină manna.

[10] Insula Paştelui – este o insulă izolată în Pacific, care nu are copaci, situată la câteva mii de kilometri de țărmul statului Chile, pe care se află numeroase statui din piatră. Unele dintre aceste statui au o înălțime de 50 de metri şi încă din timpuri imemoriale au fost considerate "una dintre cele 7 minuni ale lumii". Existența lor a intrigat arheologii şi istoricii de secole. (Comentariul Editorului cu acordul cu Autorului).

- Culorile robei tale au fost alese în concordanță cu Aura ta; de aceea te simți atât de bine. Dacă oamenii de pe Pământ ar fi capabili să vadă Aura, şi ei ar putea să-şi aleagă culorile, care li se potrivesc şi astfel să intensifice sentimentele de bunăstare…Mai bine ar folosi culorile decât aspirina.

- Ce vrei să spui exact?

- Îți voi da un exemplu. Îți aminteşti dacă vreodată ai spus cuiva: "Oh, aceste haine nu ți se potrivesc deloc. El sau ea, nu au gust deloc"?

- Da, de fapt foarte des.

- Ei bine, în asemenea cazuri, aceste persoane şi-au ales hainele pur şi simplu mai puțin atent decât alții, sau le-au combinat cu mai puțin succes.

După cum spuneți voi francezii, au "*zbârcit-o*" sau sunt "disonanți", dar mai mult în ochii celorlalți decât în cei proprii. Oricum, aceşti oameni nu se vor simți bine în ei înşişi, fără să-şi dea seama de ce. Dacă le vei sugera că aceasta se datorează culorilor pe care le poartă, ei te vor considera ciudat.

Poți explica acest fapt ca fiind datorat vibrațiilor culorilor care sunt în neconcordanță cu cele ale Aurei, dar nu vor fi cu mult mai înclinați să te creadă. Pe planeta voastră, oamenii cred numai în ceea ce pot vedea sau atinge…

- Aura este acum colorată?

- Desigur. Aura vibrează constant în culori care variază. În creştetul capului este un veritabil buchet de culori, în care aproape toate culorile pe care le cunoşti sunt reprezentate. În jurul capului deasemeni, este un halou auriu, dar este de-a dreptul vizibil numai în cazul celor care s-au sacrificat pentru a ajuta alte persoane. Haloul seamănă cu un nor auriu, destul de asemănător cu cele pictate pe Pământ în cazul icoanelor de sfinți sau ale lui Cristos. Halourile au fost incluse în picturile lor deoarece, în acele timpuri, unii dintre artişti chiar le vedeau.

- Da, am auzit vorbindu-se despre asta, dar îmi place s-o aud de la tine.

- Culorile sunt toate prezente în Aură; unele strălucesc mai tare, altele sunt mai atenuate. Oamenii cu o stare precară a sănătății sau oamenii cu intenții rele, de exemplu…

- Aş vrea atât de mult să văd Aura. Ştiu că există oameni care pot s-o vadă…

- Mulți oameni de pe Pământ puteau s-o vadă şi s-o citească de mult, dar acum sunt doar câtiva. Calmează-te Michel. Vei putea s-o vezi, şi numai odată ci de mai multe ori. Inclusiv pe a ta. Acum, însă, te voi ruga să mă urmezi, deoarece avem atât de multe să-ți arătăm şi atât de puțin timp disponibil.

Am urmat-o pe Thao, care mi-a pus masca pe față şi m-a condus către platforma zburătoare pe care o folosisem cu o zi înainte. Ne-am aşezat pe locurile noastre şi imediat Thao a început să piloteze maşina, făcând manevre de evitare pe sub ramurile copacilor.

Câteva momente mai târziu, am coborât pe plajă.

Soarele abia răsărise din spatele insulei şi lumina oceanul, înconjurând insula. De la nivelul apei – efectul era magic. Cum mergeam de-a lungul insulei, am putut vedea alte doko-uri prin frunziş, cuibărite printre tufişuri înflorite. Pe plajă, locuitorii acestor locuinţe se îmbăiau în apele transparente sau se plimbau împreună pe nisip. Aparent surprinşi la vederea platformei noastre zburătoare, au urmărit cu privirea trecerea noastră. Mi s-a părut că acesta nu era un mijloc de transport obişnuit pe insulă.

Ar trebui să menţionez deasemeni că, deşi înotătorii şi cei care făceau plajă erau complet goi pe Thiaoouba, cei care se plimbau sau se mişcau la distanţe semnificative, erau întotdeauna îmbrăcaţi potrivit pentru asta. Pe această planetă, nu există nici ipocrizie, nici exhibitionism şi nici falsă modestie (acestea vor fi explicate mai târziu).

Nu a durat mult până ce am ajuns la capătul insulei şi, accelerând, Thao ghidă vehiculul la nivelul apei. Ne-am îndreptat către o insulă mai mare care putea fi văzută la orizont. Nu puteam ajuta ci doar admiram dexteritarea cu care Thao pilota maşina zburătoare, în special când am ajuns pe ţărmul insulei.

Apropiindu-ne de coastă, am putut recunoaşte nişte doko-uri enorme, cu vârfurile îndreptate ca de obicei către cer, am putut număra un grup de nouă, dar insula era presărată cu multe altele, mai mici şi mai puţin vizibile prin vegetaţie. Thao ne ridică în aer şi curând zburam peste ceea ce Thao numea "*Kotra quo doj Doko*" – Oraşul celor nouă Doko-uri.

Cu îndemânare, Thao ne aduse la sol, între doko-uri, într-un minunat parc, situat în mijlocul lor. În ciuda măştii mele, am fost conştient că "ceaţa" aurie care învăluia Thiaoouba era mult mai densă în jurul acestor doko-uri decât în oricare altă parte. Thao mi-a confirmat că nu greşeam în percepţiile mele, dar nu a fost capabilă mai apoi să-mi explice fenomenul, deoarece eram aşteptaţi.

Ea m-a condus pe sub o arcadă de verdeaţă şi de-a lungul unei cărări care curgea pe lângă nişte lacuri mici. Aici se zbenguiau minunate păsări de apă şi mici cascade murmurau. M-am regăsit aproape alergând pentru a ţine pasul cu Thao, dar nedorind s-o rog să încetinească. Părea preocupată într-un fel, lucru care nu era tipic pentru ea. La un moment dat, a fost aproape o catastrofă când am încercat să sar, atât ca să mă amuz cât şi ca s-o prind din urmă pe Thao. Datorită diferenţei de gravitaţie, am calculat greşit săritura mea şi a trebuit să mă prind de un copac, care crescuse chiar pe malul apei, pentru a evita să cad în apă.

În fine, am ajuns la Doko-ul Central şi ne-am oprit în faţa luminiţei de la intrare. Thao păru a se concentra pentru câteva secunde, apoi mă luă de umeri şi am trecut împreună prin zid.

Mi-a scos masca, sfătuindu-mă în acelaşi timp, să-mi ţin ochii întredeschişi, lucru pe care l-am şi făcut. Lumina era filtrată printre pleoapele mele lăsate şi, după un timp, am fost în stare să deschid ochii normal.

Trebuie să spun că, această strălucire, mai aurie decât în doko-ul meu, era de-a dreptul deranjantă la început. Eram mult mai curios acum, în special de când Thao, care era de obicei foarte liberă şi neprotocolară în relațiile sale cu ceilalți, părea să-şi fi schimbat brusc comportamentul. De ce?

Acest doko trebuie să fi avut cam 100 metri în diametru. Ne-am îndreptat direct, dar mult mai lent, spre centru, unde şapte scaune, fiecare ocupate, erau aranjate într-un semicerc. Ocupanții stăteau astfel încât credeai că sunt pietrificați şi, la început, am crezut că sunt statui.

Ca aspect, semănau cu Thao, deşi părul lor era mai lung şi expresia feţei lor era mai serioasă, dându-le un aer de oameni mai în vârstă. Ochii lor păreau a fi luminați din interior, fapt care era într-un fel tulburător. Ceea ce m-a şocat cel mai mult a fost ceața aurie, chiar mai puternică aici decât afară, care părea să se concentreze în halouri în jurul capetelor lor.

Încă de la vârsta de 15 ani, nu-mi amintesc să mai fi simţit veneraţie față de o persoană. Nu conta cât de mare era personajul, nu conta cât de importantă era acea persoană (sau credea că este) nu mă simţeam intimidat de poziție; nici nu aveam vreo teamă în a-mi exprima părerea față de cineva.

Pentru mine, preşedintele unei națiuni este doar o persoană şi mă amuză când oamenii îi privesc drept VIP-uri. Am amintit acestea pentru a fi mai clar faptul că nu sunt impresionat de nici o "statură". În doko, toate s-au schimbat.

Când unul dintre ei a ridicat o mână, indicându-ne, lui Thao şi mie să luăm loc pe scaunele din fața lor, am fost de-a dreptul *îngrozit* (groază + veneraţie) însă cuvântul este insuficient pentru a traduce starea. Nu mi-am putut imagina că ar fi posibil ca asemenea fiinţe radiante să existe. Păreau că erau în flăcări pe dinăuntru şi că emiteau raze din interior.

Erau aşezați pe scaune asemănătoare unor blocuri (de piatră), tapisate, cu spătar. Fiecare scaun era de culoare diferită – unele doar foarte puțin diferite (ca nuanță) iar altele mult diferite de cele ale vecinilor. Hainele lor deasemeni, diferite ca şi culoare, potrivindu-i-se fiecăruia perfect. Toți erau aşezați în ceea ce noi numim pe Pământ "Poziția Lotus", care este poziția sezândă a lui Buddha, cu mâinile sprijinite pe genunchi.

După cum am menționat anterior, formau un semicerc şi, de vreme ce erau şapte, am considerat că figura centrală trebuia să fie "şeful" lor, având câte trei acoliți de fiecare parte. Bineînțeles, la acel moment, eram prea depăşit de evenimente pentru a lua în seamă asemenea detalii. Ele mi-au fost mai clare mai târziu.

Personajul central a fost acela care mi s-a adresat, cu o voce atât de melodioasă şi, în acelaşi timp, atât de autoritară. Am fost uimit de aceasta, mai ales că el mi s-a adresat într-o *Franceză perfectă.*

- Eşti bine venit printre noi, Michel. Fie ca Spiritul să te însoţească şi să te ilumineze.

Ceilalţi au repetat în cor, ca un ecou: - Fie ca Spiritul să te ilumineze.

El începu a se ridica uşor deasupra scaunului său, rămânând în poziţia Lotus, şi pluti către mine. Acest fapt nu m-a surprins chiar total de vreme ce Thao îmi demonstrase mai devreme această tehnică a levitaţiei. Am vrut să mă ridic în picioare în faţa acestui personaj indubitabil de mare şi super-evoluat spiritual, ca o măsură a respectului infinit pe care mi-l inspira. Încercând să mă mişc, am constatat că nu puteam – ca şi cum aş fi fost paralizat în scaunul meu.

El se opri deasupra şi chiar în faţa mea, aşezându-şi ambele mâini pe capul meu. Degetele lui mari îmi ajungeau din vârful capului până deasupra nasului, opus glandei pineale şi, celelalte degete au fost aşezate pe creştetul capului. Thao a fost cea care mi-a descris aceste detalii mai târziu, deoarece la acel moment, eram învăluit de o asemenea senzaţie, încât nu puteam înregistra detaliile.

Pe timpul cât mâinile sale se aflau pe capul meu, părea că trupul meu nu mai există. O căldură blândă şi delicat parfumată luă naştere în interiorul meu, emanând în valuri şi amestecându-se cu o muzică subtilă care abia se făcea auzită.

Brusc, am putut vedea culori uimitoare înconjurând figurile din faţa mea, iar când "conducătorul" se întoarse încet la locul său, am putut vedea o mulţime de culori strălucitoare în jurul său. Unele dintre ele nu fusesem capabil să le percep mai înainte.

Culoarea principală era o masă de un roz pal care învăluia cele şapte figuri, ca şi cum ar fi fost un nor, iar mişcările lor făceau ca acel minunat roz strălucitor să ne cuprindă şi pe noi!

Când mi-am regăsit simţurile suficient încât să mă pot întoarce către Thao, şi ea era înconjurată de culori minunate, dar mai puţin strălucitoare decât cele care înconjurau cele şapte figuri. Veţi putea observa că, vorbind despre aceste mari personaje, am folosit instinctiv "el" în loc de "ea".

Pentru a explica acest fapt, pot doar să sugerez că personalitaţile acestor fiinţe speciale erau atât de puternice şi staturile lor atât de impozante, încât am recunoscut mai mult latura masculină în ei decât pe cea feminină – *nu vreau să jignesc femeile* – reacţia mea fiind instinctivă. Seamănă puţin cu a ţi-l imagina pe Matusalem în varianta feminină…

În orice caz, femei său bărbaţi, au reuşit să mă transforme. Ştiam că acele culori care îi inconjurau erau *Aurele* lor. Eram capabil să *văd* Aurele – cine ştie pentru cât timp – şi mă minunam de ceea ce vedeam. "Conducătorul" a revenit la locul său şi toţi ochii s-au fixat pe mine, ca şi cum ar fi vrut să vadă în mine, lucru care, desigur, se şi întâmpla. Liniştea a domnit un timp, care mi s-a părut interminabil. Am privit culorile variate ale Aurelor lor vibrând şi dansând în jurul lor, uneori la distanţă şi am recunoscut "buchetul de culori" despre care Thao îmi vorbise mai devreme.

Halourile aurii, clar definite, erau aproape de culoarea şofranului. Mi s-a părut că ei, nu numai că puteau vedea Aura mea, dar că era posibil, la fel de bine s-o şi "citească". Dintr-o dată, m-am simțit complet dezgolit în fața acestei adunări de învățați. Întrebarea care mă obseda era: de ce m-au adus aici?

Brusc, "conducătorul" rupse tăcerea:

- După cum ți-a explicat deja Thao, Michel, ai fost ales de noi, pentru a vizita planeta noastră, pentru a transmite anumite mesaje şi pentru a oferi iluminarea cu privire la anumite probleme când vei reveni pe Pământ. Va veni timpul când anumite fenomene trebuie să apară.

După câteva mii de ani de întuneric şi sălbăticie pe Pământ, o aşa-zisă "civilizație" a apărut şi inevitabil, s-a dezvoltat tehnologia – o dezvoltare, care a fost accelerată în ultimii 150 de ani. Sunt 14.500. de ani de când a existat pe Pământ un nivel comparabil de dezvoltare tehnologică.

Această tehnologie, care nu reprezintă nimic în comparație cu *cunoaşterea* adevărată, este totuşi, suficient de avansată pentru a deveni dăunătoare pentru specia umană de pe Pământ în viitorul apropiat. Dăunătoare, pentru că este doar cunoaştere în plan material şi nu în plan spiritual.

Tehnologia trebuie să *asiste* dezvoltarea spirituală, nu să limiteze oamenii, din ce în ce mai mult, să rămână în sfera materială, aşa cum se întâmplă acum pe planeta voastră. Pentru a extinde mai mult acest subiect, populația voastră este obsedată de un singur țel – belşugul (bunăstarea, averea). Principala preocupare a vieții lor sunt moştenirile (bunăstarea – şi toate mijloacele care aduc bunăstarea), şi toate cele care decurg în urma acestora – invidie, gelozie, ura pentru cei bogați şi disprețul pentru cei săraci.

În alte cuvinte, tehnologia voastră, care nu reprezintă nimic în comparație cu cea care exista pe Pământ acum 14.500. de ani, trage în jos civilizația voastră, şi o împinge din ce în ce mai aproape către o catastrofă morală şi spirituală.

Am observat că, de fiecare dată când acest mare personaj vorbea despre materialism, Aura sa şi cele ale acoliților săi, sclipeau într-un roşu "murdar" şi palid, de parcă pentru moment s-ar fi aflat în mijlocul unor tufişuri în flăcări.

- Noi, poporul de pe Thiaoouba, am fost desemnați să asistăm, să îndrumăm şi uneori, să pedepsim locuitorii planetelor aflate în paza noastră.

Din fericire, Thao îmi făcuse o scurtă informare despre istoria Pământului în timpul călătoriei noastre spre Thiaoouba. Altfel aş fi căzut de pe scaunul meu la auzul unui asemenea discurs.

- Cred, reveni el, că deja cunoşti sensul expresiei "dăunător pentru specia umană". Mulți oameni de pe Pământ cred că armele atomice reprezintă cel mai mare pericol, dar nu este aşa. Cel mai mare pericol, îl reprezintă "materialismul". Oamenii de pe planeta voastră caută *banii* – pentru unii reprezintă obținerea puterii; pentru alții înseamnă procurarea de droguri (un alt blestem) în timp ce pentru alții, este o cale spre a acumula mai mult decât au vecinii.

Dacă un om de afaceri deține un mare magazin, el va dori să deschidă un al doilea, apoi un al treilea. Dacă el conduce un mic imperiu, va dori să-l extindă.

Dacă un om obişnuit deține o casă în care poate trăi fericit împreună cu familia sa, el va dori o casă mai mare sau să dețină o a doua casă, apoi o a treia…De ce această nebunie? Dealtfel, un om va muri şi va trebui să abandoneze tot ce a agonisit. Poate copiii săi vor risipi moştenirea lăsată şi nepoții săi vor trăi în sărăcie? Întreaga sa viață a fost preocupat de griji pur materiale, cu prea puțin timp alocat evoluției spirituale. Alții cu bani, se îndreaptă către droguri, în strădania lor de a-şi procura un paradis artificial şi aceşti oameni plătesc mult mai scump decât ceilalți.

Văd, continuă el, că merg prea repede şi nu poți să mă urmăreşti, Michel. Ar trebui să fii capabil să mă urmăreşti, oricum, de vreme ce Thao te-a inițiat deja în aceste probleme pe timpul călătoriei.

M-am simțit ruşinat, aproape ca atunci când eşti admonestat de un profesor la şcoală, singura diferență fiind că aici nu puteam trişa spunând că am înțeles când nu era adevărat. Ar fi putut să mă citească la fel ca pe o carte deschisă. Îmi trimise un zâmbet şi Aura sa, care stralucea ca focul, reveni la nuanța inițială.

- Acum, odată şi pentru totdeauna, noi te vom învăța şi îți vom arăta ceea ce voi, francezii, numiți "cheia misterului". După cum ai auzit, la început a fost Spiritul singur şi El a creat, prin forța sa imensă, tot ceea ce există în plan material. El a creat planetele, sorii, plantele, animalele, având un singur scop în minte: *pentru a-şi satisface nevoile sale spirituale*. Este foarte logic, de vreme ce El este Spiritul Pur.

Deja văd că te întrebi de ce a fost necesar să creeze aceste lucruri materiale în loc să urmărească împlinirea spirituală. Îți ofer aceasta, ca şi cale de explicare: creatorul a căutat experiențele spirituale prin intermediul unei lumi materiale. Văd că tot mai ai dificultăți în a mă urmări – dar faci progrese.

Pentru a avea aceste experiențe, El a dorit să întrupeze o mică parte din Spiritul său într-o entitate fizică. Pentru acest lucru, El a chemat cea de-a patra Forță – forță de care Thao încă nu ți-a vorbit şi care priveşte numai spiritualitatea. În acest domeniu, se aplică deasemeni Legea Universală.

Sigur trebuie să ştii că "modelul" Universului dictează ca 9 planete să se rotească în jurul soarelui[11] lor. Este deasemeni cazul în care aceşti sori se rotesc în jurul unui soare mai mare, care este nucleul pentru 9 asemenea sori, împreună cu cele 9 planete ale fiecăruia dintre ei. Aşa continuă, până în centrul Universului, unde a avut loc "Big Bang-ul" – explozia de început la care se referă englezii. Inutil să mai spun, că anumite accidente pot apărea şi uneori, o planetă va disparea într-un sistem solar, sau poate intra în el, dar mai târziu în timp, sistemul solar va reveni şi îşi va baza structura din nou pe numărul 9.

[11] soarele lor – uneori 9 planete se rotesc în jurul a doi sori mici (stele gemene) – explicația Autorului la cererea Editorului.

A patra Forță, joaca un rol foarte important: trebuie să ducă la îndeplinire tot ceea ce Spiritul a imaginat. A "inserat" astfel, o parte infinitezimală din Spirit în corpul uman. Aceasta cuprinde ceea ce ați putea numi Corpul Astral, ceea ce formează a noua parte din esențialul ființei umane şi constă din a noua parte a unui Sine Superior, care uneori mai este numit şi Sine Suprem. Sinele Superior al unui om este, în alte cuvinte, o entitate care trimite o a 9-a parte din el în corpul omenesc, devenind ființa astrală a persoanei. Alte corpuri fizice sunt locuite, în mod asemănător de alte părți (celelalte 8 din cele 9 părți) ale aceluiaşi Sine Superior şi totuşi fiecare parte rămâne integral la entitatea centrală.[12]

Mai departe, Spiritul Superior este a 9-a parte a unui Sine aflat pe o treaptă mai înaltă de evoluție, care la rândul său este a 9-a parte a unui spirit şi mai evoluat. Procesul continuă atât de departe înapoi cât permite sursa, şi permite o enorma filtrare a experienței spirituale cerută de către spirit. Nu trebuie să crezi că Sinele Superior din prima categorie este nesemnificativ în comparație cu celelalte. El funcționează la un nivel mai scăzut, dar este cu toate acestea, extrem de puternic şi important. Este capabil să vindece boli[13] şi chiar să resusciteze morții. Sunt multe situații în care oamenii, declarați clinic morți, sunt readuşi la viața în mâinile doctorilor care nu mai aveau nici o speranță pentru ei.

Ceea ce se întâmplă în general în aceste corpuri, este faptul că Corpul Astral al persoanei respective se întâlneşte cu Sinele Superior. Această porțiune a Sinelui Superior părăseşte corpul fizic în perioada "morții". Poate percepe corpul fizic rămas şi doctorii care încearcă să-l resusciteze, poate deasemeni să-i perceapă şi pe cei dragi care se roagă pentru el. În starea lui actuală, Corpul Astral, persoana se va simți foarte bine, perfect – chiar în extaz. De obicei, el abandonează corpul fizic, sursa frecventă a multor suferințe, pentru a se regăsi catapultat într-un "canal psihic", la capătul căruia este o lumină minunată şi deasupra, o stare extatică.

Dacă înainte de a trece prin acest canal în lumina beatifică, care este Sinele său Superior, el are o *ultimă* dorință de a nu muri – nu pentru el personal, ci de dragul celor care au nevoie de el, copii mici de exemplu, el va cere să se întoarcă. În anumite cazuri *i* se va permite.

Sunteți într-o comunicare constantă cu Sinele vostru Superior prin intermediul canalelor voastre cerebrale. Acționând ca un post de emisie-recepție, el conduce vibrații speciale direct înspre Corpul vostru Astral şi Sinele vostru Superior. Sinele vostru Superior vă monitorizează continuu, zi şi noapte şi poate interveni pentru a vă salva de la accidente.

---

[12] entitatea centrală – înseamnă că fiecare dintre noi împarte un Sine Superior cu alți 8 oameni pe Pământ – explicația Autorului la cererea Editorului.

[13] ceea ce este cunoscut pe Pământ ca Vindecare Spirituală, poate fi atinsă cu ajutorul Sinelui Superior al vindecătorului, fără ca pacientul să fie prezent. În orice caz, odată ce pacientul îşi dă permisiunea, vindecătorul competent poate asista pacientul din orice colț al lumii (comentariul Autorului). Acesta nu este un schimb de "energie" ci un schimb de " informație" la nivelul Sinelui Superior (comentariul Editorului).

Cineva, de exemplu, care trebuie să prindă un avion, constată că au cedat frânele taxiului în drum spre aeroport, un al doilea taxi chemat pățeste acelaşi lucru – din senin…*chiar aşa*? Chiar poți crede într-o asemenea coincidență? Avionul în cauză se prăbuşeşte 30 de minute mai târziu, fără să fie supraviețuitori. Altă persoană, o bătrână reumatică, ce abia este în stare să meargă, porneşte să traverseze strada. Un claxon puternic răsună şi un scrâşnet de cauciucuri, dar această persoană este în mod miraculos capabilă să ajungă în siguranță.

Cum se explică acest lucru? Nu venise încă vremea că ea să moară şi astfel Sinele său Suprem a intervenit. Într-o sutime de secundă Sinele Suprem a declanşat o reacție de producere a adrenalinei care, pentru câteva secunde, a furnizat suficientă putere mușchilor săi pentru a o face capabilă să păşească, lucru care i-a salvat viața.

Adrenalina eliberată în sânge te poate face în stare să zbori din calea unui pericol iminent sau să ripostezi împotriva "imbatabilului" prin mânie sau teamă. În doze prea mari, oricum, adrenalina devine o otravă mortală.

Nu doar canalul cerebral poate conduce mesajele dintre Sinele Superior şi Corpul Astral. Un alt canal există uneori în vise – sau, mai bine spus, în somn. În anumite momente din timpul somnului, Spiritul vostru Superior este capabil să cheme Corpul vostru Astral la sine şi, fie să-i comunice instrucțiuni sau idei, sau să-l regenereze în anumite feluri, refăcându-i tăria spirituală sau iluminându-l în ceea ce priveşte soluționarea unor probleme importante.

Pentru acest motiv, este esențial ca somnul vostru să nu fie deranjat de zgomote sau de coşmaruri, rezultate din impresii neplăcute recepționate pe timpul zilei. Poate că vei înțelege mai bine importanța vechii voastre zicale franțuzeşti: "Noaptea este un sfetnic bun".

Corpul fizic în care exişti în acest moment este deasemeni foarte complex, dar totuşi, nu este nimic comparativ cu complexitatea procesului de evoluție care se produce la nivelul Corpului Astral şi al Sinelui Superior. Pentru a permite oamenilor obişnuiți de pe planeta voastră să înțeleagă cât mai uşor posibil, voi face explicația mea în termeni mai simpli.(12)

Corpul tău Astral, care sălăşluieşte în fiecare ființă umană în mod normal, transferă către Sinele său Superior toate senzațiile experimentate pe timpul vieții într-un corp fizic. Aceste senzații trec printr-un imens "filtru" al unor 9 Spirite (Sine) Superioare înainte de a ajunge în "oceanul" eteric care înconjoară Spiritul. Dacă aceste senzații se bazează în special pe materialism, Spiritele (Sinele) Superioare au enorme probleme în a le filtra, exact aşa cum filtrele de apă se încarcă mai repede dacă se filtrează apa murdară decât dacă se filtrează apă curată.

Dacă, printre numeroasele experiențe pe care le ai într-o viață, asiguri Corpului tău Astral beneficii în sensul spiritual, acesta va cere din ce în ce mai multă cunoaştere spirituală. În timp, ceea ce poate varia de la 500 până la 15.000. de ani pământeşti, Sinele tău Superior nu va mai avea nimic de filtrat. Această parte a sa, întrupată în corpul Astral al lui Michel Desmarquet, va fi atât de avansată spiritual, încât va ajunge la stadiul următor, unde va trebui să "lupte" direct cu Sinele Superior următor.

Putem compara acest proces cu un filtru cu 9 trepte, menit să filtreze apa care trece prin el, de 9 elemente. La sfârşitul stadiului 1 al procesului, unul dintre ele va fi complet eliminat, rămânând 8. Bineînțeles, pentru a face această informaţie mai uşor de digerat, fac uz de o imaginație bogată…

Acest Corp Astral, apoi, va avea complet ciclul cu Sinele Superior al primei categorii şi se va detaşa de Sinele Superior nr.1 pentru a se alătura Sinelui Superior al celei de-a doua categorii; întregul proces se va repeta. În acelaşi mod, Corpul Astral va fi suficient de avansat spiritual pentru a trece pe o planetă din următoarea categorie.

Văd că nu mă poți urmări foarte bine şi sunt îngrijorat că nu vei înțelege absolut totul, aşa cum îți explic eu.

În înțelepciunea Sa, Spiritul, prin intermediul celei de-a patra Forțe, are grijă de 9 categorii de planete. În prezent, eşti pe planeta Thiaoouba, care este în cea de a 9-a categorie; aceasta este în vârful scalei.

Pământul este o planetă din prima categorie şi de aceea, la baza scalei. Ce vrea să însemne asta? Planeta Pământ poate fi asemănată cu o grădiniță, punând accent pe învățarea valorilor sociale de bază. O planetă din a 2-a categorie va corespunde deci, şcolii primare unde, sunt învățate următoarele valori – în ambele şcoli, îndrumarea adulților (existența unor profesori) este imperativă. A 3-a categorie va cuprinde "liceul" unde o bază de cunoştințe vă permite explorarea de dincolo. Apoi, veți merge la universitate, unde sunteți tratați ca nişte persoane adulte, deoarece nu vi se va cere numai să aveți anumite cunoştințe, ci veți începe deasemeni să aveți responsabilități civice.

Acesta este tipul de progres care se petrece cu cele 9 categorii de planete. Cu cât eşti mai avansat în plan spiritual, cu atât mai mult vei beneficia, pe o planetă superioară, de un mediu înconjurător şi un mod general de viață care este superior. Calea în care îți poți procura hrana este mult mai simplă, fapt care, în schimb, simplifică procesul de organizare al modului tău de viață, consecința fiind o dezvoltare spirituală mult mai eficientă.

Pe planetele superioare, Natura însăşi, intră în scenă pentru a asista "elevul" şi, în timp ce tu ajungi pe planetele din categoriile 6, 7, 8 şi 9, nu numai Corpul tău Astral este înalt evoluat, ci şi corpul tău fizic beneficiază de pe urma dezvoltării tale.

Ştim că ai fost deja plăcut impresionat de ceea ce ai văzut pe planeta noastră. După ce vei vedea mai mult, vei putea aprecia că acesta este ceea ce voi ați numi pe Pământ, un "paradis", şi totuşi, comparativ cu adevărata fericire, pe care o vei atinge atunci când vei deveni un spirit pur, nu este nimic.

Trebuie să am grijă ca aceste explicații să nu dureze prea mult, deoarece trebuie să raportezi cuvânt cu cuvânt, neschimbând nimic în cartea pe care o vei scrie. Este absolut esențial să nu permiți nici unei păreri personale să intervină.

Nu, nu deveni îngrijorat – Thao te va ajuta cu detalii când va veni timpul să scrii…

De pe această planetă, este posibil fie să rămâi într-un corp fizic, fie să te reuneşti cu Marele Spirit în *eter*.

După ce au fost rostite aceste cuvinte, Aura care-l înconjura pe "Lider" străluci mult mai intens decât oricând şi am fost surprins să-l văd aproape dispărând într-o ceaţă aurie, numai pentru a aparea o secundă mai târziu.

- Ai înţeles că Corpul Astral este un corp care sălăşluieşte în corpul tău fizic, amintindu-şi şi înregistrând toată cunoaşterea acumulată în decursul diferitelor vieţi. Poate fi doar îmbogăţit spiritual – nu material.

Corpul fizic abia dacă este un vehicul, pe care, în majoritatea cazurilor, îl abandonăm când murim. Voi intra în amănunte, pentru că văd că "în majoritatea cazurilor" te-a derutat. Prin aceasta vreau să spun că unii dintre noi, inclusiv tot ceea ce există pe planeta noastră, suntem capabili să ne regenerăm celulele corpurilor noastre cât timp dorim.

Da, desigur ai observat deja că cei mai mulţi dintre noi, părem a avea aceeaşi vârstă. Suntem una dintre cele trei planete care sunt cele mai evoluate din galaxie. Unii dintre noi pot, şi chiar o fac, să se alăture la ceea ce noi numim *Marele Eter*.

Deci, pe această planetă specială, noi am ajuns la un stadiu aproape de perfecţiune, atât în plan material cât şi în plan spiritual. Dar noi avem de jucat rolurile noastre, aşa cum are fiecare creatură în Univers; de fapt, orice, inclusiv o pietricică, are rolul său.

Rolul nostru, ca fiinţe ale unei planete superioare, este de a îndruma – de a ajuta dezvoltarea spirituală şi uneori, chiar materială. Suntem pe poziţia de a acorda asistenţă materială deoarece d.p.d.v. tehnologic, suntem cel mai avansat popor. Într-adevăr, cum poate un părinte să-şi îndrume spiritual copilul dacă nu ar fi mai în vârstă, mai educat şi mai abil în diplomaţie decât copilul?

Dacă copilul necesită o pedeapsă fizică, după cum din nefericire, este cazul uneori, nu este important ca părintele să fie fizic mai puternic decât copilul? Anumiţi adulţi, care refuză să asculte şi care, sunt absolut încăpăţânaţi, deasemeni, au nevoie să fie corectaţi prin metode fizice.

Tu, Michel, vii de pe planeta Pământ, care este uneori numită "Planeta Durerii (a suferinţelor)". Într-adevăr, numele este potrivit, dar aceasta este aşa pentru un motiv precis: s-a intenţionat crearea unui mediu pentru a învăţa lucruri cu un anumit specific.

Nu este datorită faptului că viaţa acolo este atât de dificilă încât trebuie să interveniţi – nu puteţi merge uşor contra Naturii, mai curând distrugând decât păstrând ceea ce creatorul v-a pus la dispoziţie; acest lucru este rezultatul interferenţei cu ecosistemele, care au fost într-un mod complicat desemnate. Anumite ţări, cum ar fi Australia, de unde provii tu, încep să arate un mare respect pentru ecologie şi este un pas în direcţia bună, dar, chiar şi în această ţară, ce caz se face despre poluare – atât apa cât şi aerul fiind poluate? Ce s-a făcut vreodată contra celei mai rele forme de poluare? *Zgomotul*.

Am spus "cel mai rău" pentru că, oameni, cum sunt australienii, par a nu-i mai da atenție deloc. Întreabă pe cineva dacă zgomotul traficului îl deranjează şi răspunsul te va surprinde – 85% din timp va fi: "Care zgomot? Despre ce vorbeşti? Oh, acel zgomot – ne-am obişnuit cu el." Şi exact din cauză că "s-au obişnuit cu el" acest zgomot există.

Chiar atunci Thaora, cum era numită marea figură, făcu un gest şi m-am întors. El răspundea unei întrebări pe care o pusesem mental: "Cum poate vorbi despre procente şi poate şti atât de multe despre planeta noastră cu aşa mare precizie?"

Întorcându-mă, aproape mi-a scăpat un țipăt de surprindere, pentru că, lângă mine stăteau Biastra şi Latoli. La ei, nu era nimic surprinzător, dar prietenii pe care îi cunoscusem şi care măsurau 310 şi, respectiv 280 cm în înălțime, fuseseră reduşi acum la o înălțime corespunzătoare cu a mea. Gura mea probabil continua să stea căscată de uimire, pentru că Thaora zâmbi.

- Poți înțelege, că uneori, şi foarte des în aceste zile, unii dintre noi trăiesc printre oamenii *voştri* pe Pământ? – şi acesta este răspunsul meu la întrebarea ta.

Pentru a continua despre importantul subiect care este zgomotul, acesta este un asemenea pericol încât, dacă nu se face nimic, catastrofa este sigură.

Hai să luăm ca exemplu o discotecă. Oamenii care se expun la muzică, care de obicei este la o intensitate de trei ori mai mare, îşi supun creierele şi corpurile lor astrale şi psihologice la vibrații care sunt atât de dăunătoare. Dacă ar putea vedea distrugerile cauzate de acest fapt, ar părăsi discoteca mai repede decât dacă ar fi un incendiu.

Dar vibrațiile nu vin numai de la zgomot; ele vin deasemeni şi de la culori şi este uimitor că, pe planeta voastră experimentele conduse în acest domeniu nu au fost urmărite.

"Agenții" noştri au raportat un experiment special în care era implicat un om care era capabil să ridice o anumită greutate. S-a constatat că, după ce a privit pentru un moment un ecran colorat în roz, a suferit o pierdere importantă, cam 30% din puterea sa.

Civilizația voastră nu acordă atenție unor asemenea experiențe. De fapt, culorile pot influența enorm comportamentul ființelor umane şi totuşi, controlul acestei influențe cere ca să se țină cont de Aura individuală. Dacă, de exemplu, vrei să vopseşti dormitorul sau să aplici un tapet cu culori care sunt într-adevăr potrivite pentru tine, trebuie să fii avertizat referitor la culorile unor anumiți centri principali ai Aurei tale.

Prin potrivirea culorilor pereților tăi cu cele ale Aurei tale, îți poți îmbunătăți sănătatea sau să menții o stare de sănătate bună. În plus, vibrațiile emanate de aceste culori sunt esențiale pentru un echilibru mental bun, exercitându-şi influența chiar şi în timp ce dormi.

Mă întrebam cum ne putem aştepta să cunoaştem aceste culori semnificative din Aura noastră, de vreme ce pe Pământ, noi nu suntem capabili să percepem Aura.

- Desigur, replică Thaora imediat, fără ca eu să spun nimic cu voce tare, Michel, acum este foarte important ca experţii voştri să inventeze echipamentul special necesar, pentru a vă putea permite să percepeți Aura, fapt care, în schimb, să vă permită să faceți alegerea corectă la răscrucea la care vă aflați.

Acesta este începutul, dar rezultatele obţinute le permit să citească doar primele două litere ale alfabetului, din moment ce se află la acest nivel, comparativ cu ceea ce suntem noi în stare să descifrăm. Citirea Aurei având ca scop însănătoşirea corpului fizic nu reprezintă nimic în comparație cu ceea ce poate aduce o asemenea "citire" pentru corpul psihic sau cel psihologic. În domeniul psihic aveți voi, pe Pământ, cele mai mari probleme.

Pentru moment, cea mai mare responsabilitate este preluată de corpul fizic, dar aceasta este o greşeală serioasă. Dacă psihicul vostru este sărac, va influența aparențele fizice în concordanță, dar nepăsător, corpul vostru fizic se va uza şi va muri într-o zi, în timp ce psihicul vostru, făcând parte din Corpul vostru Astral, este nemuritor.

Dimpotrivă cu cât mintea voastră este mai cultivată, cu atât mai puțin veți fi împovărați de corpul vostru fizic şi veți parcurge mai repede ciclul vostru de vieți. Am fi putut să-ți aducem pe planetă numai Corpul Astral, dar în loc, te-am adus aici în forma fizică şi asta pentru un motiv important. Văd că deja înțelegi motivul nostru. Acest lucru ne face plăcere şi îți mulțumim pentru bunăvoința de a ne asista la lucru.

Thaora încetă să mai vorbească şi păru că are un lapsus, în acelaşi timp, fixându-mă cu ochii săi luminoşi. N-aş putea spune cât timp s-a scurs. Ştiu că starea mea devenea din ce în ce mai euforică şi observam că Aurele celor 7 personaje se schimbau gradat.

Culorile deveniră mai vii în unele locuri, mai palide în altele, în timp ce contururile deveneau neclare (ceţoase). Ceața deveni mai aurie şi roz pe măsură ce se răspândea, estompând gradat cele 7 figuri. Am simțit mâna lui Thao pe umărul meu.

- Nu, nu visezi, Michel. Este real. Ea vorbi foarte tare şi, ca şi cum ar fi vrut să-mi demonstreze ce spusese, m-a ciupit de umăr atât de tare, încât mi-a lăsat o vânătaie care ar fi putut fi văzută timp de câteva săptămâni.

- De ce ai făcut asta? N-aş fi crezut că eşti capabilă de o asemenea violență, Thao.

- Îmi pare rău, Michel, dar uneori sunt folosite mijloace stranii. Thaorii (ființele Thaori) deseori dispar şi uneori apar în acest fel – şi ai putea crede că fac parte dintr-un vis. Mi s-a încredințat misiunea de a mă asigura că vei recunoaşte că totul este real.

Cu aceste cuvinte, Thao se întoarse şi am urmat-o, plecând pe acelaşi drum pe care venisem.

CAPITOLUL 7

Continentul Mu şi Insula Paştelui

Înainte de a părăsi doko-ul, Thao îmi potrivi masca pe cap – o mască ce era diferită de cea pe care o purtasem înainte. Eram capabil acum să văd culorile care erau mult mai vii şi mai luminoase.

- Cum te simți în noul tău "*voki*" Michel? Găseşti lumina tolerabilă?

- Da…este…bine, este atât de frumos şi mă simt atât de…cu asta m-am prelins la picioarele lui Thao.

M-a luat în braţe şi m-a dus până la platforma zburătoare. M-am trezit în doko-ul meu, de-a dreptul uimit. Mă durea umărul; instinctiv am pus mâna pe locul dureros şi am făcut o grimasă.

- Îmi pare rău, Michel, dar a fost necesar. Era doar o umbră de remuşcare în expresia lui Thao.

- Ce mi s-a întâmplat?

- Să spunem că ai leşinat, deşi cuvântul nu este tocmai potrivit, mai curând ai fost copleşit de frumusețe. Noul tău "voki" permite trecerea a doar 50% din vibrațiile culorilor de pe planeta noastră, în timp ce cel anterior estompa aproape tot, mai puțin 20%.

- Numai 20%? Este incredibil! Toate aceste culori minunate pe care le-am putut vedea – fluturii, florile, copacii, oceanul… Nu e de mirare că am fost copleşit. Îmi amintesc că, pe timpul unei călătorii pe care am făcut-o din Franța către Noua Caledonie, ne-am oprit pe insula Tahiti. Ajunşi acolo, am făcut un tur al insulei împreună cu familia şi prietenii, într-o maşină închiriată.

Locuitorii insulei erau încântători şi alcătuiau un tablou fermecător, cu "pălăriile" lor de paie construite pe bancurile din lagune în mijlocul atâtor plante (bougainvillea, hibiscus şi exoras) – roşii, galbene, portocalii şi purpurii, înconjurate de peluze bine întreținute şi umbrite de cocotieri.

Fundalul acestor scene era asigurat de albastrul oceanului. Am petrecut toată ziua vizitând insula şi am descris-o în jurnalul meu ca fiind o întreagă zi de "beție" pentru ochii mei. Am fost, într-adevăr intoxicat de frumusețea din jurul meu; şi totuşi, acum, trebuie să recunosc că tot ce am văzut nu înseamnă nimic în comparație cu frumusețea de aici, de pe planeta voastră.

Thao a ascultat descrierea mea cu mult interes, zâmbind tot timpul. Mi-a pus mâna pe frunte şi a spus:

- Odihneşte-te acum, Michel. Mai târziu te vei simți mai bine şi vei fi în stare să vii cu mine.

Am adormit imediat şi am dormit în pace, fără vise, cred că vreo 24 de ore. Când m-am trezit, mă simțeam odihnit şi revigorat. Thao era acolo, iar Latoli şi Biastra i s-au alăturat. Ei şi-au recăpătat dimensiunile normale şi eu am comentat ulterior asupra faptului.

- Pentru o asemenea metamorfoză se cere puțin timp, explică Biastra, dar asta nu este important. Astăzi îți vom arăta o parte din țara noastră şi îți vom prezenta câțiva oameni foarte interesanți.

Latoli se apropie de mine şi îmi atinse umărul cu vârfurile degetelor, exact acolo unde Thao mă învinețise. Instantaneu, durerea dispăru şi am simțit nişte furnicături însoțite de o senzație de bine circulând prin tot corpul meu. Îmi întoarse zâmbetul şi îmi înmână o nouă mască. Afară, am constatat că încă mai trebuia să privesc lumina cu ochii întredeschişi.

Thao îmi făcu semn indicându-mi să mă urc pe "*Lativok*", cum era numită platforma noastră zburătoare. Ceilalți au ales să zboare independent, agitându-se pe lângă vehiculul nostru, ca şi cum s-ar fi jucat – şi nu încape îndoială că asta făceau. Pe această planetă, locuitorii păreau fericiți continuu; singurii pe care i-am văzut serioşi – de fapt, chiar puțin severi, în ciuda aerului lor de bunăvoință – au fost cei 7 Thaori[14].

Am zburat cu mare viteză, la câțiva metri deasupra apei; deşi curiozitatea mea era în continuă creştere, deseori trebuia să închid ochii pentru a le permite să-şi revină din cauza luminii. Totuşi, se părea că încep să mă acomodez cu ea…mă întrebam cum voi putea face față, dacă lui Thao îi venea ideea să-mi dea o mască ce permitea luminii să penetreze în proporție de 70% sau mai mult?

Ne-am apropiat rapid de coasta continentului, unde valurile se spărgeau peste stânci verzi, negre, portocalii şi aurii. Irizările apei, spărgându-se de stânci, sub razele perpendiculare ale unui soare de amiază, creau un efect minunat memorabil. O bandă de lumină şi culoare se formase, de 100 de ori mai clară decât curcubeul de pe Pământ.

Ne-am ridicat la o altitudine de cca. 200 de metri şi am început călătoria de-a lungul continentului.

[14] Taori – este pluralul de la Thaora

Thao ne purta deasupra unei câmpii pe care am putut vedea animale de toate felurile – unele bipede şi semănând cu nişte struți, altele erau patrupede, asemănătoare maimuţelor, dar de două ori mai mari. Am văzut deasemeni, vaci păscând alături de hipopotami. Vacile erau asemănătoare celor care există pe Pământ, dar nu m-am putut abține să nu-i arăt şi lui Thao, arătând cu degetul către o cireadă mai deosebită, exact ca un copil entuziasmat, la gradina zoologică. Ea râse din tot sufletul.

- De ce n-am avea şi noi vaci aici, Michel? Uită-te acolo şi vei vedea măgari şi acolo, girafe – de altfel ele sunt oarecum mai înalte decât cele de pe Pământ. Priveşte ce frumoşi sunt caii aceia când aleargă împreună.

Am fost înfiorat de această experiență, dar nu în mod constant– uneori mai mult, alteori mai puțin. Ceea ce m-a lăsat într-adevăr fără cuvinte, spre amuzamentul prietenilor mei, era vederea cailor ce purtau capetele unor femei foarte frumoase – unele blonde, altele roşcate sau brune (castanii) şi chiar unele cu părul albastru.

Aşa cum galopau, ele adesea făceau sărituri de 10 metri. Oh, da! De fapt, aveau aripi, strânse pe lângă corp, pe care le foloseau din când în când – cam ca şi în cazul peştilor zburători care urmăresc sau înoată înaintea unei nave. Şi-au ridicat capetele pentru a ne vedea şi au încercat să se ia la întrecere cu viteza Lativok-ului.

Thao reduse viteza şi altitudinea, dându-ne posibilitatea de a ne apropia la câțiva metri de ele. Au fost mult mai surprinse la vederea mea, fiindcă unele dintre aceste femei-cai au strigat către noi într-o limbă ce putea fi recunoscută drept umană. Tovarăşii mei răspunseră în aceeaşi limbă şi conversația a fost evident una plăcută.

N-am mai zăbovit mult la această altitudine joasă, oricum, ținând cont că unele dintre femeile-cai săreau la asemenea înălțimi, încât aproape atingeau vehiculul nostru, şi astfel riscau să se rănească.

Câmpia pe deasupra căreia zburam era împodobită pe alocuri cu mici coline, toate cam de aceeaşi mărime. Le-am arătat şi lor şi, Biastra mi-a explicat că, în urmă cu milioane de ani, aceste dâmburi erau vulcani.

Vegetația de sub noi nu avea nimic din exuberanța pădurii în care fusesem după ce am ajuns aici. Dimpotrivă, aici copacii erau grupați în pâlcuri mici, atingând nu mai mult de 25 de metri în înălțime. Când am trecut, păsări mari şi albe şi-au luat zborul cu sutele, numai pentru a ateriza din nou, la o distanță mai "sigură". Un curs larg de apă se putea vedea la orizont, tăind câmpia cu unduirile lui leneşe. Am văzut cu greu câteva doko-uri mici grupate la o cotitură a râului.

Pe măsură ce ne apropiam de aşezare, Thao ghidă Lativok-ul pe deasupra râului, reducând altitudinea la nivelul apei. Am aterizat într-un mic scuar dintre două doko-uri şi am fost imediat înconjurați de locuitori. Nu s-au îmbulzit şi nici nu s-au împins pentru a ajunge mai aproape de noi, în schimb, ei şi-au întrerupt activitățile şi s-au apropiat calm de noi. Au format un cerc suficient de larg pentru a fi confortabil şi pentru ca toți să aibă şansa în mod egal de a vedea un "extraterestru" față în față.

Din nou, m-a izbit faptul că toţi aceşti oameni păreau a fi de aceeaşi vârstă, în afară de aproximativ jumătate dintre ei, care ar fi putut fi mai în vârstă. Vârsta, aici, nu reducea calităţile ci, dimpotrivă, adăuga un surprinzător aer de noblețe.

Am fost deasemeni surprins de absența copiilor de pe planetă; şi totuşi, în această aşezare şi prin mulţimea care se apropia, am văzut 6 sau 7 dintre ei. Erau încântători şi păreau a fi la un nivel potrivit pentru copii. După părerea lui Thao, ar fi trebuit să aibă cam 8-9 ani.

De la sosirea mea pe Thiaoouba, nu avusesem încă ocazia să întâlnesc un număr atât de mare de oameni. Aruncând o privire asupra "cercului", am putut aprecia calmitatea şi felul lor rezervat, la fel de bine ca şi frumusețea feţelor lor pe care o aşteptasem cu interes crescut. Era o mare asemănare între ei, de parcă toţi ar fi fost fraţi şi surori; şi totuşi, nu este oare aceeaşi primă impresie când întâlnim un grup de negri sau asiatici împreună? De fapt, aceeaşi diversitate fizică există şi printre aceşti oameni, aşa cum există în cadrul raselor de pe Pământ.

În înălțime, variațiile erau de la 280 la 300 cm, corpurile lor fiind bine proporționate, fără nici un fel de deformații. Şoldurile lor erau într-un fel mai largi decât te-ai fi aşteptat la un bărbat, dar mi s-a spus mai târziu că unii dintre ei dau naştere la copii.

Toți aveau magnifice podoabe capilare – majoritatea de culoare blond-auriu, alții blond-platinat sau blond-arămiu şi ocazional, un castaniu lucios. Erau deasemeni unii, ca Thao şi Biastra, cu un puf fin deasupra buzei superioare şi pe bărbie, dar, în afară de aceştia, aceşti oameni nu aveau păr absolut deloc în alte zone ale corpului. (Aceasta nu este, desigur, o observație pe care am făcut-o în acel moment, ci una pe care am făcut-o mai târziu, când am avut ocazia să văd mai de aproape, un grup de înotători subacvatici goi).

Tipul lor de piele îmi amintea de femeile arabe care se protejau de soare – nu era desigur pielea palidă tipică pentru blonzi cu ochi atât de luminoşi. Atât de luminoşi, erau într-adevăr ochii mov şi albaştri din jurul meu, încât, dacă aş fi fost pe Pământ m-aş fi putut întreba dacă nu cumva erau orbi.

Când vorbesc acum despre picioarele lor lungi şi coapsele rotunjite îmi amintesc de femeile alergătoare de cursă lungă, la fel ca şi de sânii lor frumos proporționați, fermi şi bine formați; în orice caz, cititorul va înțelege greşeala mea în a crede că Thao ar fi o femeie gigant la prima întâlnire. Mă gândeam că femeile de pe Pământ ar fi putut fi invidioase pe sânii acestor persoane – iar bărbații ar fi fost de-a dreptul încântați de ei…

Am făcut deja comentarii asupra frumuseții chipului lui Thao; am putut observa că şi alții din această mulțime aveau trăsături "clasice" asemănătoare, totuşi pe unii dintre ei aş fi putut să-i descriu ca fiind şarmanți sau "atrăgători". Fiecare chip, de altfel cu uşoare diferențe ca formă şi trăsături, părea a fi desenat de un artist.

Fiecare fusese dăruit cu un farmec al sau unic; dar, deasupra tuturor, calitatea cea mai evidentă a chipurilor lor care se regăsea şi în manierele şi în comportamentul lor, era calitatea inteligenței. Per total, nu am putut găsi nici o greşeală la aceşti oameni care se grupaseră în jurul nostru, trimițându-ne zâmbete de bun venit, care dezveleau rânduri de dinți albi perfecți.

Această perfecțiune fizică nu m-a surprins, de vreme ce Thao îmi explicase capacitatea lor de a-şi regenera celulele corpurilor lor după dorință. De aceea, nu era nici un motiv, ca aceste minunate corpuri să îmbătrânească.

- I-am întrerupt din activităţile lor? am întrebat-o pe Biastra, care întâmplător era lângă mine.

- Nu, nu neapărat – a replicat ea. Majoritatea oamenilor din acest oraş sunt în vacanță – deasemeni acesta este un loc unde oamenii vin să mediteze.

Trei dintre "vârstnici" se apropiară şi Thao mi-a cerut să mă adresez lor în franceză, şi suficient de tare pentru ca toată lumea să poată auzi. Cred că am spus:

- Sunt foarte fericit să mă aflu printre voi şi să pot admira planeta voastră minunată. Sunteți un popor norocos şi eu însumi aş vrea să trăiesc printre voi.

Acest discurs declanşă un concert de exclamații, nu numai ținând cont de limbaj, pe care majoritatea nu-l auziseră niciodată, dar şi din cauza sensului vorbelor mele, care fusese transmis telepatic. Biastra îmi făcu semn că trebuie să-i urmăm pe cei trei "vârstnici" , care ne conduseră într-unul dintre doko-uri. După ce toți şapte ne-am instalat confortabil, Thao începu:

- Michel, aş vrea să ți-l prezint pe Lationusi. Ea îşi întinse mâna către unul dintre cei trei şi eu mi-am înclinat capul, în semn de respect.

- Lationusi a fost, cu aproape 14.000. de ani pământeşti în urmă, ultimul rege al Continentului Mu de pe Pământ.

- Nu înțeleg.

- Nu vrei să înțelegi, Michel, şi în acest moment special, semeni multora dintre cei din categoria ta de pe Pământ.

Trebuie să fi arătat încurcat, pentru că Thao, Biastra şi Latoli râseră tare.

- Nu te uita aşa, Michel. Am vrut doar să te provoc puțin. Acum, în prezența lui Lationusi, îți voi explica unul dintre misterele care scapă multor experți de pe planeta voastră – care, aş putea adăuga, ar face mai bine să-şi dedice timpul lor prețios pentru descoperirea unor lucruri mai folositoare. Voi dezvălui nu unul, ci câteva dintre misterele care îi obsedează.

Scaunele noastre erau aşezate în cerc. Thao stătea lângă Lationusi şi eu stăteam în fața lor.

- După cum am explicat deja, pe timpul călătoriei spre Thiaoouba, Bakaratinienii au ajuns pe Pământ acum 1.350.000. de ani. 13.000. de ani mai târziu s-a petrecut un cataclism teribil care a "golit" mările voastre şi a provocat apariția unor insule şi chiar a unor continente. Mă refer, deasemeni, la un continent enorm care s-a ridicat în mijlocul Oceanului Pacific.

Acest continent a fost numit "Lamar", dar vă este mai bine cunoscut sub numele de Continentul Mu. A ieşit la suprafaţă aparent într-o singură bucată, pentru a fi "fracturat" 2.000. de ani mai târziu, de un şoc seismic, în trei continente principale.

Cu trecerea timpului, vegetaţia s-a stabilit pe aceste continente, pe mari suprafeţe care erau situate în regiunile ecuatoriale. Iarba a crescut, pădurile s-au format şi gradat, animale au migrat peste istmul foarte îngust care lega Continentul Mu de America de Nord. Rasa galbenă, ai cărei oameni se descurcaseră mai bine cu reparaţiile şi se recuperaseră în timp după consecinţele dezatruoase ale cataclismului, au fost primii care au construit nave şi au explorat mările.

Acum aproape 300.000. de ani pământeşti, ei au acostat pe coasta de Nord-Vest a Continentului Mu, unde au format o mică colonie. Această colonie s-a dezvoltat cu greu în decursul secolelor datorită dificultăţilor avute cu expatrierea, care ar lua mult timp pentru explicaţii şi care nu ne priveşte pe noi acum.

Acum circa 250.000. de ani pământeşti, locuitorii planetei Aremo X 3, pe care ne-am oprit pentru a lua mostre în timpul călătoriei noastre spre Thiaoouba, s-au îmbarcat şi au pornit într-o expediţie interplanetară de explorare, pătrunzând în sistemul vostru solar.

După ce au cercetat planetele Saturn, Jupiter, Marte şi Mercur, au aterizat pe Pământ, în China, unde nava lor spaţială a produs o considerabilă panică în rândul populaţiei. Legendele lor se referă la "dragoni de foc" ce coboară din cer. Teama şi neîncrederea chinezilor, i-a condus la a-i ataca pe extratereştri, care au fost forţaţi să folosească violenţa pentru a se apăra. Ei urau acest lucru, deoarece ei nu erau avansaţi numai la nivel tehnologic, ci erau un popor înalt evoluat spiritual care detesta crimele.

S-au mutat, continuând explorarea planetei. S-au oprit pe continentul Mu, deoarece acesta prezenta o mare atracţie pentru ei din două motive importante. Primul, continentul era aparent nelocuit şi, al doilea, prin prisma latitudinii la care se afla, era un veritabil paradis. Ei au devenit extrem de atenţi de când au avut confruntarea cu chinezii şi au găsit că ar fi mai înţelept să-şi stabilească o tabără în care să se poată retrage, în cazul în care ar mai întâlni alte manifestări ostile majore din partea oamenilor de pe Pământ.

Încă nu am explicat că motivul lor pentru a explora Pământul era intenţia de a stabili câteva milioane de oameni, locuitori ai planetei Aremo X 3 – o planetă ce devenise neconfortabil de suprapopulată. Astfel, s-a hotărât ca baza lor de retragere să fie stabilită nu pe Pământ, ci pe Lună, care era destul de aproape şi era considerată foarte sigură.

Cincizeci de ani au petrecut construind baze pe Lună şi după ce au terminat au fost pregătiţi pentru începerea migraţiei către Continentul Mu. Totul a decurs bine. Mica colonie chineză, ce exista în Nord-Vestul continentului Mu a fost distrusă în întregime câteva decenii mai târziu, după prima lor vizită, şi ca efect, întregul continent a rămas numai al lor.

Imediat a început munca - construirea de oraşe, canale şi drumuri, care erau pavate cu lespezi enorme de piatră. Mijloacele lor de transport uzuale erau care zburătoare, nu mult deosebite de Lativok-urile noastre. De pe planeta lor, au adus animale cum ar fi câinele şi tatu-ul – care erau foarte preţuite pe Aremo X 3 şi, deasemeni, porcul.

Când mi-a spus despre toate aceste animale "importate", mi-am amintit cât de uimit am fost să văd câini şi porci pe această faimoasă planetă pe timpul recentei noastre vizite. Brusc, totul era foarte clar pentru mine.

- În înălțime, aceşti oameni atingeau 180 cm pentru bărbaţi şi 160 cm pentru femei. Părul lor era de culoare închisă (negru), ochii lor de un negru frumos şi pielea lor era uşor bronzată. Ai văzut câțiva dintre ei când ne-am oprit pe Aremo X 3 şi cred că ai ghicit deja că ei sunt strămoşii Polinezienilor.

Astfel, ei au construit aşezări în lungul şi în latul continentului, incluzând 19 oraşe mari, dintre care 7 erau sacre. Erau deasemeni numeroase mici sate, deoarece aceşti oameni erau fermieri şi păstori cu experiență, având o înaltă calificare în acest domeniu. Sistemul lor politic era modelat după cel de pe Aremo X 3. Ei au descoperit cu mult timp în urmă că singura cale corespunzătoare de a guverna o țară era aceea de a pune în fruntea guvernului, şapte oameni integri, care nu reprezintă nici un partid politic, dar care să fie angajați sincer să facă tot ceea ce pot pentru națiunea lor.

Cel de-al şaptelea dintre ei era Judecătorul Suprem al cărui vot în Consiliu conta cât două. Dacă patru dintre ei erau împotriva sa şi doi în favoarea lui în cazul unei probleme speciale, se aflau într-un impas, şi ar fi urmat ore sau zile de dezbateri, până când unul dintre cei şapte era convins să-şi schimbe votul. Aceste dezbateri erau conduse în spiritul contextului cu inteligență, dragoste şi cu grijă pentru tot poporul.

Aceste înalte figuri nu primeau beneficii materiale prea mari pentru conducerea națiunii. Era voința lor să conducă şi o făceau de dragul de a-şi servi țara – aceasta evitând problema oportuniştilor care s-ar fi putut ascunde printre lideri.

- Nu poate fi spus acelaşi lucru şi despre conducătorii noştri de acum – am remarcat cu o undă de tristețe. Unde pot fi găsiți asemenea oameni?

- Procedura era următoarea: într-un sat sau un district, un om integru era ales prin referendum. Nimeni care ar fi avut vreun dosar pentru o conduită rea sau o tendință către fanatism nu putea fi ales – cel ales trebuia să-şi fi demonstrat integritatea în toate sferele.

Mai apoi era trimis în cel mai apropiat oraş, alături de alți reprezentanți din satele învecinate, şi acolo se organizau următoarele alegeri. De exemplu, dacă erau 60 de sate, 60 de oameni erau aleşi de către popor pentru *integritatea* lor şi *nu* pentru promisiunile pe care le făceau, dar *nu puteau să le respecte*.

Reprezentanți ai întregii națiuni se întâlneau în capitală. Ei urmau să fie împărțiți în grupuri de câte 6 şi fiecare grup era repartizat într-o sală de conferințe specială. Pentru următoarele 10 zile, membrii grupului urmau să stea împreună – purtând discuții, împărțind masa, urmărind spectacole şi, eventual, puteau alege un conducător al grupului. Deci, dacă erau 60 de reprezentanți, împărțiți în 10 grupuri, ar fi fost aleşi 10 conducători de grup. Dintre aceşti 10, 7 erau aleşi prin acelaşi procedeu, iar dintre cei 7, se evidenția un eventual Conducător Suprem.

- Deci, era un Rege republican, am spus.

Thao zâmbi la remarca mea şi Lationusi se încruntă uşor.

- Regele era ales în acest mod numai dacă predecesorul său murea fără să fi numit un succesor, sau dacă succesorul nu era unanim acceptat de Consiliul celor 7. Îi fusese dat titlul de Rege, în primul rând pentru că era reprezentantul Marelui Spirit pe Pământ, şi în al doilea rând în 9 cazuri din 10, era fiul sau o rudă apropiată a regelui precedent.

- Era ceva asemănător cu metoda Romană, atunci.

- Da, într-adevăr. În orice caz, dacă acest Rege manifesta cea mai mică tendință către dictatură, era detronat de consiliul său de pairi. Dar să ne întoarcem acum la emigranții noştri de pe Aremo X 3…

Capitala lor, cu numele de Savanasa, era situată pe un platou cu vedere la Golful Suvatu. Platoul se afla la o înălțime de 300 de metri şi, cu excepția a două dealuri – unul la Sud-Vest şi unul la Sud-Est, acesta era cel mai înalt punct de pe Continentul Mu.

- Iartă-mă Thao – pot să te întrerup? Când ai explicat depre cataclismul care a lovit Pământul schimbându-i axa, ai spus că refugierea pe Lună nu a fost posibilă deoarece ea nu exista – şi totuşi acum, spui că bazele de siguranță pentru aceşti emigranți au fost stabilite pe Lună …

- *Nu exista* Lună la momentul când negrii au populat Australia, şi pentru încă multă vreme după aceea. Au existat două luni foarte mici cu mult înainte – cu aproximativ 6 milioane de ani în urmă, care se roteau în jurul Pământului, şi eventual s-au ciocnit cu el. Pământul nu era locuit la acel moment şi, deşi au urmat cataclisme teribile, n-a contat cu adevărat.

Acum aproape 500.000. de ani, Pământul a "capturat" o Lună mult mai mare, cea care există acum. Aceasta a trecut prea aproape de planeta voastră şi a fost atrasă pe orbită. Acest lucru se întâmplă des cu Lunile. Alte catastrofe au fost provocate însă de acest eveniment…

- Ce ai vrut să spui prin "a trecut prea aproape" de Pământ? De ce nu s-a ciocnit? Şi oricum, ce *este* o Lună?

- Ar fi putut să se ciocnească într-adevăr, dar acest lucru nu se întâmplă prea des. O Lună este la origine o mică planetă care se roteşte în jurul soarelui sau într-o spirală ale cărei spire se restrâng apropiindu-se de soare. Planetele mai mici parcurg această spirală mai repede decât cele mai mari, deoarece forţa lor (7) inerţială este mai mică.

Viteza lor de parcurgere a spiralei fiind mai mare, micile planete sunt adesea "prinse" de către planetele mai mari şi dacă trec prea aproape, atracţia gravitaţională a planetelor va fi mai puternică decât cea a soarelui. Planetele mici încep să orbiteze planetele mari, tot după o spirală, care mai devreme sau mai târziu va conduce la o coliziune.

- Vrei să spui că frumoasa noastră Lună, cântată în poeme şi cântece, ne va cădea într-o zi în cap?

- Într-o zi, da…dar nu mai devreme de peste aproximativ 195.000.de ani.

Probabil că am părut uşurat şi teama mea într-un fel, comică, deoarece gazdele mele râseră. Thao continuă:

- Când acest lucru se va întâmpla – atunci când Lună se va ciocni de Pământ – acest lucru va fi sfârşitul planetei voastre. Dacă populaţia de pe Pământ nu va fi suficient de avansată spiritual şi tehnologic în acel moment, se va produce un holocaust; dar dacă vor fi pregătiţi, vor fi evacuaţi pe o altă planetă. Totul la timpul potrivit, Michel – dar acum, trebuie să-mi termin povestea cu privire la Continentul Mu.

Savanasa atunci, era situată pe un vast platou deasupra câmpiilor care se ridicau la o înălţime, nu mai mare de 30 de metri deasupra nivelului mării. În centrul acestui platou, a fost construită o piramidă enormă. Fiecare piatră folosită pentru construirea acesteia, unele cântărind mai mult de 50 de tone, era tăiată cu o precizie de până la 1/5 mm, utilizând ceea ce am putea numi "sisteme vibratorii cu ultrasunete". Acest lucru era realizat în carierele de la Holaton, care se găsesc acum în Insula Paştelui, acesta fiind singurul loc de pe întregul continent, în care această rocă specială putea fi găsită. Mai era oricum, o altă cariera la Notora, în Sud-Vestul continentului.

Pietrele enorme erau transportate utilizând tehnici antigravitaţionale bine cunoscute acestui popor. (Erau cărate pe platforme, la 20 cm deasupra drumurilor private, care fuseseră construite utilizând acelaşi principiu ca şi în cazul piramidelor). Drumuri ca acestea au fost construite în toată ţara, toate ducând, ca o uriaşă pânză de păianjen, către capitala Savanasa. Enormele pietre au fost duse la Savanasa şi aşezate în poziţie în conformitate cu direcţiile date de "maestru" sau de arhitectul şef al proiectului. Când au terminat, piramida măsura exact 440,01 metri în înălţime şi cele patru feţe ale sale erau orientate *cu precizie* către cele patru puncte cardinale.

- Se intenţiona a fi palatul Regelui, sau mormântul său?

Toţi purtau acelaşi zâmbet indulgent care adesea apărea când li se punea câte o întrebare.

- Nu era nimic de genul acesta, Michel. Această piramidă era mult mai importantă – era un instrument. Un instrument enorm, trebuie să recunosc, dar totuşi un instrument. La fel era şi Piramida lui Keops, în Egipt, deşi ca dimensiuni era mult mai mică.

- Un instrument? Te rog explică-mi – nu te mai pot urmări.

Era adevărat că aveam probleme în a o urmări pe Thao, dar puteam simți că unul dintre marile mistere era pe cale să mi se dezvăluie – unul care a provocat multe discuții şi a fost subiectul atâtor scrieri pe Pământ.

- Ți-ai dat seama, conchise Thao, că acesta era un popor foarte avansat. Ei posedau o profundă înțelegere a Legii Universale şi utilizau piramida lor ca şi "captator" al razelor cosmice, forțe şi energii, la fel ca şi al energiilor terestre. În interior, camerele erau poziționate în concordanță cu un plan precis, servind Regelui şi altor mari inițiați, ca şi centre puternice de comunicații, făcând posibilă comunicarea (telepatică)[15] cu alte planete şi alte lumi în Univers. O asemenea comunicare cu extratereştrii nu mai este posibilă pentru oamenii de pe Pământ; dar oamenii de pe Mu în acele zile, prin mijloace naturale şi prin exploatarea forțelor cosmice, comunicau constant cu alte ființe şi erau chiar capabili să exploreze universuri paralele.

- Acesta era singurul scop al piramidelor?

- Nu chiar. A doua utilizare era pentru a produce ploaie. Prin intermediul unor panouri, făcute dintr-un aliaj special care conținea ca şi component majoritar argintul, aceşti oameni erau capabili, în câteva zile, să producă acumularea unor nori deasupra țării, şi astfel să aibă ploaie în funcție de necesități. Astfel, ei erau în stare să creeze, aparent, un paradis pe întregul continent.

Râurile şi izvoarele nu secau niciodată, ci curgeau lin de-a lungul numeroaselor câmpii ale unui tărâm care era predominant plat.

Copacii fructiferi erau încărcați cu fructe, îndoindu-se sub greutatea portocalelor, mandarinelor sau merelor, în funcție de latitudine. Erau cultivate din abundență fructe exotice, din soiuri care în prezent nu mai există pe Pământ.

Un asemenea fruct, numit *Laikoti*, avea o proprietate care cauza o excitație a activității cerebrale, permițând oricui care ar fi mâncat să rezolve probleme care în mod normal l-ar fi depăşit. Această proprietate nu-l făcea să fie chiar un drog, dar fructul, totuşi era prohibit de către înțelepți.

Laikoti era autorizat a fi plantat numai în grădinile Regelui[16]. Omul fiind aşa cum este, oricum, fructul a fost plantat în secret în diferite locuri de pe continent. Cei care au fost prinşi având în posesie acest fruct au fost aspru pedepsiți pentru că încălcaseră ordinele directe ale Regelui Țării Mu.

[15] (telepatic) – adaugat de către Editor cu acordul Autorului.

[16] Scriind această carte, am simțit că este interesant să exagerez asemănarea izbitoare dintre interdicția de a mânca acest Laikoti – pentru motive legate de cunoaştere – şi, faptul că în Biblie, lui Adam i s-a interzis să mănânce mărul din motive similare. (comentariul Autorului).

În chestiuni de religie şi guvernare, el trebuia să aibă supunere absolută, ca reprezentant al Marelui Spirit. În acest fel, Regele nu era el cel venerat – pur şi simplu el reprezenta un altul.

Aceşti oameni credeau în Thaora – Zeul, Spiritul, Unul şi Singurul, Creatorul tuturor lucrurilor şi, desigur, ei credeau în reîncarnare. Ceea ce ne preocupă pe noi aici, Michel, sunt marile evenimente care au survenit pe planeta voastră cu mult timp în urmă, astfel încât să poți fi în stare să-ți iluminezi poporul. De aceea nu-mi voi mai elabora descrierea continentului care a fost căminul uneia dintre cele mai bine organizate civilizații dintre câte au existat pe Pământ. Oricum, ar trebui să spun că, după o perioadă de 50.000. de ani, populația de pe Mu era de 80 de milioane.

Se organizau cu regularitate expediții, pentru a explora şi a cerceta aspecte ale planetei. Pentru aceste expediții, ei foloseau nave zburătoare, asemănătoare cu cele pe care voi le numiți "farfurii zburătoare". Era cunoscut faptul că cea mai mare parte a planetei era populată de negri, galbeni şi deasemeni, albi deşi, ultimii involuaseră către un stadiu primitiv datorită pierderii cunoştințelor lor tehnice, chiar de la început.

De fapt, această populație albă, a sosit pe Pământ într-un număr redus într-o perioadă cuprinsă între sosirea bakaratinienilor şi cea a colonizării Continentului Mu. Ei s-au stabilit pe un continent cunoscut vouă ca Atlantida, dar, în egala măsură din motive atât materiale, cât şi spirituale, civilizația lor a eşuat complet.

- Ce vrei să spui prin "motive materiale"?

- Dezastre naturale care le-au distrus efectiv oraşele şi aproape tot ce le-ar fi putut permite să avanseze din punct de vedere tehnologic. Trebuie să subliniez un lucru: înainte de a se porni în expedițiile de explorare a planetei, locuitorii de pe Mu şi-au condus cercetările prin intermediul Piramidei din Savanasa. Ca un rezultat al acestor cercetări, s-a hotărât să fie trimise patru dintre navele zburătoare şi să colonizeze Noua Guinee şi sudul regiunii Asiatice – acestea fiind toate la vest de Mu. Simultan, au întemeiat colonii în America de Sud şi America Centrală.

Cel mai important lucru este că, ei au stabilit o bază colonială, din care s-a dezvoltat un oraş imens, în zona cunoscută arheologilor voştri ca Tiahuanaco[17], aşezată nu prea departe de Lacul Titicaca. Anzii nu existau în acea vreme, munții s-au format ceva mai târziu, după cum vei vedea în curând. La Tiahuanaco, a fost construit un port maritim enorm. În acele zile America de Nord şi America de Sud erau plate şi în final, a fost construit un canal pentru a lega o mare (intra)continentală, existentă în locul în care se află acum Brazilia, cu Oceanul Pacific. Această mare mai avea o "ieşire" către Oceanul Atlantic, astfel încât era posibilă trecerea dintr-un ocean în altul şi astfel, să colonizeze continentul Atlantida.

[17] Tiahuanaco – Thiacuano – varianta (nota Editorului)

- Dar ai spus că aveau nave zburătoare – de ce nu le foloseau pe acestea? Dacă au săpat un canal, probabil că au intenționat să folosească vase.

- Ei foloseau mașinile lor zburătoare exact așa cum folosiți voi avioanele Michel, dar pentru încărcături foarte grele, ei foloseau mașini anti-gravitaționale, exact ca vehiculele grele care sunt mult mai folosite pe Pământ.

Deci, așa cum am spus, ei au colonizat continentul Atlantida. Mulți oameni din Atlantida au preferat, în acea vreme, să emigreze în regiunea din nordul Europei, deoarece ei n-au acceptat noua formă de guvernare și noua religie, venite de pe Mu. Aceşti oameni s-au îmbarcat în vasele lor maritime acționate de aburi și de vânt.

Într-adevăr, rasa albă descoperise puterea aburului, trecând printr-o perioadă pe care voi ați numit-o "preistorică". Trebuie, deasemeni, să explic că Britania nu era o insulă, la momentul respectiv, ci era alipită la nordul Europei și nici strâmtoarea Gibraltar nu exista, iar Africa atingea sudul Europei.

Mulți albi din Atlantida au emigrat în nordul Africii, amestecându-se cu metișii rezultați dintre negri și galbeni din zona. Încrucișările inter-rasiale au creat noi rase în Africa de Nord, care s-au perpetuat în decursul a mii de ani și pe care voi îi cunoașteți ca Berberi, Tuaregi și alții. Noi am vizitat de multe ori Pământul în acea perioadă. Când am considerat momentul oportun, ne-am decis să-l vizităm pe Regele Continentului Mu, dezvăluindu-ne identitatea și, în concordanță cu cererea lui sau pe baza informațiilor pe care ni le-a dat, am dorit să vizităm noile colonii.

În India, de exemplu, sau în Noua Guinee, oamenii de pe Mu au întâmpinat uneori mari dificultăți în asimilarea civilizației lor cu cea deja existentă. Noi am sosit, deschis și în mod public, în nave, întocmai ca aceea care te-a adus pe Thiaoouba, numai că erau diferite ca formă. Dimensiunile noastre, care au fost întotdeauna mari și frumusețea radiantă au făcut ca noi să trecem drept zei *prietenoși* (buni) în ochii unui popor care nu era prea avansat și, în unele cazuri, erau chiar canibali.

În concordanță cu misiunea noastră, era important să facem impresia unor zei prietenoși în ochii coloniștilor, astfel încât războiul să poată fi evitat, lucru pe care îl detestau, în schimbul evoluției lor, al credințelor și al religiei lor. Tocmai datorită vizitelor noastre frecvente, din această perioadă, au apărut atât de multe legende pe Pământ, descriind "uriași" și "care de foc" venite din ceruri. Eram buni prieteni cu locuitorii de pe Mu și entitatea mea astrala din acea vreme, exista într-un corp destul de asemănător cu cel pe care îl "port" acum.

Artiștii și sculptorii ne acordau multă considerație. Ei au consultat Regele Continentului Mu și, cu consimțământul său, au lucrat pentru a ne imortaliza. Imensele statui de la Holaton[18] (Insula Paștelui) sunt dovezile unei asemenea munci. Ele erau, pentru civilizația acelor vremuri, ultimele capodopere, reprezentări de mare artă – fiind ca formă și mărime ceea ce voi ați descrie ca "stilizate".

[18] Holaton (Insula Paștelui) era situată în sud-estul Continentului Mu.

Astfel s-a întâmplat ca statuia mea să fie sculptată. A fost terminată şi gata de a fi transportată pe una dintre enormele platforme ce deserveau ţara în lung şi în lat, oprindu-se întotdeauna în Savanasa. Maestrul acelor timpuri a ridicat aceste statui atât în grădinile Regelui cât şi de-a lungul cărării care ducea către Piramida. Din nefericire, când statuia care mă reprezenta alături de alte câteva, era gata de a fi "transportată", a survenit un cataclism care a distrus Continentul Mu. Oricum, Holaton, a fost parțial desprinsă.

Când am spus "parţial" trebuie să înţelegi că acele cariere au fost de zece ori mai extinse decât sunt vestigiile rămase astăzi. Partea care nu a fost înghițită în timpul cataclismului a fost zona în care stătea statuia mea. Imaginea mea stilizată a fost astfel păstrată pe Insula Paştelui. Când mi-ai spus că m-ai visat sub forma unei statui din Insula Paştelui şi ţi-am confirmat că am fost, probabil ai crezut că folosesc o metaforă, dar aceasta a fost doar pe jumătate adevărat.

Vezi tu, Michel, anumite vise, şi al tău în mod cert, sunt influenţate de *lacotina*. Acest cuvânt nu are corespondent în nici o limbă de pe Pământ. Nu este necesar pentru tine să înţelegi fenomenul, dar, sub influenţa sa, este un vis *adevărat*.

Thao îşi sfârşi povestirea în acel punct, arborând zâmbetul său familiar şi adăugând:

- Dacă vei avea dificultăți în a-ți aminti toate acestea, te voi ajuta eu la momentul potrivit.

Cu acestea, ea se ridică, şi noi, toți ceilalți, făcurăm acelaşi lucru.

CAPITOLUL 8

Cercetând Psihosfera

L-am urmat pe Lationusi care ne-a condus într-o altă parte a doko-ului – zona de relaxare, unde cineva se putea relaxa complet şi nici un sunet din exterior nu putea pătrunde. Aici, Latoli şi doi dintre "vârstnici" ne-au părăsit. Lationusi, Thao, Biastra şi cu mine am rămas. Thao explică aceasta ca fiind datorată faptului că puterile mele psihice nu erau suficient dezvoltate şi rafinate, şi că, pentru a participa în cadrul unei experienţe foarte speciale şi importante, voi fi obligat să iau un elixir special.

Era o chestiune de cercetare a psihosferei, a planetei Pământ la momentul dispariţiei Continentului Mu, asta însemnând acum 14.500. de ani, explică ea. Eu am înţeles termenul de "psihosferă" după cum urmează:

În jurul fiecărei planete, încă de la crearea sa, există o psihosferă sau un fel de cocon vibrator, care se învârte cu o viteză de 7 ori mai mare decât cea a luminii. Acest cocon se comportă ca o sugativă, (aşa cum este, absorbind (şi amintindu-şi)[19] absolut orice eveniment care poate surveni pe planetă). Conţinutul acestui cocon este inaccesibil pentru noi pe Pământ – noi nu avem o cale de a "citi povestea".

Este bine cunoscut că, în SUA, cercetătorii şi tehnicienii sunt angrenaţi în inventarea unei "maşini a timpului", dar până în vremurile noastre, eforturile lor au fost fără succes. Dificultatea există, după părerea lui Thao, în adaptarea la vibraţia coconului, mai curând decât la lungimea de undă a acesteia. Fiinţa umană, cuprinsă ca parte integrantă a Universului poate, datorită Corpului său Astral şi dacă acesta este corect antrenat, să extragă cunoştinţele pe care le caută din interiorul psihosferei. Bineînţeles, se cere un antrenament de înaltă performanţă[20].

- Acest elixir îţi va permite accesul în psihosferă, Michel.

Toţi patru ne-am instalat confortabil într-un pat special. Eu am fost aşezat în centrul unui triunghi format din Thao, Biastra şi Lationusi. Mi s-a înmânat un pocal care conţinea un lichid, pe care l-am băut.

[19] adnotare făcută de Editor cu acordul Autorului.

[20] "antrenament de înaltă performanţă" – mulţi oameni au avut contacte accidentale cu psihosfera pe timpul viselor. Pentru a controla accesul la informaţiile din psihosferă sunt necesare cunoştinţe avansate (înalte) şi practică. (nota Editorului bazată pe explicaţiile Autorului).

Biastra şi Thao şi-au pus uşor degetele pe mâinile mele şi pe plexul meu solar, în timp ce Lationusi şi-a pus indexul deasupra glandei mele pineale. Mi-au spus să mă relaxez complet şi să nu-mi fie teamă, referitor la ceea ce se va întâmpla.

Vom călători în Corpul Astral şi eu voi fi sub îndrumarea lor şi deci, în deplină siguranţă. Acel moment a rămas gravat în memoria mea pentru totdeauna. Pe măsură ce Thao îmi vorbea încet şi rar, pe atât îmi era mai puţin teamă. Trebuie să mărturisesc oricum, că iniţial, eram foarte speriat.

Brusc, în ciuda faptului că aveam ochii închişi, am fost orbit de culori ale întregului spectru, care dansau şi străluceau. Am putut să-i văd pe cei trei tovarăşi ai mei în jurul meu, în culori radioase, dar în acelaşi timp, translucizi.

Satul s-a estompat uşor sub noi. Am avut bizara impresie că patru corzi ne legau de corpurile noastre fizice care păreau să capete proporţiile munţilor.

Brusc, un fulger de un alb-auriu orbitor străbătu "viziunea" mea şi pentru o perioadă din timpul care a urmat, nici nu am văzut, nici nu am simţit nimic. O minge, strălucitoare ca soarele, dar de culoare argintie, apăru în spaţiu şi se apropie cu o viteză incredibilă. Ne-am grăbit să trecem, sau aş putea spune, eu m-am grăbit să trec, deoarece, la acel moment, n-am mai conştientizat prezenţa tovarăşilor mei.

Când am străpuns această atmosferă argintie, nu puteam să văd decât cu mare greutate prin "ceaţa" care mă înconjura. Este imposibil să spun cât timp a durat aceasta, dar, brusc, ceaţa s-a risipit, dând la iveală o cameră rectangulară, cu un tavan jos, în care doi oameni stăteau cu picioarele încrucişate pe nişte perne minunat colorate.

Pereţii camerei erau din blocuri de piatră, cu sculpturi fine, reprezentând scene din civilizaţia contemporană, cu ciorchini de struguri care păreau transparenţi, sau fructe pe care nu le-am putut recunoaşte şi deasemeni, animale – unele dintre ele având capete umane. Mai erau şi fiinţe umane cu capete de animale. Am observat, apoi, că eu şi cei trei tovarăşi ai mei formam o "unitate" care era o masă gazoasă şi, totuşi, eram capabili să ne distingem unul de altul.

- Ne aflăm în camera principală a Piramidei din Savanasa, spuse Lationusi.

Era incredibil – Lationusi nu deschisese gura şi totuşi îmi vorbise în franceză! Explicaţia îmi veni ca un fulger:

- Este într-adevăr telepatie, Michel. Nu pune întrebări, totul ţi se va dezvălui în mod firesc şi vei învăţa ceea ce trebuie să ştii.

De vreme ce datoria mea, în a scrie această carte, era de a raporta experienţele mele, trebuie să încerc să explic cât mai clar posibil că, în starea în care eram în acel moment – Corpul meu Astral trecuse în Psihosferă – cuvintele "*văzut*", "*auzit*" şi "*simţit*", nu sunt potrivite, abia dacă erau utile pentru a relata cele ce se petreceau, deoarece senzaţiile apăreau "spontan" într-un mod foarte diferit de modul normal în care avem asemenea experienţe – şi chiar de cel în care avem experienţe când călătorim în Corpul Astral.

Evenimentele se petreceau mai curând ca într-un vis, şi uneori foarte lent, alteori cu o viteză deconcertantă. Ulterior, păreau evidente (fiecare lucru părea evident şi am aflat mai târziu, că aceasta era datorată stării în care mă aflam şi datorită atentei supravegheri pe care mentorii mei o exercitau asupra mea).

Foarte rapid, am văzut o deschizătură în tavanul camerei şi, chiar la capătul acesteia, o stea. Am fost prevenit că cele două făpturi schimbau gânduri "vizibile" cu acea stea. Din glandele lor pineale, izvorau "firicele" care arătau ca fumul unor ţigări argintii care treceau prin deschizătura din tavan şi mergeau să se alăture stelei din spaţiul îndepărtat.

Cele două fiinţe erau perfect imobile şi, în jurul lor, plutea o lumină aurie delicată. Ştiu, mulţumită supravegherii constante a tovarăşilor mei, că aceste figuri nu numai că nu ne puteau vedea, dar nici nu puteau fi deranjaţi de către noi, de vreme ce noi eram spectatori într-o altă dimensiune. I-am examinat mai atent.

Unul dintre ei era un bătrân cu un păr alb lung, care îi cădea peste umeri. Pe spatele capului său, purta o scufiţă de culoarea şofranului, asemănătoare cu cele purtate de rabini. El era îmbrăcat într-o tunică lejeră, galben-aurie, cu mâneci lungi, care îl acopereau în întregime. În poziţia în care stătea, picioarele sale nu erau vizibile dar eu "ştiam" că erau încrucişate.

Mâinile sale erau împreunate, atingându-se doar pe vârfurile degetelor şi am putut vedea clar mici fulgere albăstrui în jurul degetelor sale, purtând mărturia nemăsuratei sale forţe de concentrare.

A doua figură, părea a fi cam de aceeaşi vârstă, în ciuda părului său negru strălucitor. În afară de culoarea tunicii sale, care era de un portocaliu strălucitor, era îmbrăcat în acelaşi fel ca şi tovarăşul său. Erau atât de imobili încât păreau că nici nu respiră.

- Se află în comunicare cu alte lumi, Michel – mi s-a explicat.

Brusc, "scena" a dispărut, pentru a fi imediat înlocuită de o alta. Un palat în formă de pagodă, cu acoperişuri poleite cu aur, stătea în faţa noastră cu turnurile sale, cu portalurile sale, cu imensele sale vitralii, deschizându-se în splendide grădini şi cu bazinele sale emailate în care apa fântânilor ţâşnea şi se revărsa formând curcubee sub razele unui soare aflat la zenit. Sute de păsări zburau de colo-colo printre ramurile copacilor răspândiţi prin parcuri imense, adăugând pete de culoare unei aşezări care era aproape magică.

Oameni îmbrăcaţi în tunici de diferite stiluri şi culori se plimbau în grupuri pe sub copaci sau în apropierea piscinelor. Unii meditau într-un fel arcade florale, special amenajate pentru confortul lor şi pentru adăpost. Întreaga scenă era dominată de o structură care se întrezărea în departare, dincolo de palat – o piramidă gigantică.

"Ştiam" că abia părăsisem această piramidă şi acum admiram minunatul palat din Savanasa, capitala Continentului Mu. În spatele palatului, în toate direcţiile, se întindea platoul despre care vorbise Thao, o alee, de cel puţin 40 metri lăţime, părând a fi făcută dintr-un singur bloc de piatră, ducea către platou din centrul grădinilor.

Era încadrată de două rânduri de copaci umbroşi masivi, intercalaţi printre uriaşe statui stilizate. Unele dintre aceste statui purtau pălării roşii sau verzi, cu boruri largi. Am "alunecat" de-a lungul acestei străzi prin mijlocul oamenilor care călăreau fie pe cai, fie pe animale ciudate cu patru picioare, cu capete asemănătoare delfinilor – animale la care nu am auzit niciodată făcându-se referire: animale a căror existenţă m-a luat prin surprindere.

- Aceştia sunt *Akitepayos*, Michel, care au fost exterminaţi de mult, mi s-a explicat.

Acest animal era de dimensiunile unui cal foarte mare, cu o coadă multicoloră, pe care uneori o etala asemeni unui evantai, asemănătoare unei cozi de păun. Coapsele sale erau mai dezvoltate decât cele ale unui cal; corpul său era de o lungime comparabilă; umerii săi ieşind din corp asemeni carapacei rinocerilor; picioarele din faţă erau mai lungi decât cele din spate. Întregul lui corp, exceptând coada, era acoperit cu un păr lung gri. Când galopa, îmi amintea de felul în care aleargă cămilele. Am simţit destul de puternic că eram condus în altă parte de către tovarăşii mei.

Am trecut repede printre oamenii care se plimbau – *foarte* rapid, şi totuşi am fost capabil să-i "păcălesc" şi să înregistrez caracteristicile limbajului lor. Era foarte plăcut auzului şi părea să conţină mai multe vocale decât consoane. Imediat mi s-a înfăţişat o altă scenă, asemeni unui film, când o scenă este tăiată şi apare alta.

Maşini, exact ca "farfuriile zburătoare" dragi scriitorilor S.F., erau aliniate pe un teren aflat la marginea platoului. Oameni debarcau şi se îmbarcau în "maşinile zburătoare", care îi transportau către o construcţie enormă, care fără îndoială servea drept terminal de aeroport. Pe pista de aterizare, maşinile zburătoare emiteau un şuierat care era destul de suportabil pentru "ureche". Mi s-a spus că percepţiile noastre referitoare la sunet şi la intensitatea acestuia erau comparabile cu cele ale oamenilor care au participat la aceste scene înaintea noastră.

M-a şocat faptul că eram martorul vieţii cotidiene a unor oameni care erau extrem de avansaţi, şi care *muriseră* acum câteva mii de ani! Îmi amintesc că am observat deasemeni că acel drum de sub picioarele noastre nu era o bucată de piatră uriaşă, cum părea a fi, ci de fapt, o serie de dale mari de piatră, atât de precis tăiate şi poziţionate încât îmbinarea lor era abia vizibilă.

De pe marginea platoului, aveam o vedere panoramică a unui imens oraş şi port maritim şi, în plan îndepărtat, oceanul. Apoi, instantaneu, ne aflam pe o stradă largă din oraş, încadrată de case de diferite dimensiuni şi stiluri arhitecturale. Majoritatea caselor aveau terase înconjurate de flori, dintre care am putut zări apărând frumoase specii de păsări.

Casele mai modeste, fără terase, aveau în schimb frumoase balcoane – deasemeni pline de flori. Efectul era de-a dreptul încântător – parcă ne-am fi plimbat printr-o grădină. Pe stradă, oamenii fie mergeau, fie zburau cam la 20 cm deasupra (în poziție ortostatică) pe platforme zburătoare mici (circulare)[21] care nu scoteau nici un sunet. Acesta părea un mod foarte plăcut de a călători. Totuşi, alții preferau să călărească. Când, la capătul străzii, ne-am regăsit într-o piață mare a oraşului, am fost surprins că nu existau magazine sau ceva asemănător.

În schimb, era o piață acoperită unde "standurile" etalau tot felul de bunuri pe care inima sau palatul le-ar fi putut dori. Erau peşti, printre care am recunoscut tonul, macroul, bonitos-ul şi calcanul; erau sortimente variate de carne la fel ca şi o incredibilă diversitate de legume. Predominant însă oricum erau florile care păreau să umple toată zona. Era clar că aceşti oameni iubeau florile deoarece fiecare le purta în păr sau în mâini. Vânzătorii îi ajutau să obțină ceea ce doreau, nedând nimic în schimb – nici bani, nici altceva care i-ar fi putut înlocui.

Curiozitatea mea atrase grupul nostru în inima pieței, direct prin corpurile oamenilor – o experiență pe care am găsit-o foarte interesantă. Toate întrebările mele şi-au găsit răspunsul pe măsură ce mi-au apărut în minte: "ei nu folosesc bani deoarece totul aparține comunității. Nimeni nu trişează – viața comunitară se desfăşoară într-o armonie perfectă. Cu trecerea timpului, ei au fost obişnuiți să asculte de legi bine stabilite şi bine studiate care li se potrivesc foarte bine."

Cei mai mulți dintre aceşti oameni aveau o înălțime cuprinsă între 160-170cm; cu o piele brun-deschisă, păr negru şi ochi negri – foarte asemănători cu indivizii aparținând rasei Polineziene din zilele noastre. Printre ei se mai găseau şi câțiva oameni albi, mai înalți, cam de 2 metri înălțime, cu păr blond şi ochi albastri şi, într-un număr mai mare, oameni negri. Aceştia din urmă erau înalți, ca şi albii şi păreau a fi de câteva "tipuri" incluzând unii indivizi asemănători celor din Tamils şi alții, semănând cu aborigenii din Australia.

Ne-am îndreptat către port, unde vase de toate formele şi mărimile erau ancorate. Cheiul era construit din bucăți de stâncă gigantice, despre care mi s-a "spus" că veneau de la cariera de la Notora, aflată în sud-vestul continentului.

Întregul port fusese construit artificial. Am putut vedea câteva "piese" de echipament sofisticate în acțiune – echipamente de construcție navală, echipamente de încărcare ducându-şi la îndeplinire sarcinile…

[21] comentariul Editorului bazat pe explicația Autorului.

Vasele din port erau de diferite tipuri, după cum am mai spus, de o mare diversitate – de la nave cu pânze stil sec. XVIII – XIX până la yahturi moderne; de la vapoare cu aburi până la nave de transport ultramoderne, acționate cu hidrogen. Vasele enorme care se aflau ancorate în golf erau vasele anti-gravitaționale, antimagnetice, despre care mi se vorbise anterior. Fără activitate, ele pluteau pe apă; de altfel, când erau încărcate cu o încărcătură de câteva mii de tone, ele se deplasau, cu o viteză cuprinsă între 70 până la 90 de noduri, chiar deasupra apei – şi aceasta fără să scoată nici un zgomot.

Mi s-a explicat că navele "clasice" aflate în port, aparțineau unor oameni din ținuturi îndepărtate – India, Japonia, China – care fuseseră colonizate de Mu, dar care nu aveau încă privilegiul de a beneficia de progresele tehnologiei. Cu privire la acest fapt, am aflat deasemeni de la Lationusi, că liderii de pe Mu, au ținut secrete multe dintre cunoştințele ştiințifice, de exemplu energia nucleară, antigravitația şi ultrasunetele.

Această măsură de precauție le asigura menținerea supremației pe Pământ şi le garanta securitatea. Scena a fost "tăiată" şi ne-am regăsit din nou pe pista de aterizare, admirând priveliştea oferită de oraş pe timp de noapte. Era luminat destul de uniform, de globuri mari, la fel ca şi pe "Calea lui Ra", drumul care ducea către palatul din Savanasa. Globurile erau poziționate pe colonade sculptate, de-a lungul bulevardului, iluminându-l ca şi cum ar fi fost zi.

Mi s-a explicat că aceste globuri, care erau de formă sferică, transformau energia nucleară în lumină şi aveau capacitatea de a funcționa timp de mii de ani fără să se epuizeze. Mărturisesc că nu am înțeles, dar am crezut că ar trebui să fie aşa.

O altă scenă s-a schimbat – şi era ziuă. Marele bulevard şi grădinile palatului au fost invadate de o mulțime de oameni îmbrăcați în haine strălucitoare şi o bilă albă enormă era aşezată în vârful piramidei. Aparent, Regele, pe care l-am văzut meditând în piramidă, murise chiar înainte ca mulțimea să se adune.

Cu mult zgomot, bila explodă şi un strigăt de bucurie se ridică din rândul oamenilor. Acest lucru mă uimi, deoarece moartea, de obicei, provoacă lacrimi, dar tovarăşii mei mi-au explicat după cum urmează:

- Michel! Nu-ți aminteşti învățăturile pe care ți le-am dat. Când corpul fizic moare, Corpul Astral este eliberat. Acest popor ştie acest lucru şi sărbătoreşte evenimentul. În decursul a trei zile, Corpul Astral al Regelui va părăsi Pământul pentru a se reuni cu Marele Spirit, pentru că acest Rege s-a comportat într-o manieră exemplară pe timpul acestei ultime vieți pe Pământ, în ciuda responsabilităților deosebit de dificile şi a sarcinilor pe care le avea de îndeplinit.

N-am avut nici o replică şi m-am simțit ruşinat de faptul că am fost surprins de Thao că am uitat.

Brusc, decorul s-a schimbat din nou. Ne-am regăsit în fața scărilor frontale ale palatului. O uriașă masă de oameni se întindea în fața noastră, cât poți vedea cu ochii, şi, lângă noi, se afla o adunare de demnitari, incluzând şi o persoană îmbrăcată în cea mai fină haină ce se poate imagina. Acesta părea a fi noul Rege al ținutului Mu.

Era ceva la el care mi-a atras atenția. Mi se părea cunoscut – era ca şi cum l-aş fi cunoscut de undeva dar nu-l puteam recunoaşte, aşa aranjat cum era.

Într-o clipă am primit răspunsul de la Lationusi: "Sunt "*eu*", Michel, într-o altă viață. Nu m-ai recunoscut dar ai fost sensibil la vibrația mea astrală în acest corp". De fapt, Lationusi experimenta extraordinarul în *mijlocul* extraordinarului! Lationusi se putea vedea trăind într-o altă viață (o viață anterioară) în timp ce el există încă în viața actuală!

Din mâinile unuia dintre demnitari, noul Rege a primit o cască magnifică (o podoabă pentru cap semănând cu o coroană şi, în parte, cu o tiară de episcop)[22] pe care şi-a aşezat-o pe cap. O explozie de bucurie izbucni în rândul mulțimii. Mii de balonase, de culoarea grâului şi portocaliu strălucitor, s-au ridicat către cer, şi o orchestră a început să cânte.

Muzicienii din "orchestră", care număra cel puțin 200 de membri, cântau pe platforme zburătoare care staționau, amplasate de jur împrejurul grădinii, al palatului şi piramidei. Pe fiecare platformă, un grup de muzicieni cântau împreună la instrumente ciudate, indescriptibile şi într-o asemenea manieră încât sunetul era distribuit ca şi cum ar fi provenit din nişte difuzoare stereo gigantice.

"Muzica" nu era deloc cea cu care suntem noi obişnuiți. În afară de un fel de flaut care scotea note de o frecvență foarte specială, toate instrumentele erau modulate pe sunetele naturii; de exemplu, şuieratul vântului, zumzăitul albinelor în flori, cântecul păsărilor, sunetul ploii care cade în lac sau al valurilor care se lovesc de țărm. Totul era măiestrit aranjat – unda sonoră izvora din grădină, venea către tine, trecea pe deasupra capului şi sfârşea prin a se "lovi" de scările Marii Piramide.

Nu mi-aş fi imaginat niciodată că ființe umane, nu contează cât de avansate, ar fi putut să atinga un asemenea nivel în ceea ce priveşte aranjamentul orchestral. Mulțimea, nobilii şi Regele păreau să "experimenteze" muzica în interiorul sufletelor lor, atât erau de absorbiți. Mi-ar fi plăcut şi mie să stau, să ascult şi iar să ascult, să-mi permit să fiu impregnat cu acest cânt al naturii. Chiar în situația mea astral-psihosferică, muzica a "penetrat" şi efectul a fost învăluitor. Mi s-a "reamintit" că nu ne aflam aici pentru plăcere… Scena s-a estompat.

[22] comentariul Editorului bazat pe explicațiile Autorului.

Imediat, am fost martorul unei întâlniri extraordinare, prezidată de către Rege şi rezumându-se la cei şase sfătuitori ai săi. Mi s-a spus că motivul era foarte serios atunci când Regele se întâlnea numai cu cei şase. Regele îmbătrânise semnificativ, pentru că noi făcusem un salt în timp de 20 de ani.

Toți cei prezenți aveau figuri grave, deoarece ei discutau despre performanțele tehnice ale seismografului lor şi ştiu am fost capabil să înțeleg totul într-o miime de secundă, puteam urmări cursul discuției lor ca şi cum aş fi fost unul dintre ei!

Unul dintre sfetnici reclama faptul că aparatul, în anumite situații, s-a dovedit a fi nedemn de încredere, dar că nu erau motive serioase de îngrijorare. Un altul susținea că aparatul era extrem de precis de vreme ce acest model a făcut dovada pe timpul primei catastrofe, ce a avut loc în vestul continentului…

În vreme ce vorbeau, palatul a început să trepideze, asemeni frunzelor unui copac în bătaia vântului. Regele se rdică, cu ochii lărgiți de surprindere şi de spaimă: doi dintre sfetnicii săi căzuseră de pe scaunele lor. Afară, un zgomot asurzitor părea să vină dinspre oraş.

Scena s-a schimbat şi deodată, eram afară. Era lună plină şi lumina grădinile palatului. Totul devenise din nou calm – prea calm.

Singurul sunet care se auzea era un huruit înfundat, care venea de la marginea oraşului… Deodată, servitorii au fugit din palat, învălmăşindu-se în toate direcțiile. Câteva dintre coloanele ce susțineau globurile care luminau bulevardul erau doborâte la pământ – sfărâmate.

Ieşind rapid din palat, Regele şi "anturajul" său urcară pe o platformă zburătoare şi se îndreptară către aeroport. I-am urmat. În jurul aeronavelor de pe pistă şi la terminale, domnea confuzia. Unii oameni se îmbulzeau încercând să urce în nave țipând şi îmbrâncindu-se. Platforma zburătoare a Regelui s-a mişcat repede către unul dintre vehiculele care se aflau deoparte de celelalte; el şi însoțitorii săi să îmbarcară.

Alte nave deja decolaseră, când un sunet asurzitor se ridică din adâncurile Pământului – un sunet straniu, continuu, ca un tunet. Pistele de aterizare se rupseră în bucăți întocmai ca o bucată de hârtie, şi o coloana de foc enormă ne învălui. Navele care abia decolaseră fură prinse în mijlocul flăcărilor şi explodară. Oamenii care alergau prin aeroport au căzut în crevasă. Nava Regelui, care se afla încă la sol, fu cuprinsă de flăcări şi explodă.

În acest moment, ca şi cum moartea Regelui ar fi fost un semnal am văzut cum Marea Piramidă se răsturnă dintr-o dată în crevasa, care se extindea de-a lungul platoului, lărgindu-se cu fiecare secundă. Piramida se balansă pentru un moment pe marginea crevasei, apoi, cu o zguduitură, a fost înghițită de flăcări.

Din nou, scena se schimbă. Aveam în faţa ochilor privelişte a unui port maritim şi a oraşului, care păreau a se ondula precum valurile oceanului. Clădirile începură să se prăbuşească însoţite de strigătele înspăimântate de scenele de groază care apăreau şi dispăreau printre flăcări.

Urmară explozii asurzitoare, care îşi aveau originea, după cum mi s-a spus, chiar sub scoarţa Pământului. "Suburbii" întregi plonjară în pământ; apoi uriaşe bucăţi din continent le urmară. Oceanul umplu rapid imensele prăpăstii create şi dintr-o dată, întregul platou Savanasa se scufundă în apă, ca un enorm vapor, dar cu mult mai repede. Vârtejuri puternice se formară şi, în mijlocul lor, puteam vedea oameni disperaţi agăţându-se de ruine, încercând în van să supravieţuiască.

Era înfiorător pentru mine să fiu martorul unui asemenea cataclism, chiar dacă ştiam că aceasta se petrecuse acum 14.500.de ani. Am început un "tur" rapid al continentului, găsind peste tot, acelaşi dezastru. Apa se revărsa în valuri uriaşe peste câmpiile rămase, acoperindu-le. Ne-am apropiat de un vulcan care tocmai erupsese, şi lângă acesta, am văzut roci începând să se deplaseze cu mişcări regulate, ca şi cum o mâna uriaşă le-ar fi ridicat deasupra lavei care curgea şi creând un munte chiar sub ochii noştri. Acest lucru părea să se întâmple într-un timp la fel de scurt ca şi cel care fusese necesar platoului Savanasa pentru a dispărea. Scena dispăru din nou, pentru a fi urmată de alta.

- Vom ajunge în America de Sud, Michel, unde cataclismul nu a avut încă efect. Vom arunca o privire pe coasta aceasta şi în portul Thiacuano. Ne-am întors în timp chiar în momentul dinaintea primului "tremur", înainte ca Regele ţării Mu să-şi întâlnească sfetnicii.

Ne aflam pe cheiul marelui port Thiacuano. Era noapte şi o lună plină lumina ţinutul, după cum putusem vedea deja. În est, o fantă de lumină pe cer vestea apropierea zorilor. Totul era liniştit. Gardienii patrulau pe chei unde erau ancorate numeroase ambarcaţiuni. Câţiva petrecăreţi zgomotoşi intrară într-o clădire pe care strălucea o mică luminiţă de noapte. Aici, am putut vedea câteva dintre globurile sferice de pe Mu – dar doar câteva.

Am zburat deasupra canalului, unde câteva nave puteau fi văzute îndreptându-se în direcţia unei insule marine (acum Brazilia). Grupul nostru "se odihni" pe puntea unui vas frumos. O briză blândă venind dinspre vest împingea vasul din spate. Era o ambarcaţiune mică, într-o zonă congestionată cu numeroase nave. Pe punte erau trei catarge, într-un stil destul de modern şi de aproximativ 70 de metri lungime. Judecând după forma corpului navei, ar fi putut fi capabilă de o viteză semnificativă în largul mării.

Un moment mai târziu, ne aflam într-o mare cabină marinărească mobilată cu o duzină bună de cuşete, toate ocupate. Toată lumea dormea, exceptând doi bărbaţi cam de 30 de ani, care, după aparenţele lor fizice, veneau probabil de pe Mu. Ei stăteau la o masă, angrenaţi într-un joc, care ar fi putut foarte bine să fi fost mahjong.

Atenţia mea a fost atrasă de către unul dintre cei doi – poate mai vârstnic decât tovarăşul său – al cărui păr lung şi negru era legat la spate într-o eşarfă roşie. Am fost atras de el, luându-mi tovarăşii cu mine. Când am trecut prin el, aproape am simţit o stimulare electrică – şi un sentiment de iubire, aşa cum nu mai simţisem niciodată, invadându-mi fiinţa. Am simţit o unitate indescriptibilă cu el şi am trecut prin el iar şi iar.

- Aceasta este uşor de explicat, Michel. În acest om, te-ai reunit cu Corpul tău Astral. Acesta eşti *tu*, într-una dintre vieţile tale anterioare. În orice caz, tu te afli aici că observator şi nu are nici un rost să încerci să retrăieşti acele timpuri. Nu *te* implica!

Cu regret, mi-am "urmat" tovarăşii înapoi pe punte. Deodată, în depărtare, spre vest, s-a auzit o explozie puternică, apoi o alta mai apropiată. Tot în vest, cerul a început să strălucească. Din ce în ce mai aproape, printre explozii mult mai ascuţite, am putut urmări erupţia unui vulcan care a luminat cerul spre vest pe o rază de aproape 30 de kilometri. Pe canal şi în port, asistam la o agitaţie febrilă în timp ce răsunau ţipete şi sirenele sunau. Am auzit paşi alergând şi marinarii de jos se risipeau pe punte. Printre ei, puteam vedea marinarul care "purta" Corpul meu Astral, la fel de speriat ca şi tovarăşii săi şi am simţit un enorm val de simpatie pentru "sinele" lovit de panică. La periferia oraşului, în lumina emanată de vulcan, am văzut o sferă luminoasă ce zbura foarte rapid sus pe cer şi, apoi dispărând din raza vizuală.

- Da, aceasta a fost una dintre navele noastre spaţiale, îmi explică Thao.

Va observa cataclismul de la o înălţime foarte mare. La bord se află 17 oameni, care vor face tot ce vor putea pentru a ajuta supravieţuitorii, dar va fi foarte puţin. Priveşte!

Pământul începu să se zguduie şi să huruie. Alţi trei vulcani se ridicară din adâncuri spre suprafaţa oceanului, lângă coastă, doar pentru a fi înghiţiţi de ape la fel de repede cum au apărut. În acelaşi timp, a cauzat un val de flux de aproximativ 40 de metri amplitudine care mătură coasta cu un zgomot infernal. Înainte să ajungă în oraş, în orice caz, pământul de sub noi a început să se ridice.

Portul, oraşul şi împrejurimile – o întreagă porţiune de continent – se ridica rapid, blocând asaltul valurilor. Pentru a putea vedea mai bine, ne-am ridicat mai sus. Îmi amintea de un animal gigantic arcuindu-şi spatele şi întinzându-şi-l, după ce a ieşit dintr-o vizuină.

Strigătele oamenilor au ajuns la noi ca nişte ţipete Danteşti. Erau înnebuniți de spaimă, deoarece se ridicau odată cu oraşul, ca şi cum s-ar fi aflat într-un lift, şi ascensiunea lor părea că nu se va opri niciodată.

Vasele fuseseră sfărâmate în bucăți de stânci aruncate din ocean, şi am văzut cum marinarul pe care l-am lăsat în urmă a fost literalmente pulverizat. Unul dintre "eu-rile" mele (sine) tocmai se întorsese la sursa sa. Părea că Pământul îşi remodela complet forma. Oraşul dispăru în norii negri groşi care se rostogoleau rapid dinspre nord, împroşcând pământul cu lavă şi cenuşă, aruncate de către vulcani. În minte mi-au venit două cuvinte pentru a descrie acel moment: "grandios" şi "apocaliptic".

Totul deveni ceţos şi i-am simțit pe tovarăşii mei înconjurându-mă. Am fost conştient că un nor gri-argintiu se îndepărta de noi cu o viteză ameţitoare şi apoi apăru Thiaoouba. Am avut impresia că eram traşi înapoi de firele argintii, pentru a reveni cât mai repede în corpurile noastre fizice care păreau că ne aşteaptă – enorme ca munții şi micşorându-se pe măsură ce ne apropiam.

Ochii mei astrali apreciară frumusețea culorilor de aici, de pe planeta de "aur", după ce suportaseră coşmarul pe care tocmai îl lăsasem în urmă. Am simțit că mâinile care îmi atingeau corpul fizic îmi dădură drumul. Deschizând ochii, am privit în jur.

Tovarăşii mei se ridicaseră, zâmbind, şi Thao mă întrebă dacă mă simţeam bine.

- Foarte bine, mulțumesc. Sunt foarte surprins că afară este încă lumină.
- Desigur că este încă lumină, Michel. Cam cât timp crezi că am lipsit?
- Chiar nu ştiu. 5 sau 6 ore?
- Nu, spuse Thao amuzată. Nu mai mult de 15 lorse – cam 15 minute.

Apoi fiecare apucându-mă de umeri, Thao şi Biastra mă ghidară afară din "camera de relaxare", izbucnind în râs – văzându-mi figura uluită. Lationusi ne urmă, mai puțin exuberant.

CAPITOLUL 9

"Aşa-numita" noastră civilizaţie

După ce mi-am arătat respectul şi mi-am luat rămas bun de la Lationusi şi tovarăşii săi, am părăsit satul şi ne-am îmbarcat încă odată pe platformă zburătoare pentru a reveni la doko-ul meu. Am luat-o pe o rută diferită de această dată, zburând pe deasupra unor mari câmpuri cultivate, şi făcând pauze suficient de lungi pentru ca eu să pot admira lanurile de grâu care acolo creşteau cu spice foarte mari.

Traseul nostru ne-a purtat deasemeni pe deasupra unui oraş foarte interesant – unde nu numai că toate clădirile erau "doko-uri", de la cel mai mare la cel mai mic, dar nu existau străzi care să facă legătura între ele. Am înţeles motivaţia acestui fapt: oamenii de aici erau capabili să se deplaseze din loc în loc "zburând" – cu sau fără un Lativok astfel încât străzile potrivite nu şi-ar fi avut rostul. Am trecut aproape de oameni care intrau sau părăseau imense doko-uri, asemănătoare ca mărime cu cele de la spaţioport.

- Acestea sunt "fabrici" în care este preparată hrana noastră, îmi explică Thao. Manna şi legumele pe care le-ai mâncat ieri în locuinţa ta, au fost preparate aici.

Nu ne-am oprit şi am continuat să zburăm, deasupra oraşului şi apoi deasupra oceanului. După un timp am ajuns la insula pe care era situat doko-ul meu. Lăsând vehiculul nostru în locul obişnuit, am intrat înăuntru.

- Îţi dai seama, spuse Thao, că nu ai mâncat nimic de ieri dimineaţă? Vei pierde în greutate în stilul acesta. Nu ţi-e foame?

- Surprinzător, nu mi-e foame în mod special, şi totuşi, pe Pământ, iau patru mese pe zi!

- Nu este chiar atât de surprinzător, prietene. Mâncarea noastră aici este pregătită într-un asemenea mod încât caloriile conţinute de către alimente sunt eliberate la intervale regulate pe parcursul a două zile. Continuăm să fim hrăniţi fără să ne supraîncărcăm stomacurile. Acest fapt deasemeni permite minţilor noastre să rămână clare şi active şi, în fond, minţile noastre trebuie să fie o prioritate – nu-i aşa?

Am dat din cap, arătându-mi aprobarea. Ne-am servit din diferitele platouri colorate şi cu puţină manna, apoi, în timp ce savuram un pahar cu hidromel, Thao mă întrebă:

- Ce părere ai despre şederea ta pe Thiaoouba, Michel?

- Ce părere am despre asta? Poate după experienţa avută în dimineaţa aceasta, mai bine m-ai întreba ce părere am despre planeta Pământ! Mi se pare că pe timpul acesta… 15 minute – ar fi trecut ani. Unele momente au fost, evident, dureroase, dar altele au fost captivante. Pot să te întreb, de ce m-ai luat în această călătorie în timp?

- O întrebare foarte bună, Michel. Mă bucur că ai întrebat. Am dorit să-ți arătăm acestea pentru că, înainte de "aşa-numita" voastră civilizaţie, au existat, pe Pământ, civilizaţii "adevărate". Nu te-am "răpit", aşa cum ai putea spune, şi să te aducem la o distanţă de câteva milioane de kilometri doar pentru a-ți arăta frumuseţea planetei noastre. Te afli aici pentru că aparţii unei civilizaţii care a luat-o pe o cale greşită.

Cele mai multe dintre naţiunile de pe Pământ se cred a fi destul de avansate, lucru care nu este deloc adevărat. În schimb, culturile lor sunt decadente, începând cu conducătorii lor – aşa-numita clasă de elită. Întregul sistem este distorsionat. Ştim acest lucru, deoarece am observat îndeaproape planeta Pământ, în special în ultima perioadă, aşa cum ți-a explicat Marele Thaora. Suntem capabili să studiem ceea ce se întâmplă într-o mare varietate de moduri.

Putem trăi printre voi atât în corpuri fizice cât şi ca prezenţe astrale. Nu suntem numai prezenţi pe planeta voastră – suntem capabili să influenţăm comportamentul anumitor conducători ai voştri, din fericire pentru voi. De exemplu, intervenţia noastră a împiedicat Germania să devină prima naţiune care să deţină bomba atomică, deoarece ar fi putut fi dezastruos pentru restul oamenilor de pe Pământ dacă Nazismul ar fi triumfat la sfârşitul celui de-al doilea Război Mondial. După cum vei putea aprecia, orice regim totalitarist semnifică un mare pas înapoi pentru civilizaţie.

Când milioane de oameni sunt trimişi în camere de gazare doar pentru simplul fapt că sunt evrei, ucigaşii lor nu se pot mândri a fi oameni civilizaţi. Şi totuşi, Germanii nu credeau mai puţin că ar fi poporul ales.

Pentru a acţiona în modul în care au acţionat ei, trebuie să fi decăzut mai jos decât orice trib de canibali.

Ruşii, care au trimis mii de oameni pentru a lucra în lagăre de concentrare şi au eliminat alte mii, pe teritoriile care reprezentau un pericol pentru "regim", nu sunt cu nimic mai buni.

Pe Pământ, este o mare nevoie de disciplină, dar "disciplina" nu înseamnă dictatură. Marele Spirit, Creatorul însuşi nu obligă nici o creatură, umană sau de orice alt tip să facă nimic împotriva voinţei[23] lor.

Toți avem o voință liberă (liber arbitru) şi depinde de noi să ne disciplinăm pentru a evolua spiritual.

[23] "voința lor" era în textul original "voința sa". Acest fapt făcea ca întreaga frază să aibă un dublu sens. A CUI voință? A creatorului sau a omului? Fraze ca aceasta au fost traduse greşit în mod repetat în textele religioase, cerând oamenilor să adere la "voința lui Dumnezeu" formulată desigur de către clerici pentru a controla mulțimea. **Voința liberă** este absolut esențială pentru orice evoluție spirituală. Am folosit pluralul (creaturi, oameni) pentru a înlătura ambiguitatea. (comentariul Editorului bazat pe lămuririle date de către Autor).

A impune cuiva voința altcuiva, într-un mod care privează individul de privilegiul de a-şi exercita libera voință, este una dintre cele mai mari crime pe care omul le poate comite. Ceea ce se întâmplă acum în Africa de Sud este o crimă împotriva întregii umanități. Rasismul însuşi este o crimă…

- Thao, am întrerupt-o eu, este ceva ce nu înţeleg. Ai spus că voi i-aţi împiedicat pe Germani să fie primii care deţin bomba atomică, dar de ce nu aţi prevenit faptul ca orice țară să o dețină? Trebuie să admiți că, în punctul în care am ajuns cu armele atomice, stăm pe un vulcan. Ce poți să spui despre Hiroshima şi Nagasaki – nu vă simțiți într-un fel responsabili?

- Michel, desigur priveşti asemenea lucruri într-o manieră foarte simplistă. Pentru tine, totul este alb sau negru, dar mai sunt şi o mulţime de nuanţe de gri. Dacă cel de-al doilea Război Mondial nu ar fi fost oprit, aşa cum a fost, prin bombardarea şi distrugerea celor două oraşe, ar fi fost mult mai mulți morți – de trei ori mai mulți decât a fost numărul victimelor bombelor atomice. După cum spuneți voi în limbajul vostru, am ales răul cel mai mic dintre cele două rele.

Aşa cum ți-am spus mai devreme, noi putem "întinde o mână" dar nu ne preocupă cele mai mici detalii ale situației. Sunt reguli foarte stricte ce trebuie respectate. Bomba trebuia să existe – la fel ca şi pe alte planete, putea fi eventual descoperită. Odată ce ea exista, noi puteam, fie să urmărim consecințele, ca spectatori, fie puteam interveni. Dacă intervenim, o facem pentru a crea un avantaj "părții" care este mai sinceră şi mai respectuoasă față de libertatea individuală. Dacă anumiți conducători care citesc cartea ta *nu te cred*, sau *se îndoiesc de cele scrise*, provoacă-i să-ți explice dispariția miliardelor de "ace" amplasate pe orbită în jurul Pământului[24], acum câțiva ani. Cere-le să-ți explice şi a doua dispariție a altor câteva miliarde de "ace", puse din nou pe orbită. Vor şti la ce te referi, nu-ți fie teamă.

Noi suntem responsabili pentru dispariția acestor "ace", considerând că acestea ar fi putut fi dezastruoase pentru planeta voastră. Din când în când, dar la timp, îi prevenim pe experții voştri că se "joacă cu focul" dar este important ca asistența noastră să fie luată drept reper atunci se fac greşeli.

Dacă judecăm că este potrivit gestul de a "da o mână de ajutor", o facem, dar nu putem, şi nu dorim să vă salvăm automat de la dezastru – aceasta ar contraveni Legii Universale. Vezi, Michel, armamentul atomic pare să semene teama în inimile oamenilor de pe Pământ, şi admit că aceasta este o sabie a lui Damocles suspendată deasupra capetelor voastre, dar nu acesta este adevăratul pericol.

[24] "acele" – 11 ani după aventura lui Michel, Scientific American, August 1998 (vol.279,Nr.2, articol scris de N.L.Johnson, pag.43 (63 în editia US)) explică: 80 de grupuri de ace (au fost) eliberate în Mai 1963 ca făcând parte dintr-un experiment în domeniul telecomunicațiilor al Departamentului Apărării din SUA. Presiunea radiațiilor exercitate de către lumina solară (???) a fost cea care a împins minusculele ace – toate cele 400 de milioane – în afara orbitei…A mai auzit cineva vreodată ca altceva în Univers să fi fost împins de pe orbită de către "presiunea luminii solare"?? De ce folosim rachete? Pentru a înțelege situația, vă invit să calculați MASA a 400 de milioane de ace. (comentariul Editorului).

Pericolele reale pe Pământ, în ordinea "importanței" sunt: în primul rând *banii* şi apoi, *politicienii*; în al treilea rând *jurnaliştii* şi *drogurile* şi în al patrulea rând, *religiile*.

Aceste pericole nu au nici o legătură cu armele nucleare. Dacă oamenii de pe Pământ sunt înspăimântați de posibilitatea unui cataclism nuclear, Corpurile lor Astrale vor merge acolo unde trebuie după moarte şi ordinea naturală dintre moarte şi renaştere va fi menținută.

Pericolul nu constă în moartea corpului fizic, după cum cred milioane de oameni: periolul există în modul de viață al fiecăruia. Pe planeta voastră, banii sunt cel mai mare rău dintre toate relele. Încearcă acum, să-ți imaginezi o viața fără bani…

- Vezi, spuse Thao, care "citise" eforturile mele, nici măcar nu poți să-ți imaginezi o asemenea viață, pentru că eşti prins în sistem. În orice caz, chiar acum două ore, ai văzut că poporul țării Mu era capabil să-şi întâmpine necesitățile fără a cheltui bani. Ai observat, ştiu, că asemenea oameni erau foarte fericiți şi foarte avansați tehnologic şi cultural.

Civilizația de pe Mu orbita în jurul comunității – atât material cât şi spiritual, şi înflorea. Desigur, nu trebuie să confunzi "comunitate" cu "comunism", aşa cum există în anumite țări de pe Pământ. Comunismul, aşa cum este pus în practică pe Pământ, este o parte esențială mai curând a regimurilor totalitariste decât a celor democratice, şi, astfel degradând omul.

Din nefericire, în ceea ce priveşte banii, este dificil să acorzi un ajutor constructiv pe Pământ deoarece întregul vostru sistem se bazează pe ei.

Dacă Germania are nevoie de 5.000. de tone de lână din Australia, nu poate trimite în schimb, 300 de Mercedes-uri şi 50 de tractoare. Sistemul vostru economic nu funcționează în acest mod; de aceea este foarte dificil să îmbunătățeşti sistemul.

Pe de altă parte, se poate câştiga mult în ceea ce priveşte politicienii şi partidele politice. Sunteți toți în aceeaşi barcă… şi este o comparație utilă ce poate fi făcută între o țară sau o planetă şi o barcă. Orice barcă trebuie să aibă un căpitan, dar pentru a o conduce bine sunt necesare anumite calități, o anumită pregătire şi un spirit de cooperare printre marinari, la fel de bine ca şi respectul acestora față de căpitan.

Dacă, aşa cum este de versat, încercat şi ager la minte, căpitanul este deasemeni şi corect şi cinstit, şansele sunt mari ca *echipajul* să dea ce este mai bun din el. Este, în ultimă instanță, *meritul intrinsec* al căpitanului – indiferent de pregătirea sa politică sau învățăturile religioase – acesta va determina eficiența operațiunii sale.

Imaginează-ți, de exemplu, că un căpitan ar trebui să fie ales de către echipajul său, ținând cont mai mult de motivele sale politice decât de calitățile sale de navigator şi de sângele rece în situații periculoase. Pentru a-ți putea imagina mai bine situația, să presupunem că urmărim o alegere acum. Ne aflăm pe puntea de comandă unde 150 de membri ai echipajului s-au adunat împreună cu trei candidați la comanda unui vas. Primul este democrat, al doilea este comunist şi, al treilea este conservator. Printre membrii echipajului, se află 60 cu vederi comuniste, 50 de democrați şi 40 de conservatori.

Acum, îți voi arăta că această afacere nu poate fi condusă într-un mod corespunzător. Candidatul comunist este obligat să facă anumite promisiuni democraților şi conservatorilor dacă vrea să câştige; deoarece el este singurul "garantat" de 60 de voturi. El trebuie să convingă cel puțin 16 oameni din celelalte partide că este în interesul lor să-l aleagă. Dar oare va fi el în stare să-şi respecte promisiunile pe care le-a făcut? Şi, desigur, acelaşi lucru se aplică şi celorlalți doi candidați.

Când unul sau altul dintre aceşti căpitani se află pe mare, el va constata întotdeauna că un mare număr de membri ai echipajului său sunt total împotriva faptului că el are comanda, şi în consecință, el va avea întotdeauna un important risc de revoltă. Desigur, nu aceasta este metoda prin care un căpitan preia comanda unei nave, din fericire. Am vrut doar să ilustrez pericolele care survin în cazul alegerii conducătorilor pe considerente politice în loc să fie aleşi pentru abilitățile lor de a conduce poporul, onest, în direcția corespunzătoare.

În cadrul acestui subiect, trebuie să mai subliniez şi un alt aspect. Când "căpitanul nostru ales" se află pe mare, el este conducător al vasului, altfel spus, când un conducător de partid este ales ca şef al statului, el se confruntă imediat cu un "Conducător al opoziției". Chiar de la începutul mandatului său, indiferent că deciziile sale sunt bune sau rele, el va fi sistematic criticat de un partid de opoziție, tinzând către demiterea sa. Cum poate o țară să fie condusă corespunzător având un asemenea sistem, Michel?

- Ai vreo soluție?

- Bineînțeles. Şi deja ți-a fost descrisă. Singura soluție este să urmați exemplul de guvernare de pe Continentul Mu. Aceasta înseamnă să alegeți ca şef al statului un conducător al cărui unic scop este *bunăstarea poporului* – un conducător care nu este motivat de falsă mândrie sau ambiții pecuniare personale sau ale partidului din care face parte; să lase deoparte partidele politice – şi resentimentele, duşmănia, ura care îl însoțeau şi să vă întindă mâna ca vecin – pentru a fi acceptat şi să lucrați împreună cu el, indiferent de problemele pe care le-ați avea. În fond, el este în aceeaşi barcă cu voi, Michel. El este parte din acelaşi sat, acelaşi oraş, acelaşi popor, aceeaşi planetă. Din ce sunt construite casele voastre, Michel?

- Din cărămizi,…lemn, țiglă, plastic, cuie…

- Într-adevăr, şi din ce sunt făcute toate aceste materiale?

- Atomi, desigur.

- Perfect. Acum, aceşti atomi, după cum ştii, trebuie să se conecteze foarte strâns pentru a forma o cărămidă sau orice alt material de construcție. Ce s-ar întâmpla dacă aceşti atomi s-ar respinge reciproc în loc să se combine aşa cum fac?

- Dezintegrare.

- Şi aşa se şi întâmplă. Când îți respingi vecinul, fiul sau fiica ta – dacă nu eşti întotdeauna gata să-i ajuți chiar şi pe cei pe care nu-i agreezi. Şi asta este ceea ce se întâmplă pe Pământ din ce în ce mai mult, prin ură şi *violență*.

Să luăm în consideraţie două exemple bine cunoscute pentru toţi de pe planeta voastră, care demonstrează că violenţa nu este o soluţie.

Primul este Napoleon Bonaparte: folosind armele a fost în stare să cucerească toată Europa, şi şi-a înscăunat, ca lider naţional, propriul său frate pentru a diminua riscul trădării. Este unanim acceptat faptul că Napoleon a fost un geniu şi, într-adevăr, a fost un organizator şi legiuitor, de vreme ce, 200 de ani mai târziu, multe dintre legile sale încă mai există în Franţa. Dar ce a devenit imperiul său, Michel? S-a dezintegrat rapid pentru că a fost construit prin uzul armelor.

Hitler, în mod similar, a pornit să cucerească Europa prin forţă şi, ştii ce s-a întâmplat şi în acest caz. Violenţa nu răsplăteşte şi nici nu o va face vreodată. Soluţia constă mai degrabă, în *iubire* şi în cultivarea minţii. Ai observat vreodată, peste tot în lume, şi în special în Europa, că aveţi mult mai mulţi mari scriitori, muzicieni şi filozofi apăruţi în secolul XIX şi începutul secolului XX?

- Da, cred că aşa este.
- Ştii de ce?
- Nu.
- Pentru că, pe lângă descoperirea electricităţii, motorul cu combustie internă, automobilul, aeroplanul şi multe altele, oamenii de pe Pământ au neglijat cultivarea spiritualităţii lor şi s-au focalizat pe lumea materială. Acum, aşa cum a explicat Marele Thaora, materialismul reprezintă una dintre cele mai mari ameninţări pentru viaţa voastră din prezent şi din viitor.

După politicieni, aveţi problema jurnaliştilor şi a reporterilor. Sunt unii printre ei, dealtfel, din nefericire destul de rari, care încearcă să-şi facă meseria de a răspândi informaţii în mod onest şi sincer, selectându-şi atent sursele; dar noi suntem extrem de alarmaţi deoarece majoritatea lor caută numai senzaţionalul. Deasemeni, posturile voastre de televiziune prezintă imagini (scenarii) cu tot mai multă *violenţă.*

Dacă cei responsabili ar fi obligaţi să studieze psihologie înainte de a fi capabili să-şi asume asemenea grave responsabilităţi, ar fi făcut un pas important în direcţia corectă. Reporterii voştri par a căuta şi chiar să se roage pentru scene de violenţă, crimă, tragedii şi dezastre; suntem sătui de comportamentul lor.

Conducătorii unei ţări, jurnaliştii, de fapt oricine care, prin poziţia sa, este capabil să exercite o influenţă asupra maselor de oameni, are o enormă responsabilitate faţă de milioane de oameni care sunt, nici mai mult, nici mai puţin, decât semenii lor. Prea des, chiar cei care au fost aleşi în poziţiile lor prin voinţa poporului, îşi uită obligaţiile pe care şi le-au asumat în aces scop – până cu câteva luni înainte de noile alegeri, care le apare sub forma insatisfacţiei poporului, care i-ar putea respinge, nu i-ar mai alege.

Nu se întâmplă acelaşi lucru cu jurnaliştii, care, nu au nevoie să inspire încredere oamenilor pentru a-şi menţine poziţiile, şi totuşi, ei au o putere de influenţă asemănătoare în direcţii care pot fi bune sau rele.

Într-adevăr, ei sunt capabili să facă mult bine când alertează opinia publică referitor la pericole sau nedreptăți – şi aceasta ar trebui să fie funcția lor *principală*.

Pentru a ne întoarce la necesitatea unui asemenea înalt profil uman de a înțelege şi aplica psihologia, îți voi da un bun exemplu pentru a ilustra ce am vrut să spun.

La televizor urmărim următorul reportaj: Un tânăr a luat o armă şi a ucis şapte oameni, inclusiv două femei şi doi copii. Reporterul arată petele de sânge şi corpurile, adăugând că ucigaşul a imitat stilul unui actor, bine cunoscut pentru rolurile sale violente din filme. Şi rezultatul? Criminalul va fi mândru de el însuşi – nu numai pentru că a ajuns de "notorietate națională", ci şi pentru că a fost comparat cu unul dintre cei mai populari eroi ai filmelor violente moderne. Dar, pe lângă acestea, un alt asemenea nebun, care vede reportajul şi ascultă comentariile reporterilor care acordă o atenție deosebită odioasei crime, va fi inspirat să caute momentul propriu pentru "glorie națională".

O asemenea persoană este, de obicei, un eşec – o persoană reprimată, frustrată, inhibată; o persoană ignorată, care tânjeşte după recunoaştere. El tocmai a văzut reportajul şi ştie că toate formele de violență pot constitui subiectul unui reportaj, şi pot fi uneori exagerate, de reporterii şi jurnaliştii T.V. Poate că fotografia sa va apărea pe prima pagină a tuturor ziarelor – şi atunci, de ce nu? Apoi va apărea în fața Curții de Justiție şi poate că se va face referire la un nume ca Jack Spintecătorul sau Ştrangulatorul cu Mănuşa de Catifea.

El nu va mai rătăci printre muritorii de rând. Răul pe care îl poate provoca un asemenea reportaj iresponsabil este inimaginabil. Iresponsabilitatea şi nechibzuința nu sunt calități care să apară la națiunile civilizate. De aceea, spun că pe Pământ, nu ați ajuns nici măcar la prima litera a cuvântului "*civilizație*".

- Deci, care este soluția?

- De ce pui o asemenea întrebare, Michel? Ai fost ales pentru că ştim cum gândeşti, şi eu ştiu că tu ştii răspunul la întrebarea ta. Totuşi, dacă insişti, îl vei auzi din gura mea. Jurnaliştii, reporterii şi oricine altcineva a cărui funcție este aceea de a disemina informații nu trebuie să dedice mai mult de 2-3 rânduri pentru asemenea crime. Ei ar putea să spună simplu: am fost informați despre uciderea a şapte oameni de către un lunatic iresponsabil. Indiferent unde s-a petrecut, crima este un eveniment regretabil într-o țară care se consideră a fi civilizată. Punct.

Cei care îşi caută ziua sau săptămâna de glorie vor face un pas în lături de la crimă ca şi scop pe care şi l-au propus, dacă eforturile lor primesc în schimb atât de puțină publicitate. Nu eşti de acord?

- Atunci, ce ar trebui să conțină reportajele lor?

- Sunt atât de multe lucruri care merită a fi arătate – reportaje despre evenimente care să merite, îmbunătățesc psihicul oamenilor de pe Pământ în loc să spele creierele într-o direcție negativă. Reportaje cum ar fi despre a-ți risca viața salvând un copil de la înec, de exemplu, sau despre asistența acordată săracilor pentru a-şi îmbunătăți soarta.

Desigur, sunt întru totul de acord cu tine, dar sunt sigur că circulația ziarelor depinde de stirile senzaționale pe care le conțin. Şi iată-ne, înapoi la "*rădăcina răului*" pe care am menționat-o mai devreme – *banii*. Acesta este blestemul care subminează întreaga voastră civilizație; şi totuşi, în acest caz particular, situația poate fi inversată dacă cei responsabili ar fi motivați de schimbare. Nu contează pe ce planetă, cele mai mari pericole pentru omenire sunt, în final, mai curând de natură psihologică decât de natură materială.

Drogurile, în mod similar, afectează psihicul individului – ducând, nu numai la ruina sănătății psihice, ci şi la **inversarea**[25] procesului universal de evoluție individuală. În acelaşi timp, odată cu inducerea stării de euforie sau a stării paradisiace artificiale, ele afectează prin atac direct şi Corpul Astral. Voi dezvolta subiectul, deoarece este de o foarte mare importanță.

Corpul Astral poate fi afectat doar de două lucruri: droguri şi vibrații cauzate de anumite tipuri de zgomot. Considerând numai drogurile, trebuie înțeles că ele au o influență care este total contra Naturii. Ele "mută" Corpul Astral într-o altă sferă unde nu ar trebui să fie. Corpul Astral ar trebui să se afle fie într-un corp fizic, fie împreună cu Sinele său Superior, din care face parte.

Când este drogat, Corpul Astral al unui individ este ca şi cum ar fi "adormit", experimentând senzații artificiale care distorsionează complet judecata sa. Este aceeaşi situație ca şi în cazul unui corp fizic aflat în timpul unei operații chirurgicale importante. Dacă vrei, este ca o unealtă pe care o îndoim sau o spargem utilizând-o incorect sau pentru o activitate diferită de cea pentru care a fost creată.

În concordanță cu mărimea perioadei de timp în care o persoană se află sub influența drogurilor, Corpul său Astral va ajunge spre declin sau, mai exact, va deveni intoxicat cu date false. "Refacerea" Corpului Astral poate dura câteva vieți; pentru acest motiv, Michel, drogurile ar trebui evitate cu orice pret.

- Ceva totuşi nu înțeleg, am întrerupt-o eu. De două ori, acum, mi-ați dat să iau droguri pentru a-mi elibera Corpul Astral din corpul fizic. Deci, nu mi-ați făcut un deserviciu?

- Nu, deloc. Noi am folosit un drog care nu este halucinogen, pentru a asista un proces care poate surveni pe cale naturală, cu un antrenament potrivit. Nu este un drog care "orbeşte" şi de aceea, nu prezintă nici un pericol pentru Corpul tău Astral şi efectele sale sunt de o foarte scurtă durată.

Revenind la problemele de pe planeta ta, Michel, soluția depinde de iubire – nu de bani. Se cere ca oamenii să se ridice deasupra urii, resentimentelor, geloziei şi invidiei, şi ca fiecare persoană, indiferent că este măturător de stradă sau conducător al comunității, să-şi pună vecinul înaintea sa, oferind o mâna de ajutor oricui are nevoie.

[25] exagerare a Editorului

Oricine are nevoie, atât fizic cât şi mental, de prietenia aproapelui său, nu numai pe planeta voastră, ci pe toate planetele. Aşa cum spunea Isus, când l-am trimis la voi, acum aproape 2.000. de ani: "Iubiți-vă unii pe alții" – dar desigur…

- Thao! am întrerupt-o din nou, aproape grosolan, de această dată. Ce ai spus referitor la *Isus*?

- Michel, Isus a fost trimis pe Pământ de pe Thiaoouba acum aproape 2.000. de ani – exact cum şi Lationusi a mers pe Pământ şi s-a întors.

Dintre toate câte mi s-au explicat, această revelație neaşteptată a fost cea care m-a şocat cel mai mult. În acelaşi timp, Aura lui Thao şi-a schimbat rapid culoarea. "Ceața" aurie din jurul capului său a devenit aproape galbenă, şi şuvoiul delicat de culori din creştetul capului său, străluci încoace şi încolo cu o nouă energie.

- Un mare Thaora ne cheamă, Michel. Trebuie să plecăm imediat.

Thao se ridică. Mi-am aranjat masca şi am urmat-o afară, destul de intrigat de această întrerupere bruscă şi graba neobişnuită. Ne-am îmbarcat la bordul platormei zburătoare şi ne-am ridicat vertical, deasupra ramurilor copacilor. Curând zburam pe deasupra plajei, şi apoi peste ocean, călătorind cu o viteză mult mai mare decât o mai făcusem alte dăți.

Soarele era destul de jos pe cer şi am zburat la nivelul apei care, era de culoare verde-smarald sau un albastru-azuriu perfect – dacă pot descrie culorile în termeni pământeni. Păsări uriaşe, cu o deschidere a aripilor de aproape 4 metri, ne-au tăiat calea chiar prin faţa noastră şi razele soarelui au luminat rozul strălucitor al penelor aripilor lor şi verdele strălucitor al penelor din cozile lor.

Nu după mult timp, am ajuns pe insulă şi Thao a făcut platforma să aterizeze din nou în "parcare", în ceea ce părea a fi exact acelaşi loc ca şi mai înainte. Mi-a făcut semn că ar trebui s-o urmez, contrastând puternic – ea mergând şi eu alergând în urma ei. De data aceasta nu ne-am mai îndreptat către doko-ul central, ci am urmat un alt drum, care ne-ar fi putut conduce către un alt doko, eventual de aceleaşi uriaşe dimensiuni ca şi Doko-ul Central. Doi oameni, ambii mai înalți decât Thao, ne aşteptau sub lumina de la intrare.

Thao a vorbit cu ei cu o voce scăzută; apoi s-a mutat mai aproape de ei şi s-au angrenat într-o scurtă conversație, de la care am fost exclus. Au rămas nemişcați, aruncând scurte priviri curioase în direcția mea, dar fără să zâmbească deloc. Am putut vedea Aurele lor, care erau mai puțin strălucitoare decât a lui Thao – o indicație certă că nu erau atât de evoluați spiritual. Pentru o perioadă de timp considerabilă, am aşteptat fără să ne mişcăm.

Păsările din parc s-au apropiat, privindu-ne. Nimeni, în afară de mine, nu le-a acordat nici o atenție; tovarăşii mei erau aparent cufundați în gânduri. Mi-am amintit clar că, o pasăre, semănând cu pasărea paradisului, a venit şi s-a aşezat între mine şi Thao, astfel încât toată lumea ar fi putut crede că dorea să fie admirată.

Soarele urma să apună în curând şi îmi amintesc că priveam ultimele sale raze printre copaci, aprinzând scântei de purpură şi aur printre ramuri. Un stol de păsări fâlfâiră zgomotos în văzduh, tulburând liniştea care se instalase. Ca la un semnal, Thao mi-a cerut să-mi scot masca, să închid ochii şi să o iau de mână pentru a-mi putea ghida paşii. Foarte intrigat, am făcut ce mi-a cerut.

Mergând înainte, am simţit o uşoară rezistenţă, de acum familiară mie, când am intrat în doko. Mi s-a spus telepatic să-mi ţin ochii întredeschişi şi privirea în jos şi să merg pe urmele lui Thao. Am avansat cam 30 de paşi înainte ca Thao să se oprească şi m-a aşezat lângă ea. Tot prin telepatie, ea mi-a indicat că acum pot să deschid ochii şi să privesc în jur; acest lucru l-am făcut destul de încet. În faţa mea se aflau trei figuri care semănau în mod remarcabil cu cei pe care îi cunoscusem anterior. Ca şi ceilalţi, stăteau cu picioarele încrucişate, îndreptate spre spate, pe blocuri fabricate din piatră, fiecare asemenea loc fiind de culoare complementară ocupantului.

Thao şi cu mine, stăteam în picioare în faţa a două scaune asemănătoare până când, telepatic, şi fără nici un gest, am fost invitaţi să luăm loc. Am privit în jur discret, dar nu am văzut nici o urmă a celor două persoane care ne-au întâmpinat la intrare; poate se aflau în spatele meu?…

Ca şi data trecută, ochii fiinţelor Thaori dădeau impresia că sunt iluminaţi din interior dar, în contrast, de această dată am fost capabil să văd imediat Aurele lor, răspândind culori strălucitoare, toate atât de plăcute ochiului.

Figura centrală se ridică prin levitaţie, fără să-şi modifice poziţia, şi încet pluti către mine. Se opri înaintea mea şi uşor deasupra mea, aşezându-şi una dintre mâini la baza cerebelului meu şi cealaltă pe partea stângă a craniului meu. Din nou, mi-am simţit corpul invadat de o senzaţie de bine, aproape fluidă, dar de această dată aproape că am leşinat.

Îndepărtându-şi mâinile, s-a întors la locul său. Poate că ar fi trebuit să explic că detaliile privitoare la poziţia mâinilor sale pe capul meu mi-au fost arătate mai târziu de Thao care, din nou a fost lângă mine la timp pentru a înregistra aceste detalii. Şi totuşi, îmi amintesc un gând care mi-a apărut: probabil că nu voi ajunge să văd niciodată vreuna dintre aceste figuri folosindu-şi cele două picioare cum fac toţi ceilalţi.

CAPITOLUL 10

Un altfel de extraterestru şi viețile mele anterioare

O perioadă de timp s-a scurs, n-am idee cât de mult, când, instinctiv, mi-am întors capul către stânga. Sunt sigur că gura mi s-a deschis şi a rămas aşa. Unul dintre cei doi oamenii pe care i-am întâlnit mai devreme venea către noi din partea stângă, conducând de după umeri o persoană aparent foarte bătrână. Pentru un moment mi s-a părut că această persoană ar fi un fel de Şef al Indienilor (Pieilor roşii), aşa cum vedem prin filme. Voi încerca să-l descriu cât de bine pot.

Era de statură foarte mică, poate 150 cm, dar ceea ce era foarte izbitor la el, era faptul că, pe cât era de înalt, pe atât era şi de "lat" – întocmai ca un pătrat. Capul său era perfect rotund şi stătea direct pe umeri. Ceea ce mi-a adus în minte la prima vedere imaginea unui Şef al Pieilor Roşii, a fost părul său, care semăna mai mult cu penele decât a păr, fiind colorat în galben, roşu şi albastru. Ochii săi erau de-a dreptul roşii şi faţa sa era "aplatizată" aproape ca o faţă Mogoloidă. Nu avea sprâncene, în schimb avea nişte gene de patru ori mai mari decât ale mele.

I se dăduse o robă ca a mea, dar de altă culoare. "Membrele" care ieşeau de sub robă erau de aceeaşi culoare albăstrui-deschis ca şi faţa sa. Aura sa, argintie pe alocuri, strălucea luminos şi, în jurul capului său era un puternic halou auriu.

Şuvoiul de culori din vârful capului său era mult mai mic decât cel al lui Thao, ridicându-se la doar câţiva centimetri în aer. A fost invitat telepatic să ia loc, cam la 10 paşi în stânga noastră. Din nou, figura centrală a levitat către noul venit şi şi-a aşezat mâinile pe capul acestuia, repetând procedura pe care o experimentasem şi eu.

După ce ne-am aşezat toţi, marea figură a început să ni se adreseze. El a vorbit în limbajul de pe Thiaoouba şi eu am fost complet uimit să constat că înţelegeam tot ce spune, exact ca atunci când ar fi vorbit în limba mea maternă!

Văzându-mi agitaţia, Thao îmi transmise telepatic: "Da, Michel, ai un nou dar. Ți se va explica mai târziu".

- Arki – spuse Thaora, acesta este Michel, de pe planeta Pământ. Îți urez bun venit pe Thiaoouba, Arki. Fie ca Marele Spirit să te ilumineze.

Adresându-mi-se, el continuă:

- Arki a venit să ne viziteze de pe planeta X (nu am voie să dezvălui numele acestei planete şi nici motivele pentru care mi s-a interzis s-o fac), şi îi mulţumim în numele Marelui Spirit şi al întregului Univers, la fel cum îți mulţumim şi ție, Michel, pentru bunăvoinţa de a colabora cu noi în misiunea noastră.

Arki a venit în *Agoura* sa (nava sa spaţială, de pe planeta X, care atinge o viteză uşor mai mică decât viteza luminii) la cererea noastră, special pentru a te cunoaşte, Michel. Am dorit să poți vedea cu proprii tăi ochi şi să atingi cu propriile tale mâini un extraplanetarian destul de diferit de propria ta rasă. Arki locuieşte pe o planetă din aceeaşi categorie cu Pământul, dar dealtfel este foarte diferit în anumite privinţe.

Aceste "diferenţe" sunt în mod esenţial de ordin fizic şi au contrbuit, în decursul timpului la înfăţişarea fizica a populaţiei. Am vrut deasemeni, să-ți arătăm câteva lucruri, Michel. Arki şi fiinţele asemeni lui sunt foarte evoluaţi atât tehnologic cât şi spiritual, lucru care te-ar putea surprinde, ţinând cont de faptul că găseşti aspectul său "anormal", chiar monstruos. În orice caz, îi poți vedea Aura şi îți poți da seama că este foarte evoluat spiritual şi bun.

Am mai vrut să-ți arătăm, prin această experienţă, că noi îți putem dărui pentru un timp, nu numai darul de a vedea Aura, ci şi cel al înţelegerii tuturor limbilor – şi asta fără a recurge la telepatie.

- Deci asta era, mi-am spus în sinea mea.

- Da, asta era – replică Thaora. Acum, mutaţi-vă mai aproape, amândoi. Vorbiți împreună, atingeți-vă dacă doriți – într-un cuvânt, faceți cunoştinţă.

M-am ridicat în picioare şi Arki a făcut acelaşi lucru. Când a stat drept în picioare, mâinile sale aproape că atingeau podeaua. Fiecare avea câte 5 degete ca ale noastre, dar avea două degete mari – unul în aceeaşi poziţie ca al nostru şi celălalt în locul în care este la noi degetul mic.(8)

Ne-am apropiat unul de celălalt şi el a întins mâna spre mine, cu articulaţia mâinii îndreptată înainte şi cu pumnul închis. Mi-a zâmbit, scoţând la iveala un sirag de dinți drepți, întocmai ca ai noştri dar verzi. I-am întins şi eu mâna pentru a-i întoarce gestul, neştiind ce altceva să fac, şi el mi s-a adresat în limba sa – acum perfect inteligibilă pentru mine.

- Michel, sunt foarte încântat să te cunosc şi mi-ar face plăcere să te întâmpin ca oaspete pe planeta mea.

I-am mulțumit călduros şi plin de o emoție neobişnuită, am început fraza în franceză şi am terminat-o în engleză, frază pe care, dealtfel, el nu a avut dificultăți în a o înțelege! El continuă:

- La cererea Marelui Thaora, am venit pe Thiaoouba de pe planeta X, o planetă care se aseamănă cu a voastră din multe puncte de vedere. Este de două ori mai mare decât Pământul, are 15 miliarde de locuitori dar, ca şi Pământul şi alte planete din prima categorie, este o "Planetă a Durerilor". Problemele noastre sunt foarte asemănătoare cu ale voastre: avem două holocausturi nucleare pe parcursul existenței pe planeta noastră şi am experimentat dictatura, crima, epidemiile, cataclisme, un sistem monetar şi toate cele asociate cu acesta, religii, culturi şi alte lucruri.

În orice caz, acum 80 de ani de-ai noştri (anul nostru are 402 zile a câte 21 de ore/zi) am inițiat o reformă. De fapt, reforma a fost pusă în mişcare de către un grup de oameni dintr-un mic sat aflat pe malurile unuia dintre marile noastre oceane.

Acest grup, alcătuit din 3 bărbați şi o femeie, predicau pacea, iubirea şi libertatea de expresie. Au călătorit spre capitala țării lor şi au cerut audiență la conducătorul statului. Cererea lor a fost respinsă deoarece regimul de atunci era dictatura militară.

Timp de 6 zile şi 5 nopti, cei patru au dormit în fața porților, nemâncând nimic şi bând doar puțină apă. Perseverența lor a atras atenția opiniei publice şi în a şasea zi, o mulțime de 2.000. de oameni s-au adunat în fața palatului. Cu voci slabe, cei patru au predicat în fața mulțimii despre unirea întru iubire pentru a schimba regimul – până când gărzile au pus capăt "predicii" lor, împuşcându-i pe cei patru şi amenințând să împuşte şi alți oameni din mulțime, dacă nu se risipesc.

Asta au şi făcut rapid, înspăimântați de gărzi. Cu toate acestea, o sământă a fost sădită în mințile oamenilor. Reflectând, unii dintre ei au putut realiza că, fără înțelegere pe cale paşnică, erau lipsiți de putere, absolut lipsiți de putere. Vorba a făcut înconjurul țării, s-a răspândit printre oameni – săraci şi bogați, angajați şi angajatori, muncitori şi maiştri, şi într-o zi, şase luni mai târziu, întreaga națiune s-a oprit, a rămas nemişcată.

- Ce vrei să spui prin "a rămas nemişcată"? am întrebat.

- Centrala nucleară a fost închisă, sistemele de transport au fost oprite, autostrăzile au fost blocate. Totul se oprise. Fermierii nu şi-au mai livrat produsele; rețelele de radio şi televiziune au încetat transmisiile; sistemul de comunicații a fost închis. Poliția era neajutorată în fața unei asemenea unități, căreia în decurs de câteva ore, i s-au alăturat milioane de oameni, încetând lucrul.

Părea, la acel moment, că oamenii uitaseră de duşmăniile lor, diferențele de opinie şi se uniseră împotriva nedreptății şi a tiraniei. Forțele de poliție şi forțele armate sunt alcătuite din oameni şi aceşti oameni au rude şi prieteni în mulțime.

Nu se mai punea problema de a ucide doar patru indivizi subversivi. Sute de mii ar fi trebuit omorâți doar pentru a "elibera" centrala nucleară.

În fața determinării poporului, poliția, armata şi Dictatorul au fost forțați să capituleze. Singurele victime care au apărut în cadrul acestui incident au fost 23 de fanatici care alcătuiau garda personală a Tiranului – soldații au fost obligați să-i împuşte pentru a ajunge la el

- A fost spânzurat? – am întrebat.

Arki zâmbi.

- Ei bine, nu, Michel. Poporul trecuse peste violență. El a fost în schimb deportat, într-un loc din care nu mai putea face nici un rău, şi, de fapt, exemplul lor a inspirat reforma lui. El a găsit, din nou, cărarea iubirii şi a respectului pentru libertatea individuală. El a murit, în final, căindu-se pentru tot ce făcuse. Acum, acea națiune este cea mai plină de succes de pe planeta noastră, dar, ca şi pe planeta voastră, mai sunt încă alte națiuni aflate sub dominația unor regimuri totalitariste violente şi noi facem tot ce ne stă în putere să-i ajutăm.

Noi ştim că tot ceea ce facem în această viață este o ucenicie, oferindu-ne posibilitatea de a "absolvi" şi de a trece la o existență superioară şi chiar, eliberându-ne pentru totdeauna, de corpurile fizice. Trebuie să ştii şi tu, că planetele sunt clasificate şi că este posibil pentru întreaga populație să migreze către o altă planetă, atunci când planeta lor este în pericol, dar nimeni nu poate face acest lucru dacă noua planetă nu este din aceeaşi categorie.

Fiind noi înşine suprapopulați şi, având o tehnologie foarte avansată, am vizitat planeta voastră, având în vedere posibilitatea de a amplasa aici o colonie – o idee la care ne-am decis să renunțăm de vreme ce gradul vostru de evoluție ne-ar fi adus mai mult rău decât bine.

N-am fost foarte flatat de această reflecție şi Aura mea trebuie să-i fi indicat foarte mult acest lucru lui Arki. El zâmbi şi continuă:

- Îmi pare rău, Michel, dar îmi salvez "piesa" fără ipocrizie. Încă mai vizităm Pământul dar doar ca observatori, interesați în studierea voastră şi învățând de la voi, din greşelile voastre. Nu intervenim niciodată pentru că nu acesta este rolul nostru, şi nu vom invada niciodată planeta voastră, pentru că acesta ar fi un pas înapoi pentru noi. Nu sunteți de invidiat – material, tehnologic sau spiritual.

Revenind la Corpurile noastre Astrale, un Corp Astral, cu siguranță că nu va putea să schimbe planeta cu una superioară până când nu va fi suficient de evoluat. Vorbim, desigur, despre evoluția spirituală şi nu despre cea tehnologică. Această evolutie apare datorită corpului fizic. Ai aflat deja despre cele 9 categorii de planete – ale noastre sunt la capătul de jos al scării şi planetele urcă pe scală – până la nivelul acestei planete.(9)

Nouă, în actualele corpuri fizice, ni se permite să stăm aici numai 9 zile. În concordanță cu Legea Universală, în cea de-a noua zi, corpurile noastre fizice ar muri şi nici Thao, nici Marele Thaora, a cărui putere este de a reînvia morții, nu ar fi capabili să prevină sau să inverseze procesul. Natura are reguli foarte inflexibile, cu "sisteme de siguranță" foarte bine stabilite.

- Dar, dacă ar fi să mor aici, poate că Corpul meu Astral ar putea să rămână aici şi poate m-aş putea reîncarna ca şi copil pe Thiaoouba?… Eram plin de speranțe, uitând, pentru un moment, de familia pe care o iubeam acolo, pe Pământ.

- Nu ai înțeles, Michel. Legea Universală ar cere ca tu să te reîncarnezi pe Pământ, dacă nu ți-ai încheiat timpul de sedere acolo. Dar este posibil ca atunci când vei muri pe Pământ – când va veni timpul tău – Corpul tău Astral să se reîncarneze într-un corp pe o altă planetă mai avansată…din a doua sau poate a treia categorie de planete, sau chiar pe aceasta, depinde de nivelul tău prezent de evoluție.

- Este posibil atunci, de a sări peste toate categoriile şi să ne regăsim reîncarnați pe o planeta din a noua categorie? am întrebat tot plin de speranță, numai că mult mai hotărât, am privit Thiaoouba ca pe un veritabil paradis.

- Michel, poți lua puțin fier şi puțin carbon, să le încălzeşti la temperatura potrivită şi să obții oțel pur? Nu. În primul rând trebuie să elimini impuritățile din fier, apoi trebuie să îl pui înapoi în creuzet pentru a fi procesat din nou şi iar, şi iar…atât timp cât este necesar pentru a produce un oțel de primă clasă. Acelaşi lucru se aplică şi în cazul nostru; trebuie să fim "re-procesați" iar şi iar până când apărem perfecți, pentru eventualitatea în care ne vom reuni cu Marele Spirit care, fiind perfect El însuşi, nu poate accepta nici cea mai mică urmă de imperfecțiune.

- Pare atât de complicat.

- Spiritul, care a creat totul, doreşte ca acest lucru să se petreacă pe această cale şi sunt sigur de asta, pentru el este foarte simplu; dar pentru un biet creier omenesc, trebuie să admit, este greu de înțeles pe moment. Şi devine şi mai dificil pe măsură ce încercăm să ne apropiem de Sursă. Pentru acest motiv, noi am încercat, şi în câteva locuri cu succes, să abolim religiile şi sectele.

Aparent, ele urmăresc să grupeze oamenii laolaltă şi să-i ajute să-l venereze pe Dumnezeu şi binele şi să-l înțeleagă mai bine (pe Dumnezeu)[26]; şi totuşi, ei reuşesc să facă totul mai complicat şi de-a dreptul de neînțeles introducând ritualuri şi legi inventate de către preoți care îşi urmăresc interesele personale, în loc să urmeze Natura şi Legea Universală. Văd, după Aura ta, că deja realizezi o parte din aceste lucruri.

Am zâmbit, pentru că era adevărat, şi am întrebat:

- Pe planeta voastră, voi puteți vedea Aura şi o puteți citi?

- Câțiva dintre noi au învățat s-o facă, inclusiv eu, dar în acest domeniu suntem doar cu puțin mai avansați decât voi. În orice caz, noi studiem enorm acest subiect deoarece noi ştim că acesta este cu adevărat necesar pentru evoluția noastră.

Se opri aici, destul de brusc, şi mi-am dat seama că un ordin telepatic venit de la marele personaj l-a determinat să facă asta.

- Trebuie să plec acum, Michel şi voi fi pe deplin fericit s-o fac dacă, prin discuția cu tine, am fost capabil să te asist, pe tine şi pe semenii tăi – pe Pământ şi prin Univers.

[26] comentariul Editorului

Îmi întinse mâna iar eu i-am răspuns. În ciuda urâțeniei sale, mi-ar fi plăcut să-l sărut şi să-l strâng în brațe. Mi-aş fi dorit să pot…

Am aflat mai târziu că fusese omorât, alături de alți 5 semeni de-ai săi, când nava sa a explodat, la doar o ora după ce a părăsit Thiaoouba. Am sperat că viața sa va continua pe o planetă mai ospitalieră…dar poate că el se va întoarce pe planeta sa pentru a-şi ajuta poporul…cine ştie? Am întâlnit, în Univers, un frate care, ca şi mine, exista pe o Planetă a Suferințelor – studiind la aceeaşi şcoală cum să atingi, într-o zi, fericirea eternă.

Când Arki a părăsit camera, însoțit de mentorul său, m-am aşezat din nou lângă Thao. Thaora, cel care îmi dăduse harul de a înțelege toate limbile, mi se adresă din nou:

- Michel, după cum ți-a spus deja Thao, tu ai fost ales de noi pentru a vizita Thiaoouba, dar motivul principal în alegerea noastră încă nu a fost relevat. Nu este numai datorită faptului că tu ai o minte trezită şi deschisă, ci şi pentru că – şi în mod special (de fapt motivul *principal*) – tu eşti unul dintre rarii "*soukous*" care mai locuiesc pe Pământ în prezent.

Un "soukous" este un Corp Astral care a trăit 81 de vieți într-un corp uman, şi a trăit toate aceste vieți (10) pe diferite planete sau diferite categorii de planete. Din diverse motive, "soukous" revine la a trăi pe o planetă inferioară, cum este Pământul, când ar putea doar la fel de bine să continue să "urce scara succesului" fără să meargă înapoi vreodată.

Ştii că numărul 9 este numărul Universului. Te afli aici în Oraşul celor 9 Doko-uri, fondat după Legea Universală. Corpul tău are de 9 ori 9 vieți trăite, ceea ce te aduce la capătul unuia dintre marile cicluri.

Încă odată, am fost complet făcut praf. Bănuiam că nu trăiesc prima viața, mai ales după călătoria mea pe Continentul Mu – dar 81 de vieți! N-am ştiut că cineva poate trăi atâtea…

- Este posibil să trăieşti mult mai multe, Michel – spuse Thaora, întrerupându-mi gândurile. Thao este la a 216-a, dar alte entități trăiesc mult mai puține. Aşa cum am spus, ai fost ales dintre puținii "soukous" care trăiesc pe Pământ, dar, pentru ca tu să acumulezi cunoştințe profunde pe parcursul călătoriei pe planeta noastră, am plănuit o altă călătorie în timp pentru tine.

Astfel, pentru a putea înțelege mai bine ce este reîncarnarea şi care este scopul său, îți vom permite să "vizitezi" din nou existențele tale anterioare. Această călătorie în timp îți va fi foarte folositoare la scrierea cărții tale, de vreme ce vei fi înțeles pe deplin scopul său.

Abia terminase de vorbit, când Thao m-a luat de umeri şi m-a întors. Ea mă conduse către camera de relaxare – o încăpere, se pare, a fiecăruia şi a tuturor doko-urilor. Cei trei Thaori ne-au urmat, tot prin levitație.

Thao mi-a indicat că ar trebui să mă intind pe o structură mare care era întocmai ca un pernă de aer. "Şeful" Thaora s-a aşezat el însuşi la capul meu, ceilalți doi ținându-mă fiecare de câte o mâna. Thao şi-a plasat mâinile în formă de căuş deasupra plexului solar.

Conducătorul şi-a poziţionat apoi degetele arătătoare de la ambele mâini în dreptul glandei mele pineale, ordonându-mi telepatic să-i privesc degetele.

Câteva secunde mai târziu, aveam impresia că alunec înapoi cu o viteză incredibilă, printr-un tunel fără sfârşit. Apoi, brusc, am ieşit din tunel în ceea ce părea a fi o galerie a unei mine de cărbuni. Câţiva oameni, purtând mici lampi pe frunţile lor împingeau furgoane; alţii, puţin mai încolo, atacau cărbunele cu târnăcoape sau puneau cărbunii cu lopeţile în vagonete.

M-am deplasat până la capătul galeriei unde am putut să-l examinez mai îndeaproape pe unul dintre mineri. Mi se părea cunoscut. O voce venită din interiorul meu spuse: "Este unul dintre corpurile *tale* fizice, Michel". Bărbatul era destul de înalt şi bine clădit. Era acoperit de transpiraţie şi praf de cărbune şi muncea cu lopata la încărcarea cărbunelui în vagonet.

Scena s-a schimbat brusc, exact ca atunci când eram în psihosferă pe Mu. Am aflat că se numea Siegfried, când, unul dintre minerii de la intrarea în mină l-a strigat în germană, pe care o înţelegeam perfect – deşi eu nu vorbesc şi nu înţeleg această limbă.

Celalalt miner i-a cerut lui Siegfried să-l urmeze. S-a îndreptat către o baracă veche, oarecum mai mare decât toate celelalte pe această, aparent, stradă principală a satului. I-am urmat pe cei doi înăuntru, unde ardea o lampă cu petrol şi la o masă, stăteau nişte bărbaţi. Siegfried s-a alăturat grupului lor. Au strigat ceva unei brute ce purta un şorţ murdar şi, puţin după aceea, el le-a adus o sticlă şi câteva pocale cositorite.

O altă scenă s-a suprapus peste aceasta. Părea că se petrecea câteva ore mai târziu. Baraca era aceeaşi, dar acum, Siegfried se clătina afară, vizibil beat. Se îndreptă către un şir de barăci mai mici, care aveau toate coşuri scoţând rotocoale de fum negricios.

Brusc, el deschise uşa uneia dintre ele şi intră, cu mine ţinându-mă scai de el. Opt copii, de vârste diferite, de la un an în sus, fiecare la interval de 12 luni faţă de celalălt, stăteau la masă, înfigându-şi lingurile în farfurii cu un terci deloc plăcut la vedere.

Toţi şi-au ridicat capetele la apariţia neaşteptată a tatălui lor, privindu-l înspăimântaţi. O femeie, de statură mijlocie, dar robustă, cu un păr de un blond murdar, i se adresă agresiv:

- Unde ai fost şi, unde sunt banii? Ştii foarte bine că copii nu au mai avut fasole de două săptămâni, şi, totuşi, din nou eşti beat!

Ea se ridică şi se apropie de Siegfried. Când ea îşi ridică mâna să-l pălmuiască, el îi prinse braţul, şi cu pumnul stâng, o lovi atât de tare încât a zburat înapoi. Ea căzu pe podea, lovindu-se la ceafă de vatra de cărbuni şi fu omorâtă pe loc.

Copiii au început să țipe şi să plângă. Siegfried se aplecă asupra soției sale ai cărei ochi larg deschişi se holbau la el fără viață.

- Freda, Freda, haide, ridică-te – strigă el, vocea oprindu-i-se în gât. A luat-o în brațe pentru a o ajuta, dar ea nu mai putea sta în picioare. Deodată, după cum ea continua să se holbeze fix, el realiză că ea murise. Dezmeticit acum din beție, se grăbi către uşă şi se pierdu în noapte, alergând iar şi iar, ca şi cum şi-ar fi pierdut mințile.

Din nou scena se schimbă şi Siegfried apăru, bine ținut între doi gardieni, dintre care unul îi punea o glugă lui Siegfried pe cap. Călăul purta, deasemeni, o glugă, ce avea găuri tăiate în dreptul ochilor. Era un bărbat uriaş, care ținea în mâinile sale enorme mânerul unei securi mari şi ascuțite. Gardianul îl făcu pe Siegfried să îngenuncheze, aplecându-l înainte, astfel încât capul său să stea pe butucul de execuție.

Acum, călăul veni în față şi se aşeză în poziție. Un preot spuse repede o rugăciune, în timp ce călăul ridică lent securea deasupra capului. Dintr-o dată, el o lăsă să cadă pe gâtul lui Siegfried. Capul victimei se rostogoli pe pământ, făcând mulțimea să se retragă cu câțiva paşi. Tocmai fusesem martor la moartea violentă a unuia dintre multele *mele* corpuri fizice…

Senzația era atât de stranie. Până în momentul morții, am fost plin de o mare dragoste pentru acest om, pentru ca mai apoi, când a greşit, să simt o mare milă pentru el. În momentul morții sale, oricum, în timp ce capul său se rostogolea în mijlocul murmurului mulțimii, am avut o copleşitoare senzație de eliberare – a sa, la fel de bine ca şi cum ar fi fost a mea.

Imediat, mi s-a prezentat o altă scenă. În fața mea era un lac, apa sa de un albastru strălucitor reflecta razele celor doi sori care erau "agățați" destul de aproape de linia orizontului. O mică ambarcațiune, bogat, dar discret decorată cu sculpturi şi picturi, traversa lacul. Era condusă de bărbați, de mărime medie şi cu tenul roşcat, folosind prăjini lungi care plonjau în apă.

Sub un gen de baldachin şi, aşezată pe un tron decorat cu ornamente, se afla o încântătoare tânără femeie cu pielea aurie. Fața sa ovală era luminată de doi ochi migdalați şi, un păr lung şi blond îi cădea până în talie. Era relaxată şi zâmbea tinerei companii, care roia în jurul său, întreținându-i bună dispoziție. Am *ştiut* instantaneu că această frumoasă creatură eram eu într-o altă viață.

Ambarcațiunea se îndrepta lin către un debarcader, de la care pornea o alee largă, marginită de mici tufe de arbuşti înfloriți. Această alee dispărea printre copacii care înconjurau ceea ce părea a fi un palat, cu acoperişuri la diferite nivele şi de diferite culori.

Cu o schimbare de scenă, am fost transportat în interiorul palatului pentru a mă regăsi într-o cameră bogat decorată.

Un perete se deschidea către o grădină – o grădină miniaturală, foarte ordonată plină de o varietate uimitoare de culori. Servitori cu pielea roşiatică, îmbrăcaţi într-un fel de fuste de culoare verde strălucitor care le încingeau şoldurile, erau preocupaţi cu servirea celor aproape 100 de oaspeţi.

Aceşti "oaspeţi" erau de ambele sexe şi aveau veşminte bogate. Ei aveau acelaşi tip de piele aurie, ca şi femeia de pe vas. În contrast cu tenul servitorilor, aceşti oameni aveau pielea de culoarea pe care femeile blonde de pe Pământ o capătă după numeroase şedinţe de expunere la soare.

Frumoasa tânără de pe vas, stătea, în ceea ce părea a fi locul de onoare, într-un jilţ cu spătarul înalt. Muzica, delicată şi încântătoare, putea fi auzită şi părea a fi emanată din colţul cel mai îndepărtat al camerei, la fel de bine ca şi din grădină. Unul dintre servitori deschise o uşă mare pentru a permite să intre unui tânăr înalt – posibil să fi avut cam 190 cm în înălţime şi, având un ten auriu similar.

Aerul său era mândru şi avea o alură atletică. Părul de culoare galben-arămie încadra o faţă cu trăsături regulate. El înaintă foarte hotărât către tânăra femeie şi se înclină în faţa ei. Şoptindu-i ceva, ea le făcu semn servitorilor care, aduseră în spatele musafirului nou venit un jilţ similar cu al ei şi îl aşezară lângă ea. Tânărul se aşeză şi femeia îi dădu mâna, pe care el o ţinu în mâna sa.

Deodată, la un semn al ei, un gong sună de câteva ori şi se lăsă liniştea. Oaspeţii se întoarseră către cuplu. Cu un glas "tare şi clar", adresându-se, atât servitorilor, cât şi musafirilor, tânără femeie vorbi:

"Pentru voi toţi, cei de faţă, aş vrea să ştiţi că mi-am ales un tovaraş de viaţă. Acesta este el, Xinolini, şi el va avea, din acest moment şi conform acceptului meu, toate drepturile şi privilegiile regale, după mine. Într-adevăr, el va fi a doua putere în regat, după mine, regina şi capul. Orice individ care nu îi ascultă ordinele sau îi va face rău în orice fel, va răspunde în faţa mea. Primul copil pe care îl port lui Xinolini, indiferent că va fi băiat sau fată, va fi succesorul meu. Eu, Labinola, Regina a ţării acesteia, am hotărât aşa".

Ea făcu din nou un semn, şi sunetul gongului indică sfârşitul speech-ului său. Unul câte unul, oaspeţii se înclinară adânc înaintea Labinolei, mai întâi sărutându-i picioarele şi apoi pe ale lui Xinolini, în semn de supunere.

Scena dispăru în ceaţă pentru a fi înlocuită de o alta, în acelaşi palat, dar într-o altă cameră, unde familia regală stătea pe tronuri. Aici, Labinola împărţea dreptatea. Tot felul de oameni se perindară prin faţa reginei şi ea îi ascultă pe toţi cu atenţie. Un lucru extraordinar se petrecu. Am aflat că eram în stare să intru în corpul său. Este destul de dificil de explicat dar, pentru o bună perioadă de timp, în vreme ce ascultam şi priveam, **am fost** Labinola.

Am putut înțelege absolut tot ce s-a spus, şi când Labinola a pronunțat judecata sa, am fost întru totul de acord cu deciziile sale. Am putut auzi în murmurul mulțimii, reflecții admirative pentru înțelepciunea ei, nici măcar odată ea nu s-a întors către Xinolini şi niciodată nu i-a cerut sfatul. Am simțit cum mă invadează o mare mândrie, ştiind că eu am fost această femeie într-o altă viață şi am avut, în tot acest timp, o uşoară senzație de furnicătură pe care începusem s-o recunosc.

Totul dispăru din nou şi apoi eram în cel mai luxos dormitor. S-a dovedit a fi cel al Labinolei, care stătea întinsă, complet goală, pe pat. Trei femei şi doi bărbați se învârteau prin apropiere. Când m-am apropiat, am putut vedea fața ei, plină de sudoare şi desfigurată de durerile naşterii.

Femeile, moaşele şi bărbații, cei mai străluciți doctori din regat, păreau îngrijorați. Copilul se aşezase în poziție transversă şi, Labinola, pierduse foarte mult sânge. Era primul ei copil şi era epuizată. Teama era evidentă în ochii moaşelor şi ai doctorilor şi am ştiut că Labinola realizase că avea să moară.

Scena s-a mutat în timp după două ore şi Labinola tocmai îşi dăduse ultima suflare. Pierduse prea mult sânge. Copilul murise şi el, sufocat înainte de a putea veni pe lume. Labinola, această frumoasă creatură de 28 de ani, atât de frumoasă şi bună, tocmai îşi eliberase Corpul său Astral – Corpul meu Astral, pentru a trăi o altă viață.

Alte scene apareau deja, revelând alte vieți pe alte planete – ca bărbat, femeie şi copil. De două ori am fost cerşetor, şi de trei ori am fost marinar. Am fost sacagiu în India, bijutier în Japonia, unde am trăit până la 95 de ani; soldat roman; un copil negru în Ciad, devorat de un leu, la vârsta de 8 ani; un pescar indian pe Amazon, mort la 42 de ani, lăsând în urmă 12 copii; un şef Apache, mort la 86 de ani; de câteva ori, țăran fermier, atât pe Pământ, cât şi pe alte planete; şi de două ori ascet în munții Tibetului şi pe o altă planetă.

În afară de viața în care am fost Labinola, Regina conducătoare a unei treimi dintr-o planetă, cele mai multe dintre viețile mele au fost modeste. Am văzut scene din toate cele 80 de vieți anterioare ale mele – unele dintre ele impresionându-mă foarte mult. Nu am timp să intru în detalii la toate în această viața, pentru că ar umple un volum doar ele însele. Poate, într-o zi o voi scrie.

La sfârşitul "spectacolului", aveam impresia de a mă mişca înapoi în "tunel" şi când am deschis ochii, Thao şi cei trei Thaori îmi zâmbeau plini de bunătate. Când s-a stabilit că eram într-adevăr revenit în pielea mea actuală, liderul mi s-a adresat cu urmatoarele cuvinte:

- Am dorit să-ți arătăm viețile tale anterioare, pentru ca tu să poți observa varietatea, comparându-le cu spițele de la o roată. Deoarece roata este făcută pentru a se învârti, orice punct al său, care se află pe partea de sus, va fi în curând în partea de jos – este inevitabil, vezi?

Într-o zi eşti cerşetor şi apoi poţi fi o regină, cum a fost Labinola care, desigur, nu numai că a fost în partea de sus a roţii, dar a şi învăţat foarte mult şi i-a ajutat mult pe ceilalţi. Şi totuşi, în multe cazuri, un cerşetor va învăţa la fel de mult ca şi un rege şi, în anumite situaţii, va învăţa mult mai mult. Când ai fost ascet în munţi, ai asistat mai mulţi indivizi decât în multe dintre vieţile tale celelalte. Ceea ce contează cel mai mult este faptul că *nu* contează aparenţele, ci ceea ce este *în spatele* lor. Când Corpul tău Astral acceptă un alt corp fizic este, destul de simplu, pentru a învăţa ceva în plus şi poate chiar mai mult decât atât…

După cum ţi-am explicat, este de dragul Sinelui tău Superior. Este un proces de continuă rafinare, care poate apărea la fel de eficient şi în corpul unui cerşetor, dar şi în corpul unui rege sau al unui miner. Corpul fizic nu este decât o unealtă.

Dalta unui sculptor şi ciocanul sunt nişte unelte; nu vor atinge niciodată frumuseţea prin ele însele, dar ele vor contribui la atingerea acesteia în mâinile unui artist. O minunată statuie n-ar fi putut fi creată de către un artist, cu mâinile goale.Trebuie să porţi în minte întotdeauna acest punct principal: un Corp Astral, în toate cazurile, trebuie să se conformeze Legii Universale şi, urmând Natura cât mai îndeaproape posibil, poate atinge scopul ultim pe cea mai rapidă cale.

Cu aceasta, Thaori îşi reluară locurile lor şi noi pe ale noastre. Pe timpul şederii mele în doko, soarele apusese; în orice caz, ei nu păreau să considere necesară explicaţia cu privire la ambianţa luminoasă ce ne permitea să vedem la o distanţă de cel puţin 15 metri în interiorul doko-ului.

Atenţia mea era concentrată încă la Thaori. Ei mă priveau cu blândeţe, înconjuraţi de o ceaţă aurie care devenea din ce în ce mai densă, în care ei dispărură – la fel cum au făcut-o la prima mea vizită. De această dată, Thao îşi puse mâna blând pe umărul meu şi mă rugă s-o urmez. Mă conduse către intrarea în doko, şi într-o clipă am fost afară.

Era complet întuneric şi nu străluceа nicăieri vreo lumină, în afară de cea de deasupra intrării. Nu puteam vedea la mai mult de 3 metri în faţă şi mă întrebam cum vom reuşi să găsim platforma zburătoare. Apoi mi-am amintit că Thao putea vedea la fel de bine atât ziua, cât şi noaptea. Am fost curios să văd o dovadă a acestui lucru – ca un pământean tipic, am văzut dovada! A fost dovedit imediat. Thao m-a ridicat fără efort şi m-a aşezat pe umerii săi, aşa cum cărăm noi, pe Pământ, copiii.

- Ai fi putut să te împiedici – îmi explică ea, în vreme ce mergeam pe drum – şi într-adevăr, ea părea să ştie exact unde mergea, exact ca şi cum ar fi fost zi. După un timp, ea mă lăsă jos, pe un scaun al Lativok-ului şi se aşeză lângă mine.

Mi-am pus masca, pe care o aveam în mână, pe genunchi şi, aproape imediat, am decolat.

Trebuie să spun că, în ciuda faptului că aveam încredere în Thao, nu prea m-am simțit în largul meu zburând în "orb". Am zburat printre imenşii copaci din parc şi nici măcar n-am putut zări stelele care, de obicei străluceau atât de puternic. Nori mari se formaseră după apusul soarelui şi împrejurimile noastre erau complet cufundate în întuneric. Lângă mine, oricum, puteam vedea Aura lui Thao şi "buchetul" din creştetul capului său, care era deosebit de strălucitor.

Am prins viteză şi sunt sigur că am călătorit la fel de repede în întuneric aşa cum o făcusem şi la lumina zilei. Am simțit câteva picături de ploaie atingându-mi fața. Thao îşi mişcă mâna către un punct al maşinii şi nu am mai simțit ploaia. În aceeaşi clipă, am avut impresia că ne oprim şi m-am întrebat ce se întâmplă, deoarece ştiam că ne aflam deasupra oceanului. Ocazional, pe parcursul drumului, în stânga noastră, am putut vedea luminile colorate care se mişcau.

- Ce este? am întrebat-o pe Thao.

- Luminile de la intrările doko-urilor de pe coastă.

Am încercat să înțeleg de ce doko-urile se mişcau, când brusc, prin întunericul care părea chiar mai gros, o lumină veni direct către noi şi se opri lângă noi.

- Am ajuns la tine – spuse Thao. Haide.

Mă ridică din nou. Am simțit o uşoară presiune ca atunci când cineva intră într-un doko şi apoi am simțit din plin ploaia pe față. Ploaia torențială era foarte puternică dar, din câteva sărituri, Thao era sub lumină şi am intrat în doko.

- Am ajuns aici la timp, am remarcat.

- De ce? Pentru ploaie? Nu, de fapt plouă de câtva timp. Am activat câmpul de forță – n-ai observat? N-ai mai simțit vântul, nu-i aşa?

- Ba da, dar am crezut că s-a oprit. Nu înțeleg deloc.

Thao izbucni în râs, lucru care m-a liniştit şi mi-a sugerat că explicația misterului era pe cale să fie dezvăluită.

- Câmpul de forță nu opreşte numai ploaia, ci şi vântul, deci nu ai un punct de referință în funcție de care să judeci, indiferent că ne mişcăm sau nu. Vezi, nimeni nu trebuie să se bazeze pe percepții.

- Dar cum ai putut găsi acest loc într-un asemenea întuneric?

- După cum ți-am spus, noi putem vedea la fel de bine şi ziua, şi noaptea. De aceea noi nu folosim iluminatul – îmi dau seama că nu este prea comod pentru tine, tu nu mă poți vedea acum, dar, în orice caz, am avut o zi foarte încărcată şi cred că cel mai bine pentru tine ar fi să te odihneşti acum. Dă-mi voie să te ajut.

M-a condus către zona de relaxare, urându-mi o noapte bună. Am întrebat-o dacă va sta cu mine, dar mi-a explicat că locuieşte chiar în apropiere, neavând nevoie de un vehicul de transport pentru a veni aici. Cu aceasta, a plecat şi eu m-am întins şi foarte curând am adormit.

În dimineața următoare, am fost trezit de sunetul vocii lui Thao, care era aplecată asupra mea, şoptindu-mi la ureche.

Am observat, aşa cum o făcusem şi prima dată, că această zonă de relaxare îşi merita pe deplin numele, pentru că n-o auzisem pe Thao venind, aplecându-se peste mine să vorbească, sunetul fiind extrem de atenuat aici. Apoi, am dormit "buştean", fără vreun sunet, fără să mă trezesc măcar odată. Eram perfect odihnit.

M-am ridicat şi am urmat-o pe Thao către piscină. Era momentul în care mi-a spus de accidentul căruia îi căzuse victimă Arki. M-am întristat foarte tare la auzul veştii şi lacrimile mi-au ţâşnit din ochi. Thao mi-a reamintit că Arki trecea către o altă existenţă şi trebuie păstrat în amintire ca un prieten care ne-a părăsit pentru a merge în altă parte.

- Într-adevăr este trist, dar nu trebuie să fim egoişti, Michel. Alte aventuri şi alte bucurii i se pregătesc probabil lui Arki.

M-am spălat şi, când m-am alăturat din nou lui Thao, am savurat o masă uşoară şi am băut puţin hidromel. Nu-mi era foame. Privind în sus, am putut vedea cerul gri şi ploaia ce cădea peste doko.

Era interesant să priveşti la picăturile de ploaie, care nu se prelingeau în jos pe pereţii doko-ului, aşa cum s-ar fi întâmplat în cazul unui dom din sticlă. În schimb, ele dispăreau pur şi simplu când atingeau câmpul de forţă al doko-ului. Am privit spre Thao şi ea mi-a zâmbit, văzându-mă surprins.

- Picăturile sunt dizlocate de câmpul de forţă, Michel. Este vorba de fizică elementară – cel puţin pentru noi. Dar aici sunt lucruri mult mai interesante de studiat şi, din păcate, ai atât de puţin timp la dispoziţie. Mai sunt încă multe lucruri care trebuie să te învăţ, astfel încât semenii tăi să fie iluminaţi când vei scrie cartea – cum ar fi misterul lui Cristos, pe care l-am amintit ieri când am fost întrerupţi de sosirea lui Arki.

Mai întâi ar trebui să-ţi vorbesc despre Egipt şi Israel, la fel de bine ca şi despre Atlantida, faimosul continent atât de des pomenit pe Pământ şi care, a constituit subiectul multor controverse.

Atlantida, ca şi Continentul Mu, a existat şi a fost situat în emisfera nordică, în mijlocul Oceanului Atlantic. Era ataşată Europei, şi era legată de America printr-un istm şi de Africa prin alt istm, la o latitudine similară cu cea a insulelor Canare. Întinderea sa era puţin mai mare decât a Australiei. Era locuită de oameni de pe Mu, cu acum aproximativ 30.000. de ani în urmă – de fapt era o colonie a poporului Mu. Mai era acolo, deasemeni, o rasă albă – un popor înalt şi blond, cu ochi albaştri.

Erau Mayasii, colonizatori foarte învăţaţi de pe Mu, care guvernau ţara, şi au construit aici, o replică a piramidei din Savanasa. Cu 17.000. de ani în urmă, ei exploraseră Mediterana în întregime, mergând prin nordul Africii unde îi întâlniseră pe Arabi (descendenţi ai familiilor mixte formate din rasa galbenă şi negrii bakaratinieni) având multe cunoştinţe noi – atât materiale, cât şi spirituale.

Scrierea numerică, de exemplu, încă folosită de Arabi, vine din Atlantis, şi de pe Mu, desigur.

Au mers apoi, în Grecia, unde au pus bazele unei mici colonii şi alfabetul grecesc corespunde aproape exact celui de pe Mu. În final, au ajuns într-un ţinut pe care nativii îl numeau Aranka, şi care, voi îl cunoaşteţi sub numele de Egipt. Acolo, ei au aşezat o colonie puternică, cu un mare om, pe nume Toth[27], la conducerea ei.

Legile care au fost stabilite îmbinau credinţele de pe Mu, cu principiile organizatorice ale Atlantidei. Uzine dezvoltate, tehnici noi pentru creşterea vitelor, noi metode de cultivare, olărit (ceramică) şi ţesutul pânzei, au fost introduse peste tot.

Toth a fost un mare om al Atlantidei, extrem de învăţat atât d.p.d.v. material, cât şi spiritual. El a întemeiat sate, a construit temple şi, chiar înainte de a muri, a construit, ceea ce voi numiţi, Marea Piramidă. De fiecare dată când marii colonizatori considerau că noua colonie avea potenţial să devină mare, şi material şi spiritual, construiau o piramidă mai specială – o unealtă – după cum ai putut vedea şi tu însuţi pe Mu.

În Egipt, ei au construit Marea Piramidă după acelaşi model ca şi Piramida din Savanasa, dar redusă la scară de trei ori. Aceste piramide sunt unice şi, pentru a-şi îndeplini rolul de "instrument", dimensiunile şi specificaţiile lor trebuie să fie precis calculate, la fel de bine ca şi orientarea lor.

- Ştii cât timp a durat construirea lor?

- A fost realizată destul de rapid – doar 9 ani, pentru că Toth şi maeştrii săi arhitecţi cunoşteau secretele antigravitaţiei de pe Mu, şi secretele tăierii pietrei şi utilizarea – hai să le spunem "electro-ultra-sunete".

- Dar pe Pământ, experţii cred că această piramidă a fost construită de Faraonul Keops.

- Nu este aşa, Michel. Desigur, aceasta nu este singura greşeală pe care experţii de pe Pământ au făcut-o. Pe de altă parte, pot să-ţi confirm că Faraonul Keops a utilizat această piramidă pentru scopul pentru care fusese construită.

Atlanţii-Maya nu au fost singurii exploratori şi colonizatori. Dispăruţi de mii de ani, populaţia Nagas au colonizat Burma, India şi, în final, au ajuns pe ţărmurile Egiptului, la o latitudine ce corespundea Tropicului Racului. Şi ei au pus bazele unei noi colonii de succes şi au ocupat partea de sus a Egiptului. Ambele grupuri de colonişti au introdus îmbunătăţiri similare.

Nagas-ii au înfiinţat un mare oraş numit Mayou, pe ţărmurile Mării Roşii. Nativii din regiune au mers la şcolile lor, fiind asimilaţi gradat cu coloniştii şi producând rasa Egipteană.

În orice caz, acum 5.000. de ani, Nagas-ii din nordul Egiptului şi Atlanţii-Maya au început să se războiască pentru un motiv de-a dreptul ridicol. Atlanţii, a căror religie se deosebea semnificativ de cea de pe Mu, credeau în reîncarnarea sufletului (Corpul Astral) în ţara strămoşilor săi. Însă, ei pretindeau că sufletul călătorea spre vest, de unde veniseră ei. Nagas-ii aveau o credinţă similară, cu excepţia faptului că ei pretindeau că sufletul se ducea înapoi în est, de vreme ce ei veniseră din est.

[27] varianta Thoth (nota Editorului)

Timp de doi ani au fost de fapt în război, datorită acestor diferențe, dar nu a fost un război teribil de crud, având în vedere că ambele grupuri conțineau oameni care iubeau fundamental pacea, şi eventual, ei au devenit aliați şi au format Egiptul unificat.

Primul rege al Egiptului Unit, atât al părții de sus, cât şi al părții de jos, se numea Mena. El a fost cel care a întemeiat oraşul Memphis. El a fost ales prin aceeaşi metodă folosită pe Mu – o metodă care nu a mai supraviețuit mult în Egipt, datorită ridicării unui puternic cler care, puțin câte puțin, a pus mâna pe Faraon. Această situație a continuat peste ani, cu excepții notabile printre Faraonii care cedasera în fața clerului. O asemenea excepție a fost Faraonul Athnaton[28] care, a fost otrăvit de către preoți. Înainte de a muri, el a făcut următoarea declarație: " Timpul pe care l-am petrecut pe acest Pământ a fost o eră în care *simplitatea* Adevărului nu a fost înțeleasă şi a fost respinsă de mulți". După cum se întâmplă adesea în sectele religioase, preoții Egipteni denaturaseră Adevărul, gândind că era mai simplu să aibă un control asupra poporului. Ei aveau credința lor, crezând în diavol şi în diferite ființe divine, la fel ca şi în alte asemenea lucruri fără rost. Mai trebuie spus deasemeni că înaintea războiului şi a pactului de pace care a urmat şi care a făcut ca Mena să fie ales ca Rege al Egiptului, populația, formată din Atlanți-Maya şi Nagaşi în proporții egale, a întemeiat o civilizație sofisticată atât în partea de sus, cât şi în cea de jos a Egiptului. Țara era prosperă. Agricultura şi creşterea vitelor au înflorit şi, în timpul primului Rege al Egiptului, Mena, aproape culminând (11) în ridicarea civilizației.

Acum, în acest punct, trebuie să ne întoarcem în timp. Arki a spus că Pământul este încă vizitat de extratereştri şi, după cum ştii, a fost vizitat cu regularitate în trecut.

Dar, ar trebui să dezvolt subiectul. Pământul este vizitat, aşa cum sunt multe alte planete locuite, împrăştiate prin Univers.

Uneori, locuitorii anumitor planete sunt obligați să le părăsească, de vreme ce acestea sunt pe moarte. Acum, aşa cum a explicat şi Arki, nu poți schimba planetele aşa cum poți schimba casele. Trebuie să te conformezi unui ciclu care este bine stabilit; altfel, consecințele pot fi catastrofale. Asta s-a întâmplat acum 12.000. de ani. Ființe umane au părăsit planeta Hebra pentru a explora (14) galaxia, în căutarea unei noi planete din aceeaşi categorie cu a lor, deoarece ei ştiau că, în mileniul următor, planeta lor urma să devină total improprie vieții.

O navă spațială, capabilă de foarte mari viteze, a avut serioase probleme pe timpul zborului său de recunoaştere şi a fost obligată să aterizeze pe planeta voastră. A aterizat în regiunea Krasnodar, un oraş în vestul Rusiei. Nu mai este nevoie să spun că, la acel moment, acolo nu exixta nici un oraş, nici populație, nici Rusia. La bordul navei se aflau 8 astronauți: 3 femei şi 5 bărbați.

[28] variantă Akhenaten (nota Editorului)

Aceşti oameni erau cam de 170 cm înălţime, cu ochi negri, piele albă şi un păr lung şi castaniu (închis la culoare).

Au făcut o aterizare reuşită şi au început să-şi repare nava. Au descoperit că forţa gravitaţională era mai puternică decât cea de pe planeta lor şi iniţial, au avut câteva dificultăţi în mişcare. Au ridicat o tabără lângă nava lor, aşteptându-se ca reparaţiile să dureze câtva timp. Într-o zi, în timpul lucrului, s-a produs un accident, producând o explozie teribilă care a distrus jumătate din navă şi a ucis 5 dintre cosmonauţi. Ceilalţi 3, fiind la o oarecare distanţă, nu au fost răniţi.

Ei se numeau Robanan, un bărbat, şi Levia şi Dina, cele două femei. Ei ştiau foarte bine ce li se pregătise. Venind de pe o planetă dintr-o categorie superioară, ei nu aparţineau Pământului, unde ei de fapt erau prizonieri, şi de aceea, ei anticipaseră că acest ghinion îi va ajuta să decadă. Accidentul nu a mai reprezentat o mare surpriză. Timp de câteva luni, cei trei au rămas pe loc, deoarece era sezonul cald. Ei aveau câteva arme şi erau în stare să-şi procure vânat – porţiile lor de manna şi roustian fuseseră distruse în explozie. Apoi veni frigul şi s-au decis să se mute mai departe către sud.

Forţa gravitaţională a făcut ca mergând pe o asemenea distanţă, să fie extrem de dificil pentru ei, aşa încât, călătoria lor către sud, către un climat mai cald, a devenit un adevărat "Drum al Calvarului". Au trecut pe lângă Marea Neagră, îndreptându-se în direcţia în care se află astăzi Israelul.

Călătoria a durat luni, dar ei erau tineri şi, uimitor, au reuşit. Vremea a devenit mult mai blândă, şi chiar caldă, atât timp cât ei atinseseră latitudini joase. S-au oprit lângă un râu, stabilindu-şi acolo tabăra permanentă şi asta pentru că Dina era însărcinată în câteva luni. La termen, ea dădu naştere unui fiu pe care îl numi Ranan. După un timp, şi Levia, care era şi ea însărcinată, născu un fiu, Rabion.

Aceşti oameni de pe Hebra s-au aclimatizat în acest loc care era bogat în vânat, miere şi plante comestibile – şi aici şi-au fondat linia lor. A trecut ceva timp până când au făcut cunoştinţă cu câţiva nomazi care treceau prin zonă.

Acesta a fost primul lor contact cu pământenii. Nomazii, în număr de 10, au găsit femeile lui Robanan pe placul lor şi au vrut să-l omoare şi să-i ia tot ce avea, inclusiv femeile.

Robanan încă mai avea arma sa şi, dealtfel, un pacifist, a fost obligat s-o folosească şi a ucis patru dintre atacatorii săi, ceilalţi fugind din faţa unei asemenea puteri.

Aceşti oameni s-au întristat foarte tare că au fost nevoiţi să recurgă la asemenea măsuri, şi au văzut în aceasta deja un alt semn că se aflau pe o planetă care le era interzisă de Legea Universală…

- Nu înţeleg, am întrerupt-o. Am crezut că nu este posibil să sari peste categorii pentru a avansa, dar că este posibil să mergi către planetele inferioare.

- Nu, Michel, nici înainte, nici înapoi. Dacă mergi înainte, neţinând cont de Legea Universală, vei muri. Dacă mergi înapoi, te expui la condiţii de viaţă mai rele deoarece spiritualitatea ta avansată nu poate exista într-un mediu înconjurător materialist. Dacă vrei, îţi pot da o analogie sub forma unei comparaţii copilăreşti.

Imaginează-ți un om îmbrăcat, imaculat, cu pantofi lustruiti, şosete albe şi costum călcat. Obligă acest om să meargă prin curtea unei ferme, cu noroi de 30 cm. În continuare, insistă ca acest om să pună noroiul într-o roabă cu mâinile sale. Nu este nevoie să întrebi în ce stare va fi el când va termina.

Cu toate acestea, grupul nostru de extratereştri şi-au fondat linia lor, devenind astfel, strămoşii evreilor din zilele noastre.

Biblia a fost scrisă mai târziu de scribi care, au reconstituit istoria acestui popor, denaturând-o, astfel încât legenda s-a amestecat cu realitatea. Pot afirma pentru tine că Adam, cel din Biblie, nu numai că nu a fost primul om pe Pământ, departe de a fi, ci el s-a numit Robanan şi el nu a avut o soție pe nume Eva, ci două, care se numeau Levia şi Dina.

Rasa evreilor s-a dezvoltat din aceşti trei oameni, fără să se amestece cu alte rase pentru că, datorită atavismelor[29], ei s-au simțit superiori – şi într-adevăr ei erau.

În orice caz, trebuie să te asigur că (originalul)[30] Bibliei nu este rodul imaginației scribilor – nici nu este înfrumusețată. A *fost* mult adevăr în ea. Spun "a fost" pentru că în numeroase şedințe de consiliu ale Bisericii Romano-Catolice, Biblia a fost mult revizuită, pentru motive care sunt clare: pentru a servi nevoilor Creştinității. De aceea am spus ieri, că religiile sunt unul dintre blestemele pământenilor. Trebuie deasemeni să te iluminez şi asupra altor puncte din Biblie.

La scurt timp după sosirea evreilor pe Pământ, i-am ajutat cu câteva ocazii. I-am şi pedepsit deasemeni. De exemplu, distrugerea Sodomei şi a Gomorei a fost cauzată de către una dintre navele noastre spațiale.

Oamenii din aceste două orașe reprezentau un exemplu rău pentru ceilalți şi se comportau periculos pentru oamenii care veneau în contact cu ei. Am încercat diferite mijloace în strădania noastră de a-i aduce înapoi pe drumul drept, dar a fost în zadar. A trebuit să fim necruțători. De fiecare dată când citeşti în Biblie:

"Şi Dumnezeu a spus una şi alta" ar trebui să citeşti "şi locuitorii de pe Thiaoouba au spus…"

- De ce nu au fost salvați de la început şi nu au fost duşi înapoi pe planeta lor sau pe o alta din aceeaşi categorie?

- Aceasta este, desigur, o întrebare rezonabilă, Michel, dar a fost o piedică. Noi nu putem prezice viitorul pentru mai mult de 100 de ani înainte.

Am crezut, la momentul acela, că fiind un grup atât de mic, este posibil să nu supraviețuiască şi, dacă ar face-o, ei s-ar amesteca cu celelalte rase şi astfel, ar fi fost absorbiți de celelalte populații şi ar fi devenit "impuri". Am crezut că acest lucru va surveni într-un secol – dar nu a fost un asemenea caz. Chiar şi acum, după cum ştii, rasa este încă aproape la fel de pură cum era acum 12.000. de ani.

După cum ți-am spus, prin intermediul consiliilor religioase, preoții au şters sau au schimbat multe lucruri în Biblie, dar altele au supraviețuit şi pot fi uşor explicate.

[29] atavism – aici – urmăreşte să reconstruiască caracteristicile originale. Prima generație de oameni descrisă în Biblie a trăit până la 900 de ani. (nota Editorului).

[30] comentariul Editorului cu acordul Autorului.

În capitolul 18, versetul (1), scribul se referă la apariția noastră în acele timpuri spunând: "Domnul Dumnezeu apăru el însuşi în fața lui printre stejarii din Mamre pe când el stătea la intrarea în cortul său în arşita zilei". Scribul vorbeşte despre Abraham în acest capitol.

(2) El, Abraham, a privit în sus şi a văzut trei bărbați stând în apropiere. Când i-a văzut, a fugit către ei şi a căzut la pământ înaintea lor.

(3) Şi el a spus: "Doamne şi Stăpâne, dacă am găsit grație în ochii tăi, te implor nu te îndepărta de servitorul tău". Abraham îi invită pe cei trei oameni să stea.

Scribul se referă la ei ca bărbați cu un minut înainte şi totuşi, unul dintre ei este numit "Domnul Dumnezeu". El le vorbeşte de fiecare dată, el este cel pe care ni-l pezintă ca fiind "Domnul Dumnezeu" care dă replica.

Acum, preoții aparținând Bisericii Romano-Catolice găsesc aceasta în contradicție ca formă cu vederile lor, cum procedează şi multe alte religii, pentru că vă vor spune că nimeni nu-şi poate imagina fața lui Dumnezeu – pentru că acela va fi orbit de ea.

Într-un fel au dreptate, de vreme ce Creatorul, fiind un Spirit Pur, nu are față!

După cele relatate de scrib, Abraham s-a conversat cu Domnul Dumnezeu aşa cum ar fi făcut-o cu un înalt demnitar de pe Pământ şi Domnul Dumnezeu i-a răspuns, şi era însoțit de doi alți "bărbați" – scribul nu vorbeşte de "îngeri".

Nu este ciudat că Dumnezeu coboară pe Pământ sub forma unui bărbat, însoțit, nu de îngeri, ci de bărbați?

De fapt, aici, şi în multe alte locuri în Biblie, este uşor pentru cineva de bună credință să vadă că Dumnezeu nu a vorbit niciunei ființe omeneşti[31].

El *nu a putut* face asta, de vreme ce Corpurile Astrale sunt cele care aspiră către El şi nu Dumnezeu se apleacă spre ele. Asta ar fi ca un râu care curge invers – n-ai văzut niciodată un râu curgând dinspre mare către vârful muntelui, nu-i aşa? Un pasaj din Biblie, două pagini mai încolo, față de cele pe care tocmai le-am amintit, este deasemeni de-a dreptul amuzant: capitolul 19, verset (1): "cei doi îngeri ajunseră în Sodoma, şi Lot era aşezat la porțile Sodomei. Când Lot i-a văzut, s-a ridicat să plece şi a sărutat pământul din înaintea lor" – apoi a tratat cu ei să meargă la casa lui, şi (deodată) în versetul (5) "Ei l-au chemat pe Lot şi i-au spus : Unde sunt *bărbații* care au intrat în casa ta?". Acum scribul se referă la ei ca "bărbați". Mai departe, în versetul (10), "Bărbații au ajuns, l-au făcut pe Lot să între înăuntru şi au închis uşa".

(11) Şi ei au lăsat orbi pe oricine la intrarea în casă, de la cel mai mic până la cel mai mare, aşa încât a fost inutil pentru ei să găsească uşa.

[31] "Dumnezeu nu a vorbit niciodată" – în cea mai veche versiune ebraică a Bibliei disponibilă, Yehova este unul din numeroasele sinonime pentru "Dumnezeu". Toate celelalte traduceri le amestecă complet – înlocuind numele exact cu "Tatăl" sau "Dumnezeu". Din versiunea ebraică este clar că Yehova a fost cel care a vorbit oamenilor, apărând în forma să umană, făcând "miracole" şi nu Dumnezeu. Din inormațiile conținute în această carte este clar că Dumnezeu este Dumnezeu (Marele Spirit) şi Yehova = Thiaoouba. În contextul acestui singur detaliu – întreaga Biblie are mai mult înțeles (sens) şi lectura sa devine fascinantă. (Editorul)

Este uşor de observat lipsa de precizie în acest pasaj, unde scribul începe vorbind de doi îngeri, apoi vorbeşte de doi bărbaţi, apoi descrie doi bărbaţi care lovesc oamenii cu orbirea. Conform Bibliei, un asemenea "miracol" cere cel puţin un înger! Aici, dragul meu, este un alt exemplu bun de confuzie din scrierile pământeşti. "Bărbaţii" erau pur şi simplu, oamenii noştri de pe Thiaoouba.

Astfel i-am îndrumat şi i-am ajutat pe Evrei, pentru că ar fi fost ruşinos să lăsăm o rasă atât de evoluată spiritual să se afunde înapoi în ignoranţă şi sălbăticie numai pentru că au făcut accidental greşeala de a veni pe o planetă care nu era potrivită pentru ei. I-am ajutat în secolele care au urmat şi acest lucru au încercat să-l explice scribii prin scrierile care au contribuit la alcătuirea Bibliei.

Adesea, ei erau de bună credinţă; în timp, ei au denaturat faptele, de altfel nu intenţionat. Singura perioadă în care această denaturare a fost făcută intenţionat, şi pentru motive foarte specifice, aşa cum am spus, a fost de către Biserica Romană pe timpul consiliilor de la Nicen AD 325, Constantinopole în AD 381, Ephese în AD 431 şi Calcedoine în AD 451. Au mai fost şi altele dar de mai mică importanţă.

Biblia nu este "*Cartea lui Dumnezeu*", aşa cum cred mulţi oameni de pe Pământ, este un simplu document al istoriei străvechi, mult modificat şi plin de înfrumuseţări, adăugiri ale scriitorilor, diferite de scrierile originale ale scribilor.

De exemplu, să ne întoarcem în Egipt şi la perioada Exodului, care interesează oamenii de pe Pământ. Voi reface adevărul cu privire la acest subiect, pentru tine şi pentru ceilalţi, înainte de a trece mai departe.

Să ne întoarcem, deci, la Egipt, unde am aflat că descendenţii cosmonauţilor au devenit poporul Evreu (numele derivă de la planeta lor, Hebra). Încă de la sosirea lor accidentală pe planeta voastră, această rasă a încercat mari dificultăţi – le-au încercat atunci şi încă le mai încearcă şi acum.

După cum ştii, Evreii sunt foarte inteligenţi în comparaţie cu alte rase; ei au o religie care este <u>total</u> diferită, şi nu se amestecă cu alte rase. Căsătoriile sunt aproape întotdeauna între semeni de-ai lor. Din cauza inexorabilei Legi a Universului, ei au suferit întotdeauna persecuţii, multe dintre ele survenind în timpuri mai recente. Ca un rezultat, Corpurile lor Astrale au fost eliberate şi de aceea capabile să se îndrepte către planete mult mai înalt evoluate unde le era locul.

Cum deasemeni ştii, un grup de Evrei au călătorit cu Iosif, fiul lui Iacob în Egipt, unde au stabilit o linie, numai pentru a pune capăt urii egiptenilor faţă de ei şi întotdeauna pentru acelaşi motiv nemenţionat – inteligenţa lor, şi în particular, solidaritatea lor în faţa adversităţii. Era nevoie de acţiune.

CAPITOLUL 11

Cine a fost Cristos

Aceasta s-a petrecut pe timpul Faraonului Seti I. Era o perioadă în care oamenii de pe Pământ deveniseră cu toţii materialişti. În Egipt, era un fapt comun în înalta societate să iei droguri; la fel, în Grecia. Relaţiile sexuale cu animalele nu mai erau un lucru rar – ceva care era absolut contrar Naturii şi Legii Universale.

Misiunea noastră fiind aceea de a ajuta atunci când era neapărat necesar, am decis să schimbăm cursul pe care istoria îl luase, intervenind în acest punct. A trebuit să scoatem Evreii din Egipt, deoarece ei nu mai puteau evolua ca popor liber atât timp cât se aflau sub dominaţia malefică a Egiptenilor. S-a hotărât să fie trimis un om, capabil şi drept, pentru a-i conduce pe evrei din Egipt şi înapoi către ţinutul pe care ei îl ocupaseră anterior, asta însemnând, la puţin timp după sosirea lor pe Pământ.

Pe planeta Naxiti, o planetă din a 8-a categorie, un bărbat pe nume Xioxtin tocmai murise. Corpul său Astral aştepta să se reîncarneze pe Thiaoouba, când i s-a propus, ca în schimb, să fie eliberatorul evreilor. El a acceptat acest lucru şi a mers pe Pământ sub numele de Moise.

Moise, apoi, s-a născut în Egipt din părinţi egipteni. Tatăl său a fost militar, având grad echivalent unui sublocotenent de armată. Moise nu s-a născut evreu – aceasta este încă o eroare din Biblie. Povestea unui bebeluş evreu pus într-un coşuleţ pe apă şi salvat de o prinţesă este foarte romantică, dar incorectă.

- Ce ruşine! Întotdeauna mi-a plăcut această poveste. Este de-a dreptul încântătoare – ca o poveste cu zâne!

- Poveştile cu zâne sunt într-adevăr foarte frumoase, Michel, dar ceea ce trebuie să te preocupe este Adevărul – nu fantezia. Îmi promiţi că vei relata numai ceea ce este Adevărat?

- Desigur. Nu te teme, Thao – instrucțiunile tale vor fi urmate la literă, aşa cum am vorbit.

- Îți explicam atunci, că Moise a fost adus pe lume într-o familie militară egipteană. Numele tatălui său a fost Lathotes. Până la vârsta de 10 ani, Moise se juca adesea cu copiii evrei. Un copil frumos şi sociabil, el era popular printre mamele evreice, care îl răsplăteau, servindu-l cu dulciuri.

În schimb, ei i-au câştigat inima şi el a ajuns să-şi iubească prietenii evrei ca pe nişte fraţi. De aceea se reîncarnase, desigur, dar trebuie să îți dai seama că, după ce-şi văzuse viaţa ca fiind Moise, trecând prin faţa sa, şi după ce acceptase să trăiască această viaţă, toate detaliile acesteia i-au fost şterse din memorie.

El a trecut prin ceea ce anumiți Nagaşi au numit "Râul Uitării" – acest lucru se întâmplă indiferent dacă cineva acceptă sau respinge o posibilă reîncarnare. Desigur, este un motiv pentru aceasta.

Dacă, de exemplu, tu ți-ai *amintit* că , în jurul vârstei de 40 de ani, ți-ai pierdut soția şi cei 2 copii încântători într-un accident de maşină şi tu însuți, ai fost ţintuit într-un scaun cu rotile, cunoaşterea te-ar putea tenta să-ți iei viaţa mai curând decât să faci faţă necazurilor tale, sau te-ar putea conduce către un comportament negativ în alte sfere.

Deci, "filmul" este şters, în felul în care ştergi o casetă înregistrată. Ocazional, din întâmplare maşina nu şterge totul şi tu poți auzi scurte porțiuni din ceea ce ar fi trebuit şters! Desigur, analogiile mele sunt imaginare când vorbesc de "filme" şi "înregistrări de casete", dar sper ca ele să-ți dea o idee despre ceea ce încerc să-ți explic.

În realitate, procesul implică electro-fotonica, noțiune care nu înseamnă nimic, încă, pentru oamenii de pe Pământ. Aceasta, de fapt, apare cel mai adesea în "filmele" în care Sinele Superior se arată unui Corp Astral, care este, ceea ce majoritatea oamenilor, în câteva ocazii în cursul vieții lor spun "Am mai văzut asta înainte" sau "Am mai auzit asta înainte" şi ei ştiu care este următoarea mutare sau următorul cuvânt. În Engleză, oamenii numesc acest sentiment "dejà vu".

- Da, înțeleg foarte bine ceea ce spui. Cea mai ciudată experiență de acest gen pe care am trăit-o a fost când am mers în Africa Ecuatorială Franceză. Eram în armată şi făceam manevre la aproape 600 de kilometri de bază. Ne apropiam de graniţa cu Ciad-ul şi eu, împreună cu alți soldați stăteam în spatele unui transportor blindat, cu faţa la drum.

Deodată, am "recunoscut" drumul ca şi cum aş fi fost acolo chiar cu două săptămâni înainte. Am fost ca şi hipnotizat de această întindere a drumului care se termina cu o cotitură în unghi drept. Am "recunoscut" drumul, oricum, am fost sigur şi de faptul că în zona cotiturii voi vedea o mică colibă de paie, doar ea singură, umbrită de un arbore de mango.

Eram din ce în ce mai convins că aşa va fi şi, când camionul luă curba, era acolo – o colibă de paie singuratică sub un copac de mango. Şi apoi s-a sfârşit – n-am mai "recunoscut" nimic. M-am albit la faţă.

Comandantul meu care se afla alături m-a întrebat dacă mă simt bine, şi i-am explicat ce s-a întâmplat. Răspunsul său a fost: "Trebuie să fi venit aici când erai copil".

Ştiam că părinţii mei n-au pus niciodată piciorul în Africa dar, totuşi le-am scris, atât de tare m-a afectat această experienţă. Răspunsul lor a fost: "Nu, şi nu ai plecat niciodată de lângă noi pentru a face vreo asemenea călătorie când ai fost copil". Atunci, prietenul meu mi-a sugerat că aş fi putut merge acolo în timpul unei existenţe anterioare, deoarece el credea în reîncarnare. Ce crezi despre asta?

- Este exact ceea ce tocmai ţi-am explicat, Michel. Un segment destul de lung din "filmul" tău nu a fost şters şi mă bucur pentru asta, pentru că ilustrează foarte bine ceea ce îţi explicam referitor la Moise. El dorea să-i ajute pe evrei dar, de vreme ce el alesese să intre în acea lume prin mijloacele normale – ca un copil nou-născut, el a fost obligat să "uite" care va fi cursul vieţii sale.

Oricum, în cazuri rare, cum ar fi acesta, Corpul Astral este atât de "încărcat" cu învăţătură şi experienţă din vieţile anterioare, încât nu are probleme în a se adapta la ceea ce trebuie să înveţe în noul său corp fizic. Moise a fost avantajat şi prin faptul că a fost trimis să înveţe la o şcoală bună cu numeroase facilităţi. El a avut un mare succes în timpul studiilor sale şi a câştigat admiterea într-o şcoală de ştiinţă mult mai avansată, condusă de preoţi şi experţi Egipteni.

În acel timp, Egiptenii încă mai aveau şcoli înalte care erau accesibile pentru elită, şi asta pentru un număr limitat, acolo predându-se unele dintre învăţăturile lui Toth, aduse din Atlantida cu mult timp înainte. Aproape îşi terminase studiile, când, a fost martorul unui incident care a avut o mare semnificaţie în viaţa lui.

Încă simţind o mare prietenie pentru evrei, el mergea adesea cu ei, în ciuda recomandărilor imperative ale tatălui său de a nu o mai face. Evreii deveniseră din ce în ce mai disprețuiți de către Egipteni, şi tatăl său l-a sfătuit pe Moise să nu se mai amestece cu această rasă. Cu toate acestea, în acea zi, el mergea în vecinătatea unei clădiri în construcţie, unde evreii lucrau sub paza soldaţilor egipteni.

De departe, el văzu un soldat lovind un evreu, care căzu pe pământ. Înainte de a putea interveni, un grup de evrei s-a aruncat asupra soldatului şi l-au omorât, şi apoi l-au îngropat rapid în fundaţia care era făcută pentru a ţine o enormă coloană. Moise n-a ştiut ce să facă, dar a fost văzut de către un cuplu de evrei când s-a mişcat. Crezând că îi va denunţa, evreii au intrat în panică şi s-au grăbit să răspândeacsă zvonul că Moise a ucis soldatul. Când a ajuns acasă, tatăl său îl aştepta şi l-a sfătuit să plece imediat, în deşert.

Povestea din Biblie că el a mers către ţara Madian este adevărată, la fel cum este şi relatarea căsătoriei lui cu fiica unui preot din Madian. Nu voi mai insista asupra detaliilor. Am vrut să salvăm acest popor din sclavia în care căzuse şi, mai rău, din ghearele preoţilor haini care, reprezentau un pericol pentru psihicul lor.

Cu mai mult de un milion de ani mai înainte, noi am salvat un alt grup din mâinile altor preoți periculoşi, dacă îţi aminteşti şi, interesant, a fost practic în aceeaşi locație. Vezi cum istoria este doar o reluare perpetuă?

Moise i-a condus pe evrei din Egipt în mare măsură aşa cum este descris în Biblie – dar înainte de a începe, trebuie să rectific anumite erori, de vreme ce ştim că mulţi oameni de pe Pământ sunt foarte interesați cu privire la acest faimos Exod.

Înainte de toate, Faraonul în acele vremuri era Ramses al II-lea, care era succesorul lui Seti I-ul. Apoi, evreii numărau 375.000. de oameni şi, când ei au ajuns la Marea de Trestie (Sea of Reeds), şi nu la Marea Roşie (Red Sea), navele noastre spațiale, în număr de trei, au deschis apele, care erau de-a dreptul foarte puțin adânci, prin intermediul câmpurilor noastre de forță. Am permis apoi apelor să se închidă din nou, dar nici măcar un singur soldat egiptean nu s-a înecat – pur şi simplu pentru că ei nu-i urmaseră pe evrei în apă.

Faraonul, în ciuda enormelor presiuni din partea preoților, nu şi-a retras promisiunea şi i-a lăsat pe evrei să plece. Manna, distribuită în fiecare zi, venea de pe navele noastre. Trebuie să-ți explic că manna nu este numai foarte hrănitoare, după cum ştii, dar este şi foarte uşor compactibilă, şi din această cauză, multe nave spațiale o transportă la bordul lor. Oricum, dacă laşi manna să fie expusă la aer un timp prea îndelungat, devine moale şi se degradează în decurs de 18 ore.

De aceea le-am recomandat evreilor să ia numai atât cât au nevoie pentru fiecare zi, şi cei care au luat mai mult, au aflat curând că au făcut o greşeală şi că ar fi trebuit să urmeze sfatul "Domnului Dumnezeu", care de fapt eram noi.

Evreilor nu le-au trebuit 40 de ani pentru a ajunge în Canaan, ci numai 3 ani şi jumătate. În sfârşit, povestea cu Muntele Sinai este aproape adevărată.

Am aterizat pe munte astfel încât să nu putem fi văzuți de oameni. Era de preferat la acel moment, deoarece pentru acest popor era mai simplu să creadă în Dumnezeu, decât în extratereştri care îi supraveghează şi îi ajută. Deci, aceasta este explicația pentru poporul evreu, Michel, dar n-am terminat.

În ochii noştri, acesta era singurul popor care urma direcția cea dreaptă, care este direcția spiritualității. Printre ei, şi, mai târziu, printre marii lor preoți, au fost câțiva care au murmurat că un Messia urma să vină şi să-i salveze. Ei n-ar fi trebuit să spună poporului acest lucru, pentru că ei relatau, de fapt, o parte din conversația avută de noi cu Moise pe Muntele Sinai. De atunci, evreii au aşteptat sosirea lui Messia – şi totuşi, el deja venise.

Haide să facem o săritură în timp. Evreii, ajunşi înapoi în ținuturile în care se stabiliseră inițial, erau acum mai bine organizați. Ei au pus bazele unei civilizații notabile având mari legiuitori în rândul regilor cum au fost Solomon şi David, pentru a numi numai doi dintre ei.

Am observat că acest popor, după moartea lui Solomon, se îndreptase către anarhie şi îşi permiteau să fie influenţaţi de preoţi răi. Alexandru cel Mare a invadat Egiptul dar, în final, nu a făcut nimic constructiv pentru omenire. Romanii i-au urmat, construind un imens imperiu care era orientat mai mult către materialism decât către spiritualitate.

Marile popoare, cum au fost romanii, erau avansaţi tehnologic pentru timpul lor – vorbind relativ, bineînţeles. Dar au adus cu ei o spoială de zei şi de credinţe – suficient cât să producă o confuzie spirituală, şi, desigur, insuficient pentru a conduce poporul către Adevărul Universal. De această dată, am hotărât să dăm o mare "mâna de ajutor".

În loc să o facem într-un tărâm steril spiritual cum era Roma, am făcut-o în Israel, gândindu-ne că evreii erau foarte inteligenţi, având strămoşi care fuseseră foarte avansaţi spiritual. I-am considerat adecvaţi pentru a propaga Adevărul Universal. Poporul evreu a fost ales în unanimitate de Marii Thaori. Pe Pământ s-au făcut referiri la ei sub numele de "Poporul Ales" şi numele nici nu putea fi mai potrivit – pentru că ei fuseseră într-adevăr – "aleşi". Planul nostru era de a prinde imaginaţia publicului prin trimiterea unui mesager al păcii.

Povestea naşterii lui Isus, aşa cum o ştii, având ca mamă pe Fecioara Maria, este chiar adevărată. Apariţia unui înger al Bunei Vestiri este corectă în cel mai mic amănunt. Noi am trimis o navă spaţială şi unul dintre noi a apărut în faţa Fecioarei, care era *într-adevăr* virgină, spunându-i că va rămâne însărcinată. Embrionul a fost implantat în pântecele ei pe timpul cât era sub hipnoză.

Michel, văd că ai dificultăţi enorme în a crede cele ce ţi-am spus. Nu uita faptul că noi deţinem *Cunoaşterea* – încă nu ai văzut decât a zecea parte din ceea ce putem face noi. Priveşte cu atenţie şi îţi voi da câteva exemple care te vor ajuta să înţelegi cele ce ţi le voi spune.

Thao se opri din vorbit şi păru să se concentreze. În timp ce o priveam, faţa ei deveni ceţoasă şi, instinctiv, m-am frecat la ochi. Desigur, asta nu m-a ajutat, şi de fapt, ea a devenit tot mai transparentă până când am putut vedea chiar prin ea. În final, ea nu mai era acolo – dispăruse complet.

- Thao, am strigat-o, uşor îngrijorat, unde eşti?
- Aici, Michel.

Am sărit, pentru că vocea venea ca o şoaptă, chiar aproape de urechea mea.

- Dar eşti complet invizibilă!
- Acum, da – dar mă vei vedea din nou. Priveşte!
- Dumnezeule, ce ţi s-a întâmplat?

La câteva picioare (U.M.) în faţa mea, am văzut silueta lui Thao, complet aurie încă radiind, ca şi cum în interiorul său ardea un foc, cu flăcări scurte, dar intense. Cât priveşte faţa ei, putea fi recunoscută dar ochii ei păreau să trimită în afară mici raze de fiecare dată când vorbea.

Ea începu să se ridice la câteva picioare (U.M.) deasupra solului, fără să-şi fi mişcat nici un muşchi al "corpului" său, apoi începu să facă înconjurul camerei, atât de repede încât aveam dificultăți în a o privi.

Părea că ar fi fost făcută dintr-un fel de ceață strălucitoare – putea fi recunoscută ca fiind Thao şi totuşi, încă destul de transparentă. În următoarea clipă ea dispăru. Am privit în jur, dar ea se evaporase complet.

- Nu mai căuta, Michel, m-am întors.

Într-adevăr, iat-o, în carne şi oase din nou, stând pe scaunul său.

- Cum *faci* asta?

- Aşa cum ți-am explicat, noi avem *Cunoaşterea*. Noi putem învia morții; putem vindeca surzii şi orbii; îi putem face să meargă pe cei paralizați; noi putem vindeca orice boală pe care tu o poți numi. Noi suntem maeştri nu *ai* Naturii, ci *în* Natură, şi putem face lucrul cel mai dificil dintre toate – putem crea viață în mod spontan. În afară de eliberarea razelor cosmice, noi putem crea orice tip de ființă vie, inclusiv omul.

- Vrei să spui că voi ați pus la punct tehnica obținerii "copiilor în eprubetă"?

- Deloc, Michel. Gândeşti exact ca un pământean. Noi putem crea un corp omenesc, dar aceasta este făcută numai de către Marii Thaori; cu o infinită grijă, deoarece corpul omenesc trebuie să fie "locuit" de câteva corpuri, aşa cum ai fost informat – cel psihologic, cel astral, etc. dacă nu, el ar putea fi cel mult un robot. De aceea se cere cunoaşterea perfectă pentru asumarea unei asemenea sarcini.

- Deci, cât timp vă este necesar pentru a crea un copil?

- Nu prea ai priceput ce ți-am spus, Michel. Eu vorbesc, nu despre un copil ci, în acest caz, despre o ființă umană adultă. Un om de 20 sau 30 de ani poate fi creat de Thaori în aproximativ 24 de ore pământeşti.

Aşa cum oricine se poate aştepta, am fost complet uimit de această dezvăluire. Am călătorit cu o navă spațială, cu o viteza de câteva ori mai mare decât cea a luminii şi mă aflam la câteva milioane de kilometri depărtare de casa mea. Am cunoscut extratereştri, am călătorit în Corpul Astral, am călătorit în timp pentru a fi martorul unor scene care s-au petrecut cu mii de ani în urmă. Puteam vedea acum Aurele şi înțelege limbi pe care nu le mai auzisem niciodată. Chiar am vizitat, pentru scurt timp, Universul paralel al Pământului.

Am crezut că ştiam tot ce era de ştiut, de către un pământean despre aceşti oameni şi capacitățile lor, mulțumită explicațiilor care mi-au fost date. Acum – părea că ceea ce mi s-a spus, mi s-a prezentat ca un aperitiv. Gazdele mele puteau *crea* o ființă umană vie în *24 de ore*! Thao mă privea, citindu-mă ca pe o carte deschisă.

- Acum, că intuieşti înțelesul vorbelor mele, Michel, voi termina povestea care îi va interesa pe mulți dintre semenii tăi, pe care Biblia, demult, a denaturat-o puțin.

Deci "îngerul" nostru a implantat embrionul, astfel că Maria, o fecioară, s-a aflat însărcinată. Procedând în acest fel, am sperat să atragem atenţia oamenilor şi să exagerăm venirea lui Isus ca fiind într-adevăr un eveniment remarcabil. La naşterea copilului, noi am apărut în faţa păstorilor în acelaşi mod pe care ţi l-am demonstrat acum câteva momente.

Noi nu am trimis cei trei faimoşi "înţelepţi" – ei fac parte din legenda care a fost grefată pe evenimentul real. În orice caz, noi i-am ghidat pe păstori şi grupul de oameni către locul în care s-a născut Isus. Acest fapt a fost completat prin trimiterea de raze de către una dintre sferele noastre şi făcând-o luminoasă. Efectul optic astfel creat, a făcut-o, într-adevăr să semene cu o stea deasupra Bethleemului. În zilele noastre, dacă am face un asemenea lucru, oamenii ar striga: OZN!

Preoţii şi cei cărora preoţii le spuneau "profeţi", au aflat despre această naştere. Având în vedere fenomenele petrecute, apariţia stelei şi a "îngerilor", profeţii au anunţat populaţiei, naşterea lui Messia, referindu-se la el ca fiind Rege al Evreilor.

Regele Irod, avea oricum spioni în toate cartierele, aşa cum au cei mai mulţi conducători. Când ei i-au relatat aceste evenimente remarcabile, el a găsit totul foarte dificil de înţeles şi a intrat în panică. În acele timpuri, viaţa omului valora extrem de puţin pentru conducătorii poporului, şi Irod nu a avut nici o mustrare de conştiinţă în a ordona omorârea a 2606 nou-născuţi din regiune.

În timpul în care aceste crime aveau loc, noi am evacuat, sub hipnoză pe Maria, Iosif şi pruncul Isus, la fel de bine ca şi cei doi asini, luându-i pe nava noastră şi, depunându-i mai apoi într-un loc destul de aproape de Egipt. Vezi cum au fost denaturate faptele?

Acum, mai sunt şi alte detalii care au fost relatate conştiincios, dar ele sunt lipsite de acurateţe din lipsă de informaţii. Lasă-mă să-ţi explic.

Pruncul Isus, născut în Bethleem, s-a dovedit, prin miracolele care s-au petrecut la naşterea sa, a fi de-a dreptul special şi a fost, de fapt, Messia. Deci, el a atras imaginaţia poporului dar, când un copil se naşte, Corpul său Astral nu poate "şti totul" cu privire la cunoştinţele sale anterioare. Acesta a fost şi cazul lui Moise, şi totuşi el a fost o mare personalitate.

Noi aveam nevoie un mesager care ar fi putut fi capabil să convingă omenirea că mai era o altă viaţă în afară de aceasta, prin reîncarnarea Corpului Astral, etc. Acest fapt nu mai era uşor de acceptat de vreme ce civilizaţia pe Pământ devenise din ce în ce mai degradată după dispariţia Atlantidei.

Ştii că, atunci când doreşti să explici ceva ce nu este un fapt material, chiar şi prietenilor celor mai apropiaţi, te confrunţi cu scepticismul lor. Oamenii caută dovezi materiale şi, dacă nu le văd cu ochii lor, ei nu vor crede.

Pentru a transmite mesajul nostru, aveam nevoie de cineva care să se comporte ca o fiinţă extraordinară – ca o persoană venită din "ceruri", ale cărei acţiuni ar fi putut trece drept "miracole". O astfel de persoană ar fi fost crezută şi învăţăturile sale ar fi fost ascultate.

După cum ştii, un Corp Astral reîncarnat ca nou-născut, trece prin "Râul Uitării" şi cunoştinţele sale materiale timpurii sunt şterse. De aceea, copilul născut în Bethleem n-ar fi fost în stare să facă "minuni" chiar dacă ar fi trăit până la vârsta de 100 de ani. În orice caz, el a fost o fiinţă superioară, ca şi Moise. Acest fapt a fost dovedit, prin modul în care a uimit doctorii din templu la vârsta de 12 ani. Ca şi cei foarte tineri dintre oamenii de pe Pământul de acum, care sunt numiţi genii pentru că ei par a avea calculatoare în capetele lor, Isus a fost o fiinţă umană locuită de către un Corp Astral înalt evoluat spiritual.

Şi totuşi, chiar dacă a studiat în şcoli foarte avansate pe Pământ, printre Nagaşi, de exemplu, el nu ar fi atins niciodată ştiinţa de a reînvia morţii sau de a vindeca bolnavii. Ştiu că, pe Pământ există oameni care cred că de la vârsta de 12 ani, până când s-a reîntors în Iudea, Isus a studiat în mănăstirile din India şi Tibet. Astfel ei încearcă să explice golul care există în Biblie, când Isus a dispărut pur şi simplu, din Bethleem.

El a părăsit casa părintească la vârsta de 14 ani, însoţit de fratele său Ouriki, în vârstă de 12 ani. El a călătorit spre Burma, India, China şi Japonia. Fratele său l-a însoţit pe Isus peste tot, până când Ouriki a fost ucis accidental în China. Isus a luat o şuviţă din părul lui Ouriki pentru a o păstra asupra sa, deoarece îşi iubise fratele foarte mult. Isus avea 15 ani când a ajuns în Japonia, unde s-a căsătorit şi a avut trei fiice. În final, a murit într-un sat japonez pe nume Shinogo, unde a trăit timp de 45 de ani. El a fost înmormântat în Shinogo, care se află pe insula principală a Japoniei – Honshu, şi lângă mormântul său de află un altul, conţinând o cutie mică în care se află şuviţa din părul lui Ouriki.

Aceia dintre semenii tăi care doresc să se convingă despre acest lucru, să aibă o mărturie a acestui fapt, pot merge la Shinogo, în prezent cunoscut sub numele de Herai, în districtul Aomori[32].

Dar, să ne întoarcem la misiunea noastră precisă în această privinţă… Singurul mesager pe care l-am fi putut trimite pe Pământ trebuia să fie unul dintre noi. "Cristosul" care a murit pe cruce în Ierusalim, se numea Harioc. El a fost adus, de noi, în deşertul Iudeii, oferindu-se voluntar pentru a-şi schimba corpul fizic. Astfel, el şi-a abandonat corpul său hermafrodit, în care a trăit un timp considerabil pe Thiaoouba şi a luat corpul lui Cristos, creat pentru el de către maeştrii noştri Thaori. Făcând astfel el şi-a menţinut în totalitate, cunoştinţele pe care le acumulase pe Thiaoouba.

- De ce nu a putut pur şi simplu să rămână în corpul său şi doar să-şi reducă dimensiunile, cum au făcut Latoli şi Biastra, în faţa mea? N-ar fi putut sta suficient timp într-un corp "restrâns"?

- A mai fost o altă problemă, Michel, el trebuia să semene cu o fiinţă omenească de pe Pământ în toate privintele, şi, de vreme ce noi suntem hermafroditi, el nu

[32] explicaţia fascinantei dovezi de la Aomori este destul de lungă şi a fost publicată online pe http://www.thiaoouba.com/tomb.htm (nota Editorului)

putea risca faptul ca evreii să observe că trimisul lui Dumnezeu este pe jumătate femeie.

Noi putem regenera un corp cât dorim, şi de aceea tu ai văzut atât de puțini copii pe Thiaoouba. Noi putem deasemeni crea un corp, aşa cum tocmai ți-am explicat, şi putem să-i reducem dimensiunile. Nu mă privi aşa, Michel. Îmi dau seama că lucrurile pe care ți le spun sunt dificil de asimilat şi de crezut pentru tine, dar deja ți-am dezvăluit destul de mult pentru a şti că suntem capabili de a stăpâni majoritatea fenomenelor naturale.

Isus, care venea de pe Thiaoouba, a fost dus de noi în deşert, şi ştii ce a urmat. El ştia că va trece peste multe dificultăți şi că urma să fie crucificat. El ştia totul, pentru că el îşi "pre-vizionase" viața împreună cu noi, dar a făcut-o ca un Corp Astral într-un corp fizic. El şi-a amintit, exact aşa cum îți vei aminti şi tu şi îți vei aminti întotdeauna călătoria ta pe Mu şi scurtele priviri asupra vieților tale anterioare.

Viziunile, îți repet, văzute de Corpurile Astrale în corpuri fizice nu sunt şterse în acelaşi fel în care se întâmplă cu aceste viziuni văzute de către Corpul Astral atunci când se află alături de Sinele Superior. Astfel, el a ştiut totul şi a ştiut exact ce trebuia să facă.

Bineînțeles, el avea puterea de a învia morții, de a vindeca orbii şi surzii, şi, când a fost crucificat şi a murit, noi am fost acolo pentru a-l lua şi a-l reînvia. Noi am rostogolit piatra de pe mormânt, l-am luat repede pe nava noastră care era aşezată în apropiere şi, acolo, l-am înviat. La momentul potrivit, el a apărut din nou, de data aceasta demonstrând nemurirea sa, arătând că într-adevăr există viață după moarte, şi redând speranța printre oameni că ceea ce ei au făcut aparține Creatorului şi că *fiecare dintre noi* posedă o scânteie din *Divinitatea lui.*

- Deci, toate minunile sale au fost făcute pentru a demonstra că ceea ce predica el era adevărat?

- Da, pentru că evreii şi Romanii nu l-ar fi crezut niciodată dacă nu ar fi dovedit el însuşi. Acesta a fost un foarte bun exemplu al puterii scepticismului existent printre oamenii de pe Pământ cu privire la Giulgiul din Torino. De altfel, milioane de oameni care cred în venirea lui Isus şi practică, mai mult sau mai puțin, religii creştine, ar fi foarte nerăbdători să afle rezultatele cercetării experților, dacă Giulgiul a acoperit sau nu corpul lui Isus după "moartea" sa.

Acum, tu ştii răspunsul la această întrebare. Oricum, oamenii caută dovezi din ce în ce mai multe, deoarece îndoiala există încă în mințile lor. Buddha, ca pământean, care a acumulat învățăturile sale prin studiu propriu, nu a spus, aşa cum fac semenii voştri "Eu cred", ci mai degrabă, "*Eu ştiu*". Credința nu este niciodată perfectă dar cunoaşterea este.

Când te vei întoarce pe Pământ şi vei spune povestea ta, primul lucru care ți se va cere va fi dovada. Dacă ți-am fi dat, de exemplu, o bucată de metal care nu există pe Pământ, ar fi existat întotdeauna măcar unul, dintre experții, care l-ar fi analizat, care ar fi insistat să demonstreze că metalul a fost creat de către un alchimist istet, una dintre cunoştințele tale sau cam aşa ceva.

- Îmi vei da ceva ca şi dovadă?

- Michel, nu mă dezamagi. Nu vei avea nici o dovadă materială, exact pentru motivul pe care tocmai l-am subliniat – *ar fi inutil*. Credinţa nu reprezintă nimic în comparaţie cu cunoaşterea. Buddha "ştia" şi când te vei întoarce pe Pământ şi tu vei fi capabil să spui "*Eu ştiu*".

Este bine cunoscuta poveste a lui Toma Necredinciosul care a vrut să atingă rănile lui Cristos, deoarece, numai faptul că le văzuse cu ochii săi nu reuşise să-l convingă suficient; şi totuşi, când le-a atins, el încă se îndoia. El bănuia a fi un fel de truc magic.

Nu ştiţi nimic despre Natură pe planeta voastră, Michel, şi, imediat ce se întâmplă ceva care este puţin peste puterea voastră de înţelegere, toata lumea spune că este magic. Levitaţia – magică; invizibilitatea – magică, şi totuşi noi aplicăm doar legile naturale. În loc de asta, ar trebui să spuneţi, levitaţie – ştiinţă şi invizibilitate – ştiinţă.

Deci, Cristos a fost trimis pe Pământ că să predice iubirea şi spiritualitatea. El a trebuit să vină în contact cu oameni care nu erau prea evoluaţi spiritual, să le vorbească în parabole. Când a răsturnat mesele comercianţilor din templu, înfuriat pentru prima şi singura dată, el a făcut o manifestaţie împotriva banilor. Misiunea sa a fost să răspândească un mesaj de iubire şi bunătate – "*iubiți-vă unii pe ceilalți*" şi deasemeni să ilumineze oamenii referitor la reîncarnarea corpurilor Astrale şi la imortalitate.

Totul a fost denaturat de către preoţi în perioada care a urmat şi numeroasele neînţelegeri au condus la apariţia mai multor secte care pretindeau că urmează învăţăturile lui Cristos. Creştinii, de-a lungul timpului, au comis chiar crime în numele lui Dumnezeu. Inchiziţia a fost un bun exemplu, şi catolicii spanioli în Mexic s-au purtat chiar mai rău decât cele mai sălbatice triburi, toate acestea în numele lui Dumnezeu şi al lui Cristos.

Religiile sunt un adevărat blestem pe planeta voastră – aşa cum am mai spus, şi cum am demonstrat. Cât priveşte noile secte care răsar şi înfloresc peste tot în lume, ele se bazează pe control prin spălarea creierului. Este înfiorător să vezi tineri, sănătoşi la trup şi spirit, aruncându-se la picioarele unor şarlatani care se pretind a fi Guru şi Mari Maeştri, când ei sunt cel mult maeştri a două lucruri: - vorbitul şi colectarea unor sume de bani fabuloase. Acest lucru, desigur, le dă putere şi enorma mândrie de a se vedea dominând o întreagă mulţime de oameni care aderă la ei, cu trup şi suflet.

Nu demult, a existat cel puţin un lider care le-a cerut adepţilor săi să se sinucidă, şi ei l-au ascultat. De vreme ce pe Pământ ei încă mai preţuiesc "dovada", există una excelentă pentru a le-o da: Legea Universală interzice suicidul – dacă acest "maestru" ar fi fost autentic, ar fi *ştiut* asta. Cerându-le acest sacrificiu, el a prezentat *marea dovadă* a ignoranţei lui.

Sectele şi religiile sunt un blestem pe Pământ şi când vezi că Papa aruncă milioane de franci sau dolari pentru călatoriile lui, când ar putea să o facă cu mult mai puțin, şi să folosească aceşti bani disponibili pentru a ajuta țări care suferă de foame, nu mă poți convinge că este cuvântul lui Cristos, cel care direcționează aceste acțiuni.

Există un pasaj în Biblia voastră care spune: "Este mai uşor pentru o cămilă să treacă prin urechile unui ac decât pentru un om bogat să intre în Paradis". Vaticanul este cu siguranță cea mai bogată biserică de pe planeta voastră, şi totuşi preoții au făcut jurăminte de căința şi pauperitate. Ei nu au teamă că vor fi condamnați, (şi totuşi ei cred în condamnare), pentru că ei spun că Biserica este cea care este bogată, nu ei. Acesta este într-adevăr un joc de cuvinte, de vreme ce ei au făcut Biserica. Este ca şi cum fiul unui multimilionar pretinde că el nu este bogat – numai tatăl său este bogat.

Biserica nu a denaturat pasajul din Biblie referitor la avere. L-au folosit în avantajul lor, pentru că nu cumva este preferabil ca bogații să sărăcească contribuind la profitul Bisericii? Tinerele generații de pe Pământ se află într-un proces de examinare proprie. Ei au ajuns într-un punct de cotitură – evenimentele i-au condus către aceasta şi ştiu că ei se simt singuri, mai mult decât oricare alte generații tinere care au existat înaintea lor. Nu prin intermediul aderării la secte sau grupări religioase vor fi eliberați de singurătatea lor.

Primul lucru pe care trebuie să-l faci dacă vrei să-ți "elevezi" spiritul este să meditezi şi apoi să te concentrezi, lucru care este diferit, dealtfel apărând destul de des confuzii între cele două. Nu este nevoie să mergi într-un loc special, pentru că cel mai mare şi mai frumos templu al omului este *în* el însuşi. Aici, el poate comunica cu Sinele său Suprem, prin concentrare; poate cere Sinelui său Superior să-l ajute să-şi surmonteze problemele sale materiale pământeşti.

Dar anumiți oameni au nevoie să comunice cu alte ființe umane, asemeni lor, şi ei se pot întâlni împreună pentru acest scop. Cei (13) care sunt mai experimentați, vor fi capabili să dea sfaturi, dar nimeni n-ar trebui să adopte niciodată poziția de *Maestru*.

Maestrul a venit acum 2.000. de ani – sau, mai bine ar putea spune "unul dintre maeştri", dar oamenii l-au răstignit. Oricum, timp de 300 de ani pământeşti, mesajul pe care l-a adus cu el a fost urmat. După aceea a fost denaturat şi acum, pe Pământ, v-ați întors la un punct care este mai rău decât acum 2.000.de ani.

Tânără generație, despre care tocmai am vorbit, se ridică pe planeta voastră, şi realizează, puțin câte puțin, adevărul despre multe dintre lucrurile despre care am vorbit. Dar ei trebuie să învețe să privească în *interiorul* lor pentru a găsi răspunsurile de care au nevoie. Ei nu trebuie să aştepte ca ajutorul să vină spre ei din altă parte, pentru că vor fi *dezamăgiți*.

CAPITOLUL 12

Călătorie extraordinară întâlnind "oameni" extraordinari

Când Thao termină de vorbit, am putut vedea clar că Aura sa devenise mată – lipsită de strălucire. Afară, ploaia se oprise; soarele strălucea peste norii albi, uriaşi, dându-le tente de roz şi bleu. Copacii, ale căror ramuri se unduiau într-o briza blândă, arătau reîmprospătaţi şi, mii de curcubee dansau în picăturile de apă, care se agăţau de frunzele lor.

Dulcele cântec al păsărilor, întâmpina revenirea soarelui, amestecat cu sunetul muzical delicat al insectelor şi cu lumina. Acest moment a fost cel mai minunat dintre cele pe care le-am trăit. Niciunul dintre noi nu simţea nevoia să vorbească şi am permis sufletelor noastre să se îmbete de frumuseţea din jurul nostru.

Sunetul râsetelor şi al vocilor fericite a fost cel care ne-a scos din starea noastră de pace. Întorcându-ne, i-am văzut pe Biastra, Latoli şi Lationusi apropiindu-se, fiecare zburând cu câte o Tara proprie. Au aterizat chiar în faţa doko-urilor şi au intrat fără a face zgomot, cu zâmbete largi care le luminau feţele. Ne-am ridicat pentru a-i întâmpina şi a avut loc un schimb de urări în limba de pe Thiaoouba.

Acest fapt nu părea să conteze prea mult de vreme ce eu aveam puţine de spus, şi, în orice caz, dacă vorbeam în franceză, cei care nu-mi puteau înţelege cuvintele, îmi înţelegeau mesajul telepatic. Odată revigoraţi de băuturile cu hidromel, toată lumea era din nou gata de plecare.

Mi-am pus masca şi i-am urmat afară, unde Latoli s-a apropiat de mine şi mi-a ataşat o Tara în jurul taliei. Apoi, în mâna mea dreaptă, a aşezat un Litiolac. Am fost destul de emoţionat la gândul că voi fi capabil să zbor ca o pasăre. Încă din prima zi de când am aterizat pe această planetă şi am văzut oameni zburând cu aceste mijloace, am visat să fac acelaşi lucru, dar, atât de multe s-au întâmplat atât de repede încât, trebuie să spun, nu mă aşteptam să am oportunitatea de a mă ridica în aer şi de a zbura.

- Latoli, am întrebat, de ce folosiţi voi Tara şi Litiolac-ul pentru a zbura, când aproape toţi sunteţi capabili de a levita?

- Levitaţia cere o mare concentrare şi un consum destul de mare de energie, Michel, chiar şi pentru noi, şi ne permite să călătorim cu doar 7 km/h. Levitaţia este folosită pe timpul anumitor exerciţii psihice, dar este un mijloc de transport slab.

Aceste aparate au la bază acelaşi principiu ca şi levitaţia atât timp cât ele neutralizează ceea ce am putea numi "forţa magnetică rece" a planetei. Este aceeaşi forţă pe care voi o numiţi "gravitaţie" şi care menţine toate corpurile pe sol. Omul, ca şi o bucată de piatră, este alcătuit din materie, dar, prin neutralizarea forţei magnetice reci, prin ridicarea anumitor vibraţii de înaltă frecvenţă, noi devenim "fără greutate".

Apoi, pentru a ne putea mişca şi direcţiona mişcarea noastră, introducem vibraţii de frecvenţe diferite. După cum poţi vedea, aparatul care îl însoţeşte pe acesta este destul de simplu pentru noi. Acelaşi principiu a fost folosit de către constructorii piramidelor de pe Mu, Atlantida şi Egipt. Thao ţi-a vorbit deja despre aceasta, dar acum vei experimenta tu însuţi efectul antigravitaţiei.

- Ce viteză poate fi atinsă cu aceste aparate?

- Cu acestea de aici, poţi călători cu o viteză în jur de 300 km/h şi la orice altitudine îţi alegi, dar este timpul să mergem – ceilalţi ne aşteaptă.

- Crezi că voi fi în stare să-l folosesc corespunzător?

- Desigur. Te voi învăţa cum, şi tu trebuie să acorzi o mare atenţie când porneşti. Poţi avea un accident serios dacă nu-mi urmezi instrucţiunile ad literam.

Toata lumea mă privea, oricum Lationusi era cel care părea cel mai amuzat de anxietatea mea. Am ţinut strâns în mână Litiolac-ul, cureaua de siguranţă fiind ataşată de antebratul meu. Aceasta însemna că dacă dau drumul Litiolacului, el va rămâne cu mine.

Gâtul îmi era uscat. Trebuie să spun, nu mă simţeam prea încrezător, dar Latioli a venit la mine şi a pus un braţ pe talia mea, şi m-a asigurat că nu-mi va da drumul înainte de a mă fi familiarizat cu aparatul. Deasemeni, ea mi-a explicat că nu am nevoie să-mi fac griji cu privire la Tara ataşată de talia mea, ci doar că Litiolac-ul trebuie ţinut bine în mână.

În primul rând, cineva trebuie să tragă destul de ferm de un buton mare, care face ca aparatul să fie utilizabil – acest lucru seamănă puţin cu răsucirea cheii în contactul unei maşini. O luminiţă mică apăru indicând că aparatul este gata de pornire. Litiolac-ul semănă că formă mai degrabă cu o pară. Era ţinut cu baza în sus, şi vârful său se termina cu o "pălărie" în formă de ciupercă, pentru a preveni alunecarea degetelor. "Para" trebuia apucată în jurul "gulerului" său.

Latoli mi-a explicat că acest Litiolac fusese confecţionat special pentru mine, de vreme ce mâinile mele erau cam la jumătate faţă de mâinile lor şi nu eram în stare să folosesc unul de mărime standard. În plus, este important ca mărimea "perei" să se potrivească exact mâinii care o ţine. Era uşor moale, de parcă ar fi fost din cauciuc, şi umplută cu apă.

Instrucţiunile fiind date, am strâns Litiolac-ul atât de tare încât Latoli abia a avut timp să mă prindă strâns înainte de a ne ridica în aer. Am făcut un salt de 3 metri buni. Ceilalţi se aflau în jurul nostru, staţionând în aer la o înălţime de aproximativ 2 metri de la sol şi toţi au izbucnit în râs spre surprinderea lui Latoli.

- Ai grijă, îi spuse Thao lui Latoli, Michel este un om de acţiune. Dacă îi pui un aparat în mână, îl va folosi imediat.

- Dacă apeşi Litiolac-ul aşa cum tocmai ai făcut-o, aplicând o presiune generală, te vei ridica vertical. Dacă presiunea este uşor mai mare în degetele tale, vei merge către stânga; dacă degetul tău mare va exercita o presiune mai mare, vei merge către dreapta. Dacă vrei să mergi în jos, fie eliberezi strânsoarea, fie, pentru a coborî mai repede, poţi presa baza cu mâna stângă.

După ce vorbi, Latoli exersă cu mine mişcările şi am urcat la o înălţime de aproape 50 de metri când, am auzit vocea lui Thao.

- Bine făcut, Michel. Ar trebui să-l laşi singur acum, Latoli. A prins ideea.

Mi-ar fi plăcut să-şi fi ţinut gândurile pentru ea. Nu împărtăşeam deloc părerea ei şi mă simţeam mult mai încrezător sub "aripa" protectoare a lui Latoli – şi nu mă joc cu cuvintele! Ea mi-a dat drumul, oricum, rămânând pe aproape şi la aceeaşi înălţime.

Uşor, am slăbit strânsoarea asupra Litiolac-ului şi am încetat urcarea. Slăbind încă presiunea, apoi am început să cobor; reasigurat, am apăsat chiar în jurul "gulerului" şi am ţâşnit în sus ca o săgeată – atât de departe, încât degetele mi-au îngheţat şi am continuat să urc.

- Relaxează-ţi mâna, Michel, relaxează-ţi mâna – strigă Latoli care, într-o clipa a fost lângă mine.

Oh! M-am oprit – sau aproape, la 200 de metri altitudine, deasupra oceanului, pentru că apăsasem necorespunzător, mult mai tare cu degetul mare "îngheţat". Ceilalţi ni s-au alăturat venind la întâlnirea noastră la nivel înalt, la 200 de metri. Trebuie că purtam pe faţă o expresie ciudată, pentru că până şi Lationusi izbucni în râs, şi era prima dată când îl vedeam făcând asta.

- Uşor, Michel. Acest aparat este foarte sensibil la apăsare. Cred că putem merge de acum pe drumul nostru. Îţi vom arăta drumul.

Ei se mişcară încet, Latoli rămânând lângă mine. Am menţinut aceeaşi altitudine. Apăsând cu palma, am avansat uşor şi am constatat destul de curând că eram în stare să accelerez după voie, doar reglând această presiune asupra Litiolac-ului. Presiunea degetelor regla înălţimea şi direcţia.

Totuşi am avut câteva mişcări laterale neaşteptate, în special când atenţia mi-a fost distrasă de trei personaje importante care ne-au taiat calea. În trecere ei mi-au aruncat o privire, evident destul de uimiţi de vederea mea.

După un timp, pe care l-am apreciat cam de jumătate de oră, am început să stăpânesc maşina – cel puţin suficient pentru a zbura cu succes pe deasupra oceanului. Fără obstacole pe care să fim nevoiţi să le evităm, am prins treptat viteză şi chiar am fost capabil să zbor în formaţie alături de tovarăşii mei fără să mă îndepărtez prea des. Eram atât de însufleţit – nu mi-aş fi putut imagina niciodată o astfel de senzaţie.

Datorită faptului că echipamentul crease un fel de câmp de forţă în jurul meu, făcându-mă lipsit de greutate, nu exista vreo senzaţie de a fi suspendat, aşa cum se întâmplă într-un balon, nu era nici senzaţia de a fi adus pe aripi. Apoi, fiind complet înconjurat de câmpul de forţă, nu puteam să simt nici măcar vântul biciuindu-mi faţa.

Aveam impresia de a fi parte integrantă a mediului înconjurator, şi pe măsură ce exersam controlul asupra aparatului, obţineam mai multă plăcere de la acest nou mijloc de locomoţie. Am vrut să-mi testez controlul şi, astfel am coborât puţin, numai pentru a urca din nou. Acest lucru l-am făcut de câteva ori, alegând să câştig sau să pierd altitudine faţă de ceilalţi.

În final, m-am mutat lângă Thao şi i-am comunicat telepatic euforia mea, înştiinţând-o de intenţia mea de a zbura la nivelul apei, deasupra oceanului care se întindea sub noi, cât vedeai cu ochii. Ea a fost de acord şi întregul grup m-a urmat la nivelul apei. A fost absolut fantastic să pot zbura deasupra crestelor valurilor la o viteză de aproximativ 100 km/h, ca şi cum am fi fost toţi zei puternici, cuceritori ai gravitaţiei. Din când în când, scânteieri argintii indicau că zburam pe deasupra unor bancuri de peşti.

În exaltarea mea, nu mai ţineam cont de timp, dar părea că voiajul nostru a durat cam 3 karses (U.M.). Indiferent în ce direcţie îmi întorceam capul, vedeam doar linia orizontului. Atunci, deodată Thao îmi transmise telepatic: "Priveşte acolo, Michel".

Departe, pe suprafaţa apei, am fost în stare să zăresc o pată care creştea rapid şi care s-a dovedit a fi o insulă muntoasă de o mărime rezonabilă. În scurt timp am putut distinge roci enorme, de culoare negru-albăstrui, care se afundau în apele albastre-verzui ale oceanului. Crescându-ne altitudinea, aveam o perspectivă asemeni unei păsări asupra întregii insule. Nu se vedea nici o plajă, enormele roci negre limitând accesul dinspre ocean.

Valurile care se sfărâmau la baza enormelor mase, erau irizate sub razele soarelui, reflectând culori strălucitoare care contrastau cu negrul uniform al bazaltului. La jumătatea distanţei faţă de "străjerii" care formau faţada insulei, creşteau păduri de arbori gigantici, frunzişul lor fiind straniu colorat în albăstrui-închis şi auriu; trunchiurile lor erau de un roşu-sângeriu. Aceşti copaci acopereau râpe abrupte, înclinate către marginea unui lac verde-smarald. Pe alocuri, suprafaţa lacului era umbrită de porţiuni de ceaţă aurie.

În mijlocul lacului, ca şi cum ar fi plutit pe apă, am putut zări un doko enorm, al cărui vârf se înălța spre cer. Am aflat mai târziu că diametrul său era de aproximativ 560 de metri. Mărimea sa de excepție nu era singura sa ciudățenie, oricum; culoarea sa era o alta.

Toate doko-urile pe care le-am văzut pe Thiaoouba erau de o culoare albicioasă – chiar şi cele din Oraşul celor 9 Doko-uri. Acesta, părea a fi făcut din aur pur. Era acolo, strălucind în soare şi, în ciuda formei sale obişnuite de ou, culoarea şi mărimea sa îl făceau maiestuos. Încă ceva m-a mai surprins foarte mult: *nu era nici o reflecție a doko-ului în lac*.

Tovarăşii mei m-au condus către domul doko-ului de aur. Am zburat lent, la nivelul apei şi, din această perspectivă, era chiar mai impresionant. Spre deosebire de celelalte doko-uri, acesta nu avea nici un punct de referință care să indice intrarea. I-am urmat pe Thao şi Latoli care au dispărut curând în interior.

Ceilalți doi erau lângă mine, fiecare prinzându-mă de câte un braț, astfel încât să nu cad în apă, pentru că, în mirarea mea, dădusem drumul Litiolac-ului. Eram realmente uimit de ceea ce vedeam. Iată ce am descoperit în interiorul doko-ului:

Am putut vedea cam vreo 200 de oameni plutind în aer fără ajutorul vreunui aparat. Corpurile păreau a fi adormite sau într-o meditație profundă.

Cel mai apropiat de noi plutea cam la vreo 6 metri deasupra apei, deoarece în interiorul doko-ului nu exista podea.

Partea de jos a "oului" era de fapt în apă. Aşa cum am explicat deja, odată intrat în doko poți vedea afară, ca şi cum nu ar exista nimic între tine şi lumea exterioară. Deci, în acest caz, aveam o privelişte panoramică a lacului, a dealurilor şi a pădurii ca fundal şi, lângă mine în mijlocul acestui "peisaj", pluteau cam 200 de corpuri. Era complet uimitor, aşa cum v-ați fi aşteptat.

Tovarăşii mei mă priveau în linişte şi, spre deosebire de alte dăți când mirarea mea îi făcuse să râdă, au rămas serioşi. Privind mai îndeaproape corpurile, am început să observ că erau în general mai scunzi decât gazdele mele şi unii aveau forme de-a dreptul extraordinare – şi uneori monstruoase.

- Ce fac ei? Meditează? i-am soptit lui Thao care se afla lângă mine.

- Ia-ți Litiolac-ul, Michel. Îți atârnă de braț.

Am ascultat, şi ea mi-a răspuns apoi la întrebare.

- Sunt morți. Acestea sunt doar corpuri.

- Morți? De când? Au murit toți împreună? A fost un accident?

- Unii dintre ei sunt aici de mii de ani şi cel mai recent, cred, a fost adus aici de 60 de ani. Cred că, în stadiul actual al surprinderii tale, nu vei fi capabil să-ți foloseşti corespunzător Litiolac-ul. Eu şi Latoli te vom ghida.

Fiecare dintre ei m-au prins de câte un braț şi am început să hoinărim printre corpuri. Fără excepție, ei erau complet goi.

Printre ceilalți, am văzut un bărbat stând în poziție lotus. Părul său era lung şi de o culoare blond-roşcat. Ar fi putut avea cam 2 metri înălțime dacă ar fi stat în picioare. Avea pielea aurie şi trăsăturile sale erau deosebit de fine pentru un bărbat – şi era, într-adevăr mai curând bărbat, decât hermafrodit.

Puțin mai încolo stătea o femeie, a cărei piele era striată ca a unui şarpe sau ca şi coaja unui copac. Ea părea a fi tânără, dealtfel aspectul ei straniu făcea dificil de ghicit vârsta pe care o avea. Pielea ei era de culoare portocalie iar părul ei scurt şi creț era verde. Mult mai surprinzători erau sânii ei. Erau destul de mari, dar fiecare dintre ei avea câte două sfârcuri. Separate unul de celălalt la o distanță de 10 centimetri. Avea 180 cm înălțime. Coapsele sale erau înguste şi musculoase şi gambele erau destul de scurte. Pe fiecare picior erau trei degete mari enorme, dar mâinile sale erau exact ca ale noastre.

Am trecut de la unul la altul, uneori oprindu-ne, uneori mişcându-ne, aşa cum ar face cineva printre figurile de ceară dintr-un muzeu. Ochii şi gurile tuturor acestor oameni erau închise, şi toți stăteau într-una dintre cele două poziții – fie stăteau în poziție lotus, fie întinşi pe spate cu mâinile pe lângă corp.

- De unde vin ei? am soptit.

- De pe diferite planete.

Am petrecut ceva timp în fața corpului unui bărbat, în floarea vârstei "vieții sale". El avea un păr castaniu strălucitor, care era lung şi cârlionțat.

Mâinile şi picioarele sale erau ca şi ale mele. Pielea sa era de o complexitate familiară – ca şi cea a unui om de pe Pământ. În înălțime, el ar fi putut avea în jur de 180 cm. Fața sa era netedă, cu trăsături nobile şi avea o mică gropiță pe bărbie. M-am întors către Thao, ai cărei ochi erau fixați pe mine.

- Cineva ar putea spune că el vine de pe Pământ – am spus.

- Într-un fel el a venit, dar în altul nu. Îl cunoşti bine, pentru că ai auzit vorbindu-se despre el.

Intrigat, am examinat fața mai îndeaproape, până când, telepatic, Thao mi-a spus:

- Priveşte-i mâinile şi picioarele, la fel ca şi coasta sa. Thao şi Latoli mă aduseră mai aproape de corp şi am putut vedea clar cicatricile de pe picioarele sale şi de la articulațiile mâinilor[33], la fel ca şi o tăietură adâncă, lungă de aproximativ 20 de centimetri, sub coasta sa.

- Ce i s-a întâmplat?

- A fost *crucificat*, Michel. Acesta este *corpul* lui *Cristos*, cel despre care am vorbit în dimineața aceasta.

[33] picturile religioase şi sculpturile prezintă crucificarea ca fiind făcută în palmele mâinilor pe cruce. Conform anatomiei umane, oricum, țesuturile moi dintre oasele mâinii nu sunt suficient de puternice pentru a suporta greutatea corpului pe o cruce. Cuiele ar putea pur şi simplu să alunece printre degete. În contrast, cuiele bătute în articulațiile umane sunt prinse între oase şi conferă un suport mult mai rezistent.(nota Editorului).

Din fericire gazdele mi-au anticipat reacțiile şi m-au susținut de brațe, pentru că sunt convins că nu mai eram în stare să-mi manevrez Litiolac-ul.

Eram acolo – priveam țintă la corpul lui Cristos, pe care l-au adorat şi despre care au vorbit atât de mulți oameni pe Pământ – omul care a fost subiectul atâtor controverse şi atât de mult cercetat în ultimii 2.000. de ani. Am încercat să mă apropii şi să-i ating corpul, dar am fost oprit s-o fac de către tovarăşii mei, care m-au îndepărtat de el.

- Numele tău nu este Toma. De ce trebuie să-l atingi? Mai există vreo îndoială în mintea ta? spuse Thao. Vezi, confirmi exact ceea ce îți spuneam azi dimineață – cauți dovezi.

M-am simțit îngrozitor de ruşinat pentru că inițiasem gestul, şi Thao înțelese regretul meu.

- Ştiu, Michel că a fost un gest instinctiv şi înțeleg asta. În orice caz, nu poți atinge aceste trupuri – nimeni nu poate, în afara unuia dintre cei 7 Thaori. De fapt, Thaori sunt cei care au "instalat" aceste corpuri într-un stadiu de conservare şi de levitație, după cum le vezi, şi numai ei, sunt capabili să facă asta.

- Acestea sunt de fapt corpurile pe care ei le-au avut pe timpul vieților lor?

- Desigur.

- Dar cum sunt ele păstrate? Câți dintre ei sunt aici şi de ce?

- Îți aminteşti când ți-am spus, când te-am luat de pe planeta ta, că vor fi şi întrebări pe care le vei pune şi noi nu-ți vom da nici un răspuns? Ți-am explicat mai apoi, că vei învăța alături de noi tot ce e nevoie să ştii, dar că anumite lucruri vor rămâne un "mister" pentru că tu nu trebuie să menționezi în documente anumite puncte. Întrebarea pe care tocmai ai pus-o nu poate primi răspuns exact pentru acest motiv. În orice caz, îți pot spune că în acest doko se află 147 de trupuri.

Ştiam că ar fi inutil să cer mai mult, dar cum ne învârteam printre corpuri, am pus o altă întrebare arzătoare:

- Aveti şi corpul lui Moise? Şi de ce toți se află în levitație în acest doko fără o podea solidă?

- De pe planeta voastră nu avem decât corpul lui Cristos. Ei levitează pentru a se putea păstra în perfectă stare, şi proprietățile speciale ale apelor lacului contribuie la această conservare.

- Cine sunt toți ceilalți?

- Ei vin de pe diverse planete unde fiecare a avut un rol foarte important de jucat.

Unul dintre corpuri mi-l amintesc perfect. Era cam de 50 de centimetri înălțime şi avea forma exact ca a pământenilor, în afară de faptul că era de culoare galben închis şi nu avea ochi. În schimb, avea un fel de corn în mijlocul frunții. Am întrebat cum putea el să vadă şi mi s-a spus că la capătul protuberanței se aflau doi ochi, multifațetați ca ochii unei muşte. Am putut vedea pleoapa închisă cu câteva despărțituri.

- Natura este foarte ciudată – am murmurat.

- Aşa cum am spus, fiecare corp pe care îl vezi aici, vine de pe o planetă diferită, şi condiţiile în care au trebuie să trăiască sunt cele care au determinat detaliile corpurilor fizice ale locuitorilor.

- Nu văd pe nimeni care să semene cu Arki.

- Şi nici nu vei vedea.

N-am ştiut de ce, dar am "simţit" că n-ar trebui să mai urmăresc acest subiect. În cursul acestei vizite macabre, am văzut corpuri semănând cu Indienii Roşii din America de Nord – dar nu erau. Am văzut alţii ca negrii africani, dar nu erau; aşa cum nici corpul unui japonez pe care l-am văzut plutind în aer nu era al unuia veritabil.

Aşa cum spusese Thao, corpul lui Cristos era singurul care, dacă cineva poate spune aşa, venea de pe Pământ. După un timp nedeterminat în acest extraordinar şi fascinant loc, ghizii mei m-au condus afară. O briză uşor parfumată, purtând parfumul pădurii ne mângâie şi îmi făcu foarte bine, după o asemenea vizită, în ciuda faptului că fusese extrem de interesantă. Mă simţeam complet secătuit.

Thao, desigur, îşi dădu seama cât de mult şi spuse, cu o voce vioaie:

- Eşti gata, Michel? Mergem acasă.

Aceste cuvinte, spuse intenţionat în franceză şi cu o intonaţie distinct "pământeană", m-au înviorat cel puţin la fel de mult ca şi briza de seară. Prinzându-mi Litiolac-ul, m-am ridicat în aer împreună cu ceilalţi. Am zburat pe deasupra pădurii gigantice care urca râpele muntelui stâncos. Pe vârful său, am putut, din nou, să admirăm oceanul care se întindea cât vezi cu ochii. Urmând unei după-amieze macabre, şi în contrast cu aceasta, am găsit această planetă chiar mult mai frumoasă. Îmi amintesc ce îmi apărea din nou în minte, în anumite momente, că poate totul era un vis sau o iluzie, sau că, poate, mintea mea o luase razna?

Ca de obicei, Thao era la post şi interveni cu un ordin scurt şi precis care mi-a răsunat telepatic în cap ca un pocnet de bici, risipindu-mi vagile îndoieli:

- Dacă nu apeşi pe Litiolac-ul tău, vei sfârşi prin a face o baie, şi dacă nu ne grăbim, ne va prinde noaptea. Acesta ar putea fi un mic inconvenient pentru tine, nu crezi?

Într-adevăr pierdut în gânduri, coborâsem şi aproape că atingeam valurile. Am strâns Litiolac-ul meu şi am ţâşnit ca o săgeată alăturându-mă lui Thao şi celorlalţi care erau sus pe cer. Soarele era destul de jos şi cerul era complet clar, fără nor. Oceanul căpătase o culoare portocalie, care era surprinzătoare. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că apa ar putea căpăta asemenea nuanţe. Întrebând despre aceasta, telepatic, mi s-a explicat că, uneori, în acest moment al zilei, petece de plancton de culoare portocalie se ridică la suprafaţă. Aceste ape, păreau să conţină enorme cantităţi de plancton. Ce privelişte era: cerul era albastru-verzui, marea era portocalie, şi totul era învăluit în lumina aurie care, pe această planeta, părea să vină de niciunde şi de peste tot.

Destul de brusc, tovarăşii mei câştigară altitudine şi eu i-am urmat. Eram la aproape 1.000. de metri deasupra mării şi acceleram în direcţia dinspre care venisem – cred că spre nord – cu aproape 300 km/h. Privind în direcţia soarelui care apunea, am putut zări o fâşie de culoare neagră pe suprafaţa apei. N-a trebuit să întreb despre ea – răspunsul mi-a venit rapid.

- Este *Nuroaka*, unul dintre continente. Este la fel de mare cât întreaga Asie.

- Vom merge să-l vizităm?

Thao nu mi-a răspuns, fapt care chiar m-a surprins. Era prima dată când ea ignora întrebarea mea. Am crezut că poate puterile mele telepatice nu erau suficiente şi, deci, am pus din nou întrebarea, în franceză, ridicând vocea aşa cum am făcut-o.

- Priveşte acolo – spuse ea.

Întorcându-mi capul, am văzut un adevărat nor de păsări de toate culorile, care erau pe cale să ne taie calea. Temându-mă de o coliziune cu ele, am coborât câteva sute de metri. Ele au trecut razant pe lângă mine la o viteză incredibilă – dar oare ele erau cele care călătoreau atât de repede, sau noi? Am gândit că poate viteza noastră combinată a fost cea care le-a făcut să dispară atât de repede dar, chiar atunci, ceva m-a uimit foarte tare. Privind deasupra mea, am văzut că Thao şi ceilalţi nu-şi schimbaseră altitudinea.

Cum se face că ei nu s-au ciocnit cu acest escadron înaripat? Aruncând o privire către Thao, mi-am dat seama că ea a urmărit gândurile mele – şi mi s-a părut că păsările au apărut chiar la momentul oportun – chiar când tocmai pusesem întrebarea.

Cunoscând-o pe Thao, ştiam că ar putea avea motivele ei pentru a mă "ignora", şi am lăsat-o "baltă". Am hotărât, în schimb, să profit de această oportunitate de a zbura fără aripi şi m-am lăsat să fiu intoxicat de culorile din jurul meu, care se schimbau pe măsură ce soarele depăşea linia orizontului.

Umbrele pastelate care erau aruncate pe cer, erau de o măreţie de-a dreptul indescriptibilă pentru stiloul meu. Credeam că fusesem deja martorul tuturor simfoniilor de culori de pe această planetă şi totuşi mă înşelasem. De la altitudinea noastră, efectul culorilor de pe cer, uneori contrastând cu cele ale oceanului şi uneori fiind perfect complementare cu acestea, era spectaculos.

Cât de incredibil era faptul că Natura putea coordona o asemenea varietate de culori, întotdeauna schimbându-le, întotdeauna minunat… am simţit din nou, începutul "beţiei" care îmi provocase anterior un leşin, şi am primit ordinul, scurt şi clar:

- Închide-ţi ochii imediat, Michel.

Am ascultat, şi senzaţia de beţie a dispărut. În orice caz, nu este uşor să pilotezi un Litiolac şi să rămâi în formaţie cu ochii închişi – în special pentru cineva care este novice în domeniu. Inevitabil, am mai făcut câteva mişcări în stânga, dreapta, sus şi jos. Un alt ordin mi s-a dat, de astă dată mai puţin urgent:

- Urmăreşte spatele lui Lationusi, Michel. Nu-ţi lua ochii de la el şi urmăreşte-i aripile.

Am deschis ochii pentru a-l vedea pe Lationusi în faţa mea. În mod ciudat, nu m-a surprins deloc faptul că el avea înmugurite aripi negre şi mi-am fixat întreaga concentrare asupra lor. După un timp, Thao se apropie de mine, spunând în franceză:

- Aproape am ajuns, Michel. Urmează-ne.

Am găsit deopotrivă firesc faptul că Lationusi să-şi fi pierdut acum aripile. Am urmat grupul în jos către ocean, unde am putut zări, ca un giuvaer pe o faţă de masă colorată, insula pe care se afla situat doko-ul meu. Ne-am apropiat rapid în mijlocul unei fantastice revărsări de culori pe măsură ce soarele se cufunda în valuri; trebuia să mă grăbesc să ajung la doko-ul meu.

"Beţia", produsă de frumuseţea culorilor ameninţa să mă copleşească din nou, şi am fost obligat să-mi închid ochii parţial. Zburam acum la nivelul mării şi, nu după mult timp, am traversat plaja în frunzişul care înconjura doko-ul meu. Aterizarea mea, a fost oricum, nereuşită şi mi-am regăsit înăuntrul doko-ului călare pe spătarul unui scaun. Latoli a fost imediat lângă mine. Ea a apăsat pe butonul Litiolac-ului meu, întrebându-mă dacă mă simt bine.

- Da, dar acele culori! am bolborosit.

Nimeni nu a râs de micul meu accident şi toţi păreau puţin întristaţi. Era atât de neobişnuit pentru ei încât am fost de-a dreptul zguduit de aceasta. Toţi ne-am aşezat pe scaune şi ne-am servit cu hidromel şi din platourile cu mâncare roşie şi verde. Nu-mi era foarte foame. Mi-am scos masca şi am început să mă simt din nou mai în largul meu. Noaptea căzu repede, aşa cum se întâmpla pe Thiaoouba şi am rămas pe întuneric.

Îmi amintesc că mă mira faptul că, în timp ce eu abia puteam să-i disting pe fiecare dintre ei, ei mă puteau vedea la fel de uşor ca şi cum ar fi fost zi. Nimeni nu vorbea, stăteam în linişte. Privind în sus, am putut vedea stelele aparând una câte una, strălucind colorat ca şi cum ar fi fost un foc de artificii ce fusese "îngheţat" pe cer. Pe Thiaoouba, datorită faptului că proporţiile gazelor din atmosferă diferă de ale noastre, stelele apar a fi colorate şi deasemeni mult mai mari decât ne apar nouă pe Pământ.

Deodata, am rupt tăcerea întrebând, destul de firesc:

- Unde este Pământul?

Ca şi cum pur şi simplu, grupul aştepta această întrebare, s-au ridicat toţi deodată. Latoli m-a luat în braţe ca pe un copil şi am mers afară. Ceilalţi au preluat conducerea şi am urmat o cărare largă care ne conducea către plajă. Acolo, pe nisipul umed al ţărmului, Latoli m-a lăsat jos. Minut după minut, firmamentul era iluminat de mai multe stele ca şi cum o mână gigantică aprindea un candelabru.

Thao se apropie de mine şi aproape şoptind cu o voce tristă, una pe care cu greu am putut-o recunoaşte ca fiind a ei:

- Vezi acele 4 stele, Michel, chiar deasupra orizontului? Aproape că formează un pătrat. Cea de sus, din partea dreaptă este verde şi mai strălucitoare decât celelalte.

- Da, cred că asta e – da, formează un pătrat – cea verde, da.

- Acum mergi spre dreapta pătratului şi uşor mai sus. Vei vedea două stele roşii destul de apropiate între ele.

- Da.

- Rămâi cu privirea pe cea din dreapta şi mergi foarte puțin mai sus. Poți vedea o stea minusculă albă? Abia este vizibilă.

- Cred că da…da.

- Şi la stânga ei, puțin mai sus este una mică galbenă.

- Da, aşa este.

- Cea mică albă este Soarele care luminează planeta Pământ.

- Deci, unde este Pământul?

- Nu este vizibil de aici, Michel. Ne aflăm prea departe.

Am rămas acolo, privind țintă la minuscula stea care părea atât de nesemnificativă pe un cer plin de giuvaeruri mari, colorate. Acea stea minusculă, oricum, încălzea poate chiar în acel moment familia mea şi casa mea, făcând plantele să germineze şi să crească…

"Familia mea" – cuvintele păreau atât de ciudate. "Australia' – din această perspectivă am avut dificultăți în a mi-o imagina ca fiind cea mai mare insulă de pe planeta mea, în special când nici măcar Pământul nu era vizibil cu ochiul liber. Şi totuşi, mi s-a spus că aparțineam aceleiaşi galaxii, şi că Universul cuprinde mii de galaxii. Ce eram noi, biete corpuri umane? Cu puțin mai mult decât un atom.

CAPITOLUL 13

Revenind "acasă"

Bucăţile de fier galvanizat scârţâiră sub razele arzătoare ale soarelui; până şi pe verandă, căldura era aproape insuportabilă. Am privit încântătorul joc al luminii şi umbrei în grădină şi am auzit cântecul păsărilor în vreme ce se urmăreau una pe alta, traversând un cer bleu-pal – şi, sunt trist.

Tocmai am pus punctul final la sfârşitul celor 12 capitole ale acestei cărţi pe care mi s-a cerut s-o scriu. Misiunea n-a fost întotdeauna uşoară. Adesea mi-au scăpat detalii şi am petrecut ore întregi încercând să-mi reamintesc anumite lucruri pe care mi le-a spus Thao, şi în special lucrurile pe care ea a dorit ca eu să le scriu. Apoi, la momentul la care eram total exasperat, totul mi-a revenit în minte, fiecare detaliu, ca şi cum o voce mi-ar fi dictat cuvintele peste umăr, şi am scris atât de mult încât am făcut crampe la mână. Pentru o perioadă de aproape 3 ore, uneori mai mult, alteori mai puțin, imaginile mi se înghesuiau în cap.

În timp ce scriam cartea, cu cuvinte care se învălmăşeau unele peste altele în mintea mea, îmi doream adesea să fi ştiut stenodactilografia – şi acum, din nou, strania senzație era prezentă.

- Eşti acolo, Thao? am întrebat, neprimind niciodată vreun răspuns. Este vreunul dintre voi? Thao? Biastra? Latoli? Lationusi? Vă implor să-mi dați un semn, un sunet. Vă rog, răspundeți!

- M-ai chemat?

Am vorbit tare şi, soția mea a venit în fugă. Ea stătea în faţa mea, privindu-mă cu atenție.

- Nu.

- Faci asta periodic, nu-i aşa – vorbeşti cu tine însuți. Voi fi foarte bucuroasă când această carte va fi terminată şi vei "reveni pe Pământ", literalmente!

Ea plecă. Biata Lina. În mod sigur nu a avut o perioadă uşoară, în aceste ultime luni. Cum trebuie să fi fost pentru ea? Ea se trezi într-o dimineaţă pentru a mă găsi întins pe sofa, palid ca un mort, având dificultăți de respirație şi dorind cu disperare să dorm. Am întrebat-o dacă n-a găsit biletul meu.

- Ba da, a spus ea, dar unde ai fost?

- Ştiu că îți va veni foarte greu să crezi asta, dar am fost luat de către extratereştri şi m-au dus pe planeta lor. Îți voi spune totul, dar acum, te rog lasă-mă să dorm cât mai mult posibil. Mă voi duce în pat acum – m-am întins aici afară pentru a nu te trezi.

- Oboseala ta nu se datorează cumva, sper, altor motive?

Tonul ei era dulce-amar şi am putut simți îngrijorarea ei. În orice caz, ea m-a lăsat să dorm şi au fost mai bine de 36 de ore înainte să deschid vreun ochi. M-am trezit pentru a o găsi pe Lina aplecându-se peste mine, cu aerul îngrijorat al unei asistente care supraveghea pe cineva grav bolnav.

- Cum te simți? m-a întrebat ea. Mai aveam puțin şi chemam un doctor. De când te cunosc nu ai dormit atât de mult timp fără să te mişti măcar odată – şi totuşi visai şi strigai prin somn. Cine este acel "Arki" sau "Aki" pe care l-ai amintit? Şi Thao? Îmi vei spune?

I-am zâmbit şi am sărutat-o.

- Îți voi spune totul.

Mi-a apărut atunci, ceea ce mii de soți şi soții vor să spună prin aceeaşi propoziție, neavând oricum intenția de a explica "totul". Mi-aş fi dorit să fi spus ceva mai puțin vulgar şi comun.

- Da, te ascult.

- Bine, şi trebuie să asculți cu atenție, pentru că ceea ce am de spus este serios – foarte serios. Dar nu vreau să spun aceeaşi poveste de două ori. Cheamă-l pe fiul nostru înăuntru, pentru ca să v-o pot spune la amândoi.

Trei ore mai târziu, terminasem pe larg povestirea mea despre extraordinara aventură pe care o avusesem. Lina, care este membrul cel mai puțin credul al familiei, când a ajuns la asemenea chestiuni, a detectat, prin anumite expresii şi anumite intonații din vocea mea, că ceva, într-adevăr serios mi se întâmplase. Când cineva trăieşte 27 de ani cu o persoană, anumite lucruri nu pot fi înțelese greşit – NU.

- Ai dovezi? m-a întrebat Lina.

Mi-am amintit cuvintele lui Thao – "Ei caută dovezi, Michel, şi întotdeauna mai multe dovezi". Am fost puțin dezamăgit de întrebarea venită de la propria mea soție.

- Nu, niciuna, dar când vei citi cartea pe care trebuie să o scriu, vei şti să spun adevărul. Nu va mai trebui să <u>crezi</u> – vei *<u>şti.</u>*

- Poți să-ți imaginezi cum ar fi să le spun prietenilor mei: "Soțul meu tocmai s-a întors de pe planeta Thiaoouba"?

I-am cerut să nu vorbească despre asta cu nimeni, de vreme ce ordinele primite de mine erau nu să vorbesc, ci în primul rând să scriu. Am simţit că era mai bine aşa, în orice caz, pentru că vorbele se pot pierde în briză, în timp ce ceea ce este scris rămâne.

Zile şi luni au trecut şi acum cartea este gata. Tot ce mai rămânea de făcut era s-o public. Asupra acestui subiect, Thao m-a asigurat că ar putea fi câteva probleme. Acesta a fost răspunsul la o întrebare pe care am pus-o în nava spațială la întoarcerea noastră pe Pământ.

"Nava spațială" – câte lucruri îmi aduc în minte aceste cuvinte…

În ultima seară, pe faleză, Thao mi-a arătat minuscula stea care este Soarele, acelaşi care mă face acum să transpir. Am luat apoi platformă zburătoare şi ne-am îndreptat către baza spațială – rapid şi fără a spune vreun cuvânt.

O navă spațială, pregătită pentru a decola imediat, ne aştepta. Pe timpul scurtei călătorii spre bază, am observat în întuneric, că Aurele tovarăşilor mei nu mai străluceau atât de tare ca de obicei. Culorile erau mult mai atenuate şi stăteau aproape lipite de corpurile lor. Acest lucru m-a surprins, dar n-am spus nimic.

Când ne-am îmbarcat la bordul navei, am presupus că urma să mergem într-o călătorie, într-o misiune specifică, pe o planetă din apropiere. Thao nu-mi spusese nimic. Decolarea noastră a decurs în conformitate cu procedurile normale şi a fost lipsită de incidente. Am privit cum planeta aurie devenea rapid mai mică, presupunând că mă voi reîntoarce în câteva ore – sau poate în ziua următoare. Trecuseră câteva ore când, în sfârşit, Thao mi se adresă din nou.

- Michel, ştiu că ai observat tristeţea noastră. Este foarte reală, pentru că sunt anumite plecări mai triste decât altele. Tovarăşii mei şi cu mine ne-am ataşat foarte mult de tine şi, dacă suntem trişti, este pentru că, la sfârşitul acestei călătorii, va trebui să plecăm. Te ducem înapoi pe planeta ta.

Din nou, am simţit o durere bruscă în stomac.

- Sper că nu ne vei purta pică pentru că am plecat atât de repede. Am procedat aşa pentru a-ţi risipi regretele pe care cineva le are întotdeauna când părăseşte un loc drag – şi ştiu că îndrăgeşti mult planeta noastră, şi compania noastră. Este greu să nu gândeşti "aceasta este ultima mea noapte sau aceasta este ultima dată când voi vedea aceasta sau cealaltă".

Am privit în jos şi n-am spus absolut nimic. Am stat împreună în linişte pentru câtva timp. Mă simţeam greu, ca şi când plămânii şi organele se îngreunaseră. Mi-am întors capul către Thao, privind-o pe furiş. Ea părea chiar mai tristă şi ceva îi lipsea. Brusc, am ştiut – era Aura ei.

- Thao, ce se întâmplă cu mine? Nu-ţi mai pot vedea Aura.

- Este normal, Michel. Marii Thaori ţi-au dat două daruri – abilitatea de a vedea Aurele şi de a înţelege limbajele, pentru a-ţi servi drept unelte în cadrul procesului tău de învăţare, dar numai pentru un timp limitat.

Acest timp tocmai s-a scurs, dar nu te întrista din această cauză; în fond, acestea sunt daruri pe care nu le-ai avut când ni te-ai alăturat pentru prima dată.

Ceea ce duci tu înapoi este *cunoaşterea* de care tu şi milioane de semeni de-ai tăi pot profita. Nu este asta mai important decât înțelegerea limbajelor sau a fi capabil să vezi Aurele când tu nu eşti în stare să le citeşti? Citirea Aurelor este cea care contează – în definitiv – nu perceperea lor.

Am acceptat raționamentul ei, dar eram oricum dezamăgit, pentru că mă acomodasem atât de repede cu aureola din jurul acestor oameni.

- Să nu-ți pară rău, Michel, spuse Thao, citindu-mi gândurile. Pe planeta voastră, cei mai mulți oameni nu au Aura strălucitoare – departe de a o avea. Gândurile şi preocupările a milioane de pământeni sunt atât de strâns legate de probleme materiale, încât Aurele lor sunt de-a dreptul opace; ai fi dezamăgit.

Am privit-o îndeaproape, foarte conştient de faptul că în curând nu o voi mai vedea. În ciuda dimensiunilor sale mari, era atât de bine proporționată; fața sa frumoasă era plăcută şi fără nici un rid; nasul său, genele sale – toate erau perfecte. Deodată, întrebarea care îmi fierbea în subconştient de prea multă vreme țâşni în minte aproape involuntar.

- Thao, este un motiv pentru care voi toți sunteți hermafrodiți?

- Da, şi este important, Michel. Am fost surprins că n-ai pus această întrebare mai devreme. Vezi tu, de vreme ce noi existăm pe o planetă superioară, tot ce avem în plan material, este deasemeni superior, aşa cum ai văzut tu însuți. Diferitele noastre corpuri, inclusiv cel fizic, trebuie deasemeni să fie superioare, şi în acest domeniu, noi am progresat cât de mult a fost posibil. Ne putem regenera corpurile, prevenindu-le moartea, resuscitându-le şi chiar, uneori creându-le.

Dar, într-un corp fizic, se mai află şi alte corpuri, cum ar fi cel Astral – într-adevăr împreună sunt 9. Cele care ne interesează pe noi în acest moment, sunt corpul fluidic şi cel psihologic. Corpul fluidic influențează corpul psihologic care, în schimb, influențează corpul fizic.

În corpul fluidic, tu ai 6 puncte principale pe care noi le numim Karolas şi pe care yoghinii de pe planeta voastră le numesc Chakre. Prima Chakra este cea situată între ochii tăi, la doar 1,5 cm deasupra nasului. Este "creierul" corpului tău fluidic, dacă vrei; el corespunde glandei pineale, care este plasată mult mai în spate, în creierul tău fizic dar la exact acelaşi nivel. Punând un deget pe această Chakra unul dintre Thaori a fost capabil să elibereze în tine capacitatea de a înțelege limbajele.

Acum, la capătul de jos al corpului fluidic şi chiar sub organele sexuale, de găseşte o Chakra foarte importantă, pe care noi o numim Muladhara, şi care este numită de către yoghinii voştri Sacrum. Deasupra acestei Chakre, şi întâlnind coloana spinală (canalul spinal), este aşa numita Palantius.

Este de forma unei spirale care îşi are originea în osul sacrum şi se ridică pe canalul spinal iar atunci când este relaxată atinge numai baza coloanei vertebrale.

Pentru a deveni relaxată, se cere împlinirea actului sexual dintre doi parteneri care trebuie nu numai să se iubească unul pe celălalt, ci să aibă şi o afinitate spirituală între ei. Numai în acel moment şi în aceste condiţii Palantius-ul se va extinde pe canalul spinal, transferând o energie şi nişte daruri speciale corpului psihologic care apoi influenţează corpul fizic. Persoana preocupată de acest lucru va descoperi că fericirea în timpul contactului sexual este mult mai mare decât în mod normal.

Când, pe planeta voastră, auzi asemenea expresii printre oameni foarte îndrăgostiţi, cum ar fi: "am fost în al 7-lea cer", "am simţit lumina", "pluteam în aer", poţi fi sigur că acele cuplurile erau în acord fizic şi spiritual şi "făcuţi unul pentru celălalt" – cel puţin pentru o vreme.

Anumiţi practicanţi de Tantra Yoga de pe Pământ au atins acest punct, dar nu este un lucru obişnuit printre ei, pentru că Religiile lor, cu ritualurile şi interdicţiile lor ridicole, crează încă un real obstacol pentru atingerea acestui scop. Când privesc pădurea, ei nu văd copacii.

Să ne întoarcem la cuplurile noastre îndrăgostite. Bărbatul a încercat o mare plăcere transformată într-o vibraţie benefică pentru Palantius, graţie unei iubiri veritabile, şi a unei compatibilităţi absolute. Toate aceste senzaţii de fericire sunt eliberate de împlinirea actului sexual. Senzaţiile de fericire nu sunt aceleaşi la femeie, dar procesul este acelaşi şi la ea.

Acum, să-ţi răspund la întrebare. Pe planeta noastră, având corpuri care sunt deopotrivă şi bărbaţi şi femei, noi putem atinge, după dorinţă, senzaţiile, atât masculine, cât şi feminine. Desigur, aceasta ne aduce o mai mare gamă de plăceri sexuale decât dacă am fi fost monosexuali. Mai departe, corpul nostru fluidic poate fi la parametrii cei mai buni. Aspectul nostru exterior este, inutil s-o mai spun, mai mult feminin decât masculin – cel puţin în ceea ce priveşte faţa şi sânii noştri. Nu eşti de acord, Michel, că, în general, o femeie are o faţă mai frumoasă decât a unui bărbat? Ei bine, noi preferăm să avem feţe frumoase, în locul unora neatrăgătoare.

- Ce crezi despre homosexualitate?

- Homosexualul, femeie la fel ca şi bărbat, este un nevrotic (când nu este o chestiune de hormoni) şi nevroticii nu pot fi condamnaţi dar, ca toţi nevroticii, ar trebui să urmeze un tratament. În toate lucrurile, Michel, ia în consideraţie ceea ce Natura a hotărât şi vei avea răspunsuri la întrebările tale.

Natura a dat fiecărei fiinţe vii posibilitatea de a se reproduce, astfel încât diverse specii să poată continua să existe. În conformitate cu voinţa Creatorului, părţi masculine şi feminine au fost create în toate speciile. La fiinţele omeneşti, oricum, şi pentru motive pe care deja ţi le-am explicat, el a adăugat trăsături ce nu au fost date şi altor specii.

De exemplu, o femeie poate înflori în împlinirea sexuală, atingând o mare intensitate a senzaţiilor sexuale care pot elibera Palantius-ul şi îi pot aduce vaste îmbunătăţiri corpului său fizic pe calea corpului Fluidic.

Aceasta se poate întâmpla în numeroase zile dintr-o lună fără ca ea să rămână însărcinată.

O vacă, pe de altă parte, va accepta taurul numai pe timpul câtorva ore dintr-o lună şi, atunci, este motivată doar de necesitatea de a procrea. Când ea este gestantă nu mai este receptivă la "avansurile" taurului. Aici ai o comparaţie între două dintre creaturile Naturii. Prima este o fiinţă de-a dreptul specială, posedând 9 corpuri, în timp ce ce-a de-a doua posedă numai 3 corpuri. Este evident că, Creatorul a avut o grijă deosebită de a pune, în ceea ce ne priveşte, mai mult decât un corp fizic. Uneori, pe planeta voastră, aceste lucruri speciale, sunt menționate ca "scântei divine" – şi este o comparaţie potrivită.

- Ce crezi despre avortul deliberat?
- Este un act natural?
- Nu, sigur că nu.
- Atunci, de ce întrebi – deja ştii răspunsul.

Îmi amintesc că Thao a rămas cufundată în gânduri pentru câtva timp – privindu-mă fără să vorbească, apoi ea conchise:

- De aproximativ 140 de ani pe planeta voastră, omul a accelerat distrugerea Naturii şi poluarea mediului înconjurător. Aceasta s-a întâmplat încă de la descoperirea puterii aburului şi a motorului cu combustie. Mai aveți doar câțiva ani rămaşi în care trebuie să stopați poluarea înainte ca situația să devină ireversibilă.

Unul dintre principalii poluanți de pe Pământ este motorul cu benzină sau derivați de petrol şi acesta poate fi înlocuit imediat cu un motor pe hidrogen care nu produce nici un fel de poluare, ca să spunem aşa. Pe anumite planete, acesta este numit "motorul curat".

Prototipuri pentru astfel de motoare au fost construite de diferiți ingineri pe planeta voastră dar ele *trebuie* produse industrial pentru a înlocui motoarele cu petrol. Nu numai că această metodă reprezintă o reducere cu 70% a nivelului curent al poluării prin pierderile de la combustie, dar va fi deasemeni şi mult mai economic pentru consumatori.

Marile companii petroliere au fost terifiate de ideea că acest motor, odată popularizat, ar fi însemnat pierderi în vânzarea petrolului lor şi ruina financiară ar fi urmat imediat. Guvernele, care au impus taxe enorme pe aceste produse petroliere, ar fi suferit în mod egal. Vezi, Michel, întotdeauna se revine la bani. Din această cauză, aveți un întreg context financiar şi economic care se opune unei schimbări radicale în interesul întregii vieți omeneşti de pe Pământ.

Oamenii de pe Pământ îşi permit să fie tratați ca nişte nimicuri, bruscați, exploatați şi conduşi către abatoare de către carteluri politice şi financiare care uneori, sunt chiar asociate cu bine-cunoscute secte şi religii. Când aceste carteluri eşuează în a câştiga oamenii prin campanii publicitare inteligente, intenționând să spele creierele, ei se străduiesc să reuşească prin intermediul canalelor politice, şi mai apoi prin religie sau printr-un amestec inteligent al tuturor celor amintite.

Marii oameni care au vrut să facă ceva pentru omenire au fost pur şi simplu înlăturați. Martin Luther King este un exemplu; Gandhi este un altul.

Dar oamenii de pe Pământ nu mai pot permite să fie trataţi ca proşti şi conduşi către abatoare ca turmele de oi de către lideri pe care, ei înşişi i-au ales în mod democratic. Oamenii formează marea majoritate. Într-o naţiune de 100 de milioane de locuitori este absurd ca un grup de finanţişti cuprinzând poate 1.000. de indivizi să poată decide soarta celorlalţi precum măcelarul în abator.

Un asemenea grup a muşamalizat într-adevăr, şi a făcut-o destul de bine, afacerea cu motorul cu hidrogen aşa încât să nu mai fie niciodată menţionată. Acestor oameni nu le poate păsa mai puţin de ceea ce s-ar putea întâmpla cu planeta voastră în anii care vor veni. Egoişti, ei caută doar câştigurile lor, aşteptându-se să fie morţi înainte de "indiferent de ce se va întâmpla" se întâmplă. Dacă Pământul dispare, ca rezultat al unor teribile cataclisme, ei presupun că vor fi deja morţi.

Aici, ei fac o mare greşeală, pentru că sursa comună a dezastrelor ce vor veni este poluarea care creşte zilnic pe planeta voastră, şi consecinţele sale se vor face simţite foarte curând[34] – mult mai curând decât vă imaginaţi. Oamenii de pe Pământ nu trebuie să facă precum copilul căruia i s-a interzis să se joace cu focul; copilul este fără experienţă şi, în ciuda interdicţiei, el nu ascultă şi se arde. Odata ars, el "ştie" că adulţii au avut dreptate, el nu se va mai juca a doua oară cu focul, dar va plăti pentru neascultarea sa prin suferinţă timp de câteva zile după aceea.

Din nefericire, în cazul care ne preocupă, consecinţele sunt mult mai serioase decât arsurile unui copil. Este vorba de distrugerea întregii voastre planete care este riscată – *fără o a doua şansă* dacă nu vă puneţi încrederea în cei care vor să vă ajute. Ne interesează să vedem că recent stabilitele mişcări ecologice câştigă avânt şi putere; şi că tinerii de pe Pământ "poartă" printre ei alţi oameni sensibili în lupta lor contra poluării.

Există numai o singură soluţie, aşa cum ţi-a spus Arki – gruparea indivizilor. Un grup este pe atât de puternic pe cât este de mare. Cei pe care voi îi numiţi conservatori devin din ce în ce mai puternici şi vor continua să facă asta. Dar este vital ca oamenii să uite de mânia lor, de resentimentele lor, şi în special de diferenţele lor politice şi rasiale.

Acest grup trebuie să fie unit la nivel internaţional – şi să nu-mi spui că asta e atât de dificil – pentru că deja pe Pământ există o foarte mare organizaţie internaţională non-violentă – Crucea Roşie Internaţională, care funcţionează de câtva timp. Este esenţial ca acest grup conservator să includă în programele sale nu numai protejarea mediului înconjurător de la distrugerea directă, ci şi de la distrugerea indirectă la fel de bine, cum ar fi produşii rezultaţi din fum: exhaustarea gazelor vehiculelor, fum provenit de la fabrici şi aşa mai departe.

[34] pericolul nu vine de la schimbările lente de climă ci de la SUPRAÎNCĂLZIREA INTERIORULUI planetei. Nucleul Pământului poate exploda şi atunci nu va mai fi o a doua şansă într-adevăr. Pentru informaţii despre ultimele descoperiri accesaţi pagina www.sci-e-research.com/geophysics.html

Apele menajere din marile oraşe şi fabrici, care sunt tratate chimic, sunt deasemeni dăunătoare şi sunt deversate în *sistemul de râuri* şi *oceane*. Fumul din SUA a făcut deja ca mai mult de 40 de lacuri din Canada să devină sterile datorită ploilor acide pe care le-a provocat. Acelaşi lucru a apărut şi în Nordul Europei datorită poluării din Franţa (de la fabricile din Franţa şi din Germania, din Bazinul Ruhr).

Acum ajungem la un alt tip de poluare care nu ne preocupă mai puțin, deşi oamenii s-ar putea deja să-l fi uitat. Aşa cum ți-a spus Marele Thaora, zgomotul este unul dintre cei mai nocivi poluanți deoarece "deranjează" electronii voştri şi vă dezechilibrează comportamentul fizic. N-am menționat încă nimic despre aceşti electroni şi observ că nu mă poți urmări foarte bine.

Un Corp Astral uman normal conține aproximativ 4 miliarde, trilioane de electroni[35]. Aceşti electroni au o durată de viață de aproximativ 10 miliarde, trilioane de ani pământeşti[36].

Ei au fost creați la momentul genezei. Corpul tău Astral îi conține şi, când mori, 19% dintre ei se reunesc cu electronii din Univers până când Natura cere formarea unui corp nou sau a unui nou copac sau animal, şi 81% se reunesc cu Sinele tău Superior.

- Nu prea te pot urmări, am întrerupt eu.

- Ştiu, dar intenționez să te ajut să înțelegi. Un Corp Astral nu este chiar ceea ce tu ai numi un spirit pur. Pe Pământ, există o credință că spiritul este făcut din nimic. Acest lucru este fals. Corpul Astral este compus din milioane de electroni, care se potrivesc exact formei tale fizice. Fiecare dintre aceşti electroni are o "memorie" şi fiecare este capabil să rețină informație tot la atât cât şi cea conținută în toate cărțile care umplu rafturile unei biblioteci orăşeneşti de nivel mediu.

Văd că mă priveşti fix cu ochii larg deschişi, dar este aşa cum ți-am spus. Această informație este codificată, ca un microfilm ce conține toate planurile unei instalații industriale pe care un spion ar fi capabil să o ascundă într-un buton (de manşetă) numai că mult mai miniaturizat. Anumiți fizicieni de pe Pământ sunt acum conştienți de acest fapt[37] dar publicul larg nu a fost încă informat. Corpul tău Astral transmite şi primeşte mesaje, prin intermediul acestor electroni, prin canalul creierului tău, către, şi de la Sinele tău Superior. Informația este transmisă fără ca tu să fii conştient de asta, mulțumită unui curent electric slab de la creierul tău în armonie cu electronii tăi.

De vreme ce Sinele Suprem este cel care a trimis Corpul Astral în corpul tău fizic, este ordinea firească a lucrurilor ca Sinele tău Superior să primească informații de la Corpul tău Astral. Ca toate lucrurile electronice, Corpul Astral – unealtă a Sinelui Superior – este o unealtă destul de delicată. Pe timpul orelor tale de veghe este

[35] . 4.0×10^{21} = 4.000.000.000.000.000.000.000. electroni (nota Editorului)

[36] 10^{22} = 10.000.000.000.000.000.000.000 ani (nota Editorului)

[37] accesați site-ul www.Nujournal.net/choice.html pentru mai multe informații despre descoperirile recente (2001) despre Fizica Conştiinței (nota Editorului).

capabil de a trimite mesaje de extremă urgenţă către Sinele Superior dar Sinele Superior caută mult mai mult decât atât.

Deci, pe timpul somnului, Corpul tău Astral părăseşte corpul fizic pentru a se reuni cu Sinele Superior, fie trecând la a cere informaţii, fie la a primi ordine sau informaţii. Voi aveţi o zicală veche în franceză: "noaptea aduce sfaturi". Această zicală a răsărit din experienţa populară. În decursul anilor, oamenii au observat că, trezindu-se dimineaţa, aveau adesea soluţii la problemele lor.

Uneori este aşa, alteori nu. Dacă "soluţia" va fi profitabilă pentru Sinele Superior poţi fi sigur că îţi va fi prezentată – dacă nu, vei aştepta în van. Acum, acei oameni care, prin exerciţii foarte avansate şi foarte speciale, sunt capabili să detaşeze Corpul lor Astral de corpurile fizice, vor fi capabili să vadă un fir subţire, bleu-argintiu, aşa cum ai văzut şi tu însuţi, legând corpul fizic de Corpul Astral.

Corpurile lor Astrale, deasemeni, sunt vizibile pe timpul cât durează această separare. Sunt aceiaşi electroni care formează Corpul tău Astral şi care crează efectul vizibil al firului. Văd că acum poţi urmări ceea ce îţi spun şi că ai prins ideea. Lasă-mă să termin de explicat pericolul zgomotului.

Zgomotul atacă direct electronii Corpului tău Astral creând paraziţi, pentru a folosi un termen potrivit pentru radio şi T.V. Dacă priveşti un ecran de televizor şi observi câteva puncte albe, acesta este un indiciu că un mic "parazit" se află la treabă. În mod similar, dacă cineva lucrează cu un aparat electric în vecinătatea casei tale, pe ecranul tău vor aparea paraziţi atât de mari încât imaginea va fi complet distorsionată.

Acelaşi lucru apare şi în cazul Corpului tău Astral, dar din nefericire, nu vei fi prevenit de aceasta în acelaşi fel cum se întâmplă în cazul ecranului unui televizor; şi, este cu mult mai rău, de vreme ce zgomotul îţi *distruge* electronii. Şi totuşi oamenii încă mai spun: oh, ne-am obişnuit. Creierul tău "se tensionează", ca să spun aşa şi psihicul tău iniţiază mecanisme de auto-apărare, dar nu şi Corpul Astral; un parazit îi invadează electronii – fapt care, desigur, are repercursiuni dezastruoase asupra Sinelui tău Superior.

Sunetele care îţi ajung la urechi sunt în mod clar foarte importante. O anumită piesă muzicală te poate "înălţa" într-o stare de euforie, în timp ce o altă piesă, de altfel foarte drăguţă, nu va avea nici un efect asupra ta sau, poate, te va irita. Încearcă un experiment: ia o piesa interpretată la vioară, pian sau fluier, care îţi place şi ascult-o cât de tare poţi. Suferinţa timpanelor tale nu va fi la fel de mare ca disconfortul pe care îl vei simţi în interior.

Cei mai mulţi dintre semenii tăi, oamenii de pe Pământ consideră că poluarea fonică (zgomotul) este de o importanţă neglijabilă, dar zgomotul ţevii de eşapament al unei motociclete este de 3 până la 4 ori mai rău decât fumul toxic pe care îl elimină. În timp ce fumul îţi afectează gâtul şi plămânii, zgomotul îţi afectează Corpul Astral. În orice caz, nimeni n-a fost vreodată capabil să fotografieze Corpul său Astral şi, de aceea, oamenii nu-şi fac probleme în această privinţă!

De vreme ce semenii tăi pământeni îşi doresc dovezi, să le dăm aceasta: există oameni pe Pământ care sunt sinceri şi care pretind că au văzut stafii – nu mă refer la şarlatani.

Ceea ce au văzut ei reprezintă de fapt acel 19% din electroni care nu sunt conținuți de către Corpul Astral. Aceşti electroni se detaşează de corpul fizic la trei zile după moartea acestuia. Într-adevăr, ca un rezultat al anumitor efecte ale electricității statice, aceşti electroni pot fi văzuți ca având aceeaşi formă ca şi corpul fizic. Uneori, înainte de a fi reutilizați de Natură, ei sunt "vacanți", dar şi ei, au amintiri şi se întorc să "bântuie" locuri pe care le cunosc – locuri pe care le-au iubit sau le-au urât.

- Sau le-au *urât*?

- Da, dar ai avea nevoie să scrii nu numai una ci două cărți, dacă am fi preocupați de acest subiect.

- Îmi poți vedea viitorul? Sigur că poți, de vreme ce eşti în stare să faci lucruri mult mai dificile.

- Ai dreptate. Noi am "prevăzut" întreaga ta viață – până la momentul morții în actualui tău corp fizic.

- Când voi muri?

- Ştii foarte bine că acest lucru nu ți-l pot spune, şi atunci de ce mai întrebi? Este foarte rău să-ți ştii viitorul şi cei cărora li s-a prezis viitorul comit o dublă eroare. Prima, prezicătorul poate fi un şarlatan, şi a doua, este împotriva Naturii să ştii ceea ce viitorul îți rezervă, pentru că altfel, cunoaşterea n-ar mai fi ştearsă în "Râul Uitării".

- Mulți oameni cred în influența stelelor, şi urmează semnele Zodiacului. Ce crezi despre asta?

La aceasta, Thao nu mi-a răspuns dar a zâmbit…

Întreaga călătorie de la întoarcere a fost la fel ca şi prima. Nu ne-am oprit, dar am fost capabil, din nou, să admir sorii, cometele, planetele şi culorile. Când am întrebat-o pe Thao dacă voi fi dus înapoi din nou pe calea care trece prin Universul Paralel, ea mi-a răspuns afirmativ. Am întrebat de ce şi ea mi-a explicat că era cea mai bună cale de vreme ce asta înseamnă că ei nu vor trebui să se confrunte cu reacțiile martorilor.

Am fost depus din nou în grădina mea exact după *9 zile* după ce o părăsisem şi, încă odată, în mijlocul nopții.

POSTSCRIPTUM[38]

Adaug acest Postscriptum manuscrisului meu în completarea celor scrise de mine acum trei ani. Pe parcursul acestor trei ani, am încercat fără succes să îl public, până când am întâlnit Arafura Publishing, care a avut curajul să publice o asemenea poveste extraordinară şi unică. A fost o perioadă dificilă pentru mine, de vreme ce, contrar aşteptărilor mele, Thao nu mi-a lăsat nici un semn. N-am avut nici un contact, nici fizic, nici telepatic, în afară de o stranie apariţie într-o zi la Cairns, care fără nici o îndoială intenţiona să-mi demonstreze că încă mai eram supravegheat, dar nu a fost nici un mesaj.

Abia acum îmi dau seama că întârzierea apărută la publicarea cărţii a fost premeditată. De aceea, printr-un lanţ natural de evenimente, lui Thao i-au luat numai două luni pentru a aduce cartea mea în atenţia celui mai potrivit editor.

Ei – Thao şi poporul ei – au intenţionat să fie aşa, deoarece, acum trei ani lumea nu era pregătită să primească mesajul, pe când acum, este. Acest lucru poate părea ciudat la prima vedere, dar nu mie. Cunoscându-i aşa cum îi cunosc eu, ştiu că ei sunt capabili să schimbe evenimentele chiar şi în *ultima secundă*, dacă ei cred că va avea un impact mai bun câteva secunde mai târziu.

Pe timpul acestor trei ani, am permis câtorva prieteni şi cunoştinţe să citească manuscrisul şi asta s-a întâmplat când am înţeles pe deplin ce doreau ei să scriu în această carte şi de ce ei m-au transportat "fizic" pe planeta lor. Insist pe cuvântul "fizic" pentru că cel mai frecvent răspuns este, "trebuie că ai visat, probabil că ai avut o serie de vise".

Oricare ar fi reacţia lor, toţi cei care au citit manuscrisul, au fost fascinaţi de conţinutul său. Sunt trei tipuri de cititori:

[38] În această carte, Autorului nu i-a fost permis să-şi exprime propria părere. El a scris acest postscriprum în mod special pentru a-şi expune punctul de vedere. (Explicația editorului cu acordul Autorului)

1. **Primul tip**, care formează majoritatea, au spus că ei tot nu cred că am fost pe altă planetă, dar admit că au fost mişcaţi de carte. În orice caz, au spus, că nu contează dacă într-adevăr s-a întâmplat sau nu, ceea ce contează este mesajul puternic dintre rânduri.
2. **Al doilea tip** de cititori, sunt aşa-zişii sceptici care, citind cartea, (de trei ori acelaşi rând) sunt convinşi că povestea mea este faptică, şi aceşti cititori au dreptate.
3. **Al treilea tip**, este deja din start mult mai evoluat, şi ştie de la început că aceasta este o poveste adevărată.

În orice caz, sunt obligat să dau cititorului un sfat. Această carte trebuie citită şi recitită de cel puţin *trei ori*. Dintre cei 15 sau aproape 15 oameni care au citit-o, fiecare are ceva pertinent de spus şi m-au chestionat în legătură cu asta. O prietenă de-a mea este profesor de psihologie la o Universitate Franceză. Aparent, ea o citise de trei ori, şi o ţinea pe noptieră de lângă patul său. Mă pot lega de acest fapt!

Oricum, am avut o reacţie (din fericire a fost singura) din partea unui prieten, care m-a supărat. M-a întrebat, de exemplu, dacă nava spaţială era asamblată cu bolţuri sau nituri şi dacă pe Thiaoouba existau stâlpi de telegraf.

I-am recomandat cu tărie să recitească manuscrisul. O altă "remarcă" de-a sa a fost aceea că în carte ar trebui să apară mai multe bătălii între navă şi/sau planete, cu proiectile şi arme mortale. "Asta este ceea ce place oamenilor", a spus el. A trebuit să-i reamintesc că aceasta *nu* era o nuvelă S.F. În acest caz, nu cred că prietenul meu este într-adevăr *capabil* să înţeleagă această carte, deci ar face mai bine să citească altceva; el nu este încă pregătit pentru asta, dar din nefericire, nu este singurul.

Dacă tu, cititorule, te aşteptai să fii ridicat în picioare de bătălii spaţiale, sânge, sex şi violenţă, planete explodând şi scuipând monştri, îmi pare rău, ţi-ai pierdut timpul şi banii; mai bine ai fi cumpărat în loc o nuvelă S.F. Ai fost prevenit în prefaţă. Fac apel la tine, acum că ştii că *nu* este o poveste S.F., să o reciteşti într-un alt cadru al minţii, care este, obiectiv şi pozitiv, caz în care nu-ţi vei fi pierdut timpul. Dimpotrivă, pentru banii pe care i-ai cheltuit, vei primi cea mai mare recompensă din viaţa ta – răsplata mai degrabă spirituală decât materială – nu este acesta cel mai important lucru?

De la oamenii care mi-au citit deja manuscrisul, am avut un mare număr de feed back-uri privind religia, şi în particular Creştinismul. Mă simt obligat să răspund asupra acestei teme. Dacă eşti religios, şi, în particular creştin, şi ai fost şocat de "rectificările Bibliei", în special în pasajul referitor la adevărata identitate a lui Cristos care a murit pe cruce, îmi pare rău; în orice caz trebuie să *subliniez* că această carte nu a fost scrisă cu intenţia de a critica *nici o religie*, oricare ar fi ea, şi că acestea *nu* sunt observaţiile mele personale, ci mai curând, cuvintele Maestrului Thaori, cu detaliile "*dictate*" mie de către Thao.

Ei mi-au recomandat să înregistrez *cu precizie* lucrurile pe care ei mi le explicau, şi de aceea eu nu am schimbat *nimic*. Am urmat instrucţiunile lor.

Am mai avut multe alte conversaţii cu Thao care nu apar în această carte. Credeți-mă, aceste Fiinţe ne sunt superioare în evoluţia lor, în *toate* privinţele. Am învăţat lucruri care sunt mult mai incredibile decât cele revelate în acest volum, dar nu mi s-a permis să discut despre ele, deoarece suntem încă departe de a le înţelege. Oricum, voi profita de oportunitatea acestui postscriptum pentru a da glas opiniei mele personale.

Trebuie să avertizez cititorul asupra unor puncte foarte importante. Am auzit deja câteva remarci referitoare la această carte care nu m-au impresionat deloc: "El crede că este noul Cristos". "Este un mare Guru. Ar trebui să-i urmăm doctrina" sau "Ar trebui să construieşti un Ashram, ar merge bine" sau încă, "Ar trebui să pui bazele unei noi religii", ş.a.m.d.

Trebuie să spun în apărarea lor că mulți dintre aceşti oameni numai au *auzit* despre aventura mea. Ei, de fapt, nu au citit cartea… Nu pot să exagerez suficient de mult că ar trebui citită de *câteva* ori. De ce oamenii sunt atât de nerăbdatori să *audă* despre ceva atât de important ca Dumnezeu şi Crearea Universului, când ei ar putea să citească în liniște despre acestea, departe de congregațiile zgomotoase. Tineți minte, "vorbele zboară, dar înscrisurile rămân". De ce vor ei să formeze o *nouă* sectă sau religie cu conținutul acestei cărți? Sutele de religii pe care le avem deja pe această planetă n-au făcut prea mult bine, nu-i aşa?

Musulmanii au luptat împotriva Romano-Catolicilor pe timpul cruciadelor, în numele lui Dumnezeu şi al religiei. Catolicii spanioli i-au prădat, au violat şi au jefuit pe Azteci (a căror civilizație era foarte avansată pentru acele vremuri) pentru că Aztecii nu practicau catolicismul. De fapt, Aztecii aveau propria lor religie, care nu era mai bună de vreme ce ei sacrificau oameni zeilor lor cu miile, aşa cum au făcut, dacă va amintiți bakaratinienii pe timpul secesiunii în Africa de Nord, acum un milion de ani.

Aceste religii au fost studiate cu grijă de către preoți care au dorit să țină oamenii sub conducerea lor, pentru ca prin aceasta să-şi mențină puterea şi bogăția. Orice religie este ca şi politica – cu aroganța liderilor lor şi setea de putere. Cristos a călătorit pe un asin, el a murit pe cruce, o religie a luat naştere, asinul s-a transformat într-un Rolls-Royce…Vaticanul este una dintre cele mai bogate puteri de pe această planetă.

În politică, politicianul nesincer, şi sunt mulți aşa, îşi face reclamă exagerat, cu mândrie. El doreşte să fie admirat, prin prisma bogăției sale şi a puterii, şi asta numai pentru satisfacția sa personală.

Cum rămâne cu miile sau milioanele de oameni înşelaţi de el, ei sunt satisfăcuți…?

Thao mi-a spus că această carte nu este menită numai să ilumineze locuitorii planetei, ci şi să le deschidă ochii – să-i trezească la ceea ce se întâmplă în jurul lor. Thao şi poporul ei sunt foarte preocupați de căile în care permitem să fim conduşi de o mână de politicieni putrezi, care, cu abilitate ne fac să credem că suntem liberi şi democrați, când, raportat la Legea Universală, noi nu suntem mai liberi decât o turmă de oi. Poate că uneori, ocazional ne mai abatem de la cărare şi *credem* că suntem liberi, dar asta este o iluzie, pentru că sfârşim în fabricile de carne fără măcar să ne dăm seama.

Politicienii folosesc cuvântul "democrație" ca pe un ecran de fum. Majoritatea politicienilor au trei bunuri: putere, glorie şi *bani*. Lor le este oricum teamă de masele populare pentru că aşa cum a demonstrat Arki (cap.10), grupuri de oameni care într-adevăr o duc bine *pot* avea exact ceea ce îşi doresc. Chiar şi Partidul Comunist din Rusia a căzut acum, şi lumea stie, KGB-ul a fost o organizație puternică şi vicioasă, dar trebuie să admit, prietenii noştri au evitat o uriaşă vărsare de sânge, dând "semnalul" de început.

Am ştiut asta de multă vreme, şi ei ar fi putut întârzia deliberat publicarea cărții acesteia pentru ca eu să pot include şi acest P.S. Amintiți-vă că omenirea a fost creată cu libertatea de a alege (Liberul Arbitru). Toate regimurile totalitariste neagă acest lucru, şi ele vor cădea într-o zi. Vă sfătuiesc să vă întoarceți atenția către China…

Liderii multor ţări, care au fost aleşi într-un mod aşa-zis democratic, fac exact ce le place, odată ce ajung la putere. Un exemplu tipic este guvernul francez, care încă mai efectuează experimente nucleare în Pacific şi poluează cu radiații ultima mare resursă care ne-a mai rămas, numită *ocean*.

Ştiu deja dintr-o sursă de încredere că oamenii de ştiință francezi în Mururoa sunt foarte preocupați de "gigantismul" care afectează anumite specii de peşti, în special peştele-papagal, care a fost supus radiațiilor atomice din zona din jurul Mururoa. Acest peşte a crescut de *trei ori* față de mărimea sa naturală. Să sperăm că nu se va întâmpla acelaşi lucru şi cu rechinul alb, care se găseşte în apele noastre!

Mai departe, dacă enumerăm cu atenție datele exploziilor subacvatice de la Mururoa, veți observa că în următoarele ore (dar cel mai adesea, 2 până la 4 zile după eveniment) apar *întotdeauna* o serie de cutremure de mare intensitate undeva pe planetă, urmând exploziei, desigur… Politicienii francezi, comit atunci o crimă la scară planetară de câteva decenii. Îmi pare rău şi mi-e ruşine că m-am născut francez…

Sadam Hussein a comis deasemeni o crimă împotriva planetei când a dat foc la sute de puțuri de petrol. El ar trebui judecat *deasemeni şi* pentru atrocitătile pe care le-a comis în Kuwait. Ce face U.N. în legătură cu aceasta?

În Brazilia, guvernele care distrug sistematic jungla amazoniană *şi* propriile lor generații viitoare, şi acestea comit o crimă la nivel planetar. Oamenii care spun că *sistemul* trebuie schimbat nu fac nimic pentru asta. Toată lumea bombăne despre ce sistem penal rău avem. Sigur că este rău, legile par să fie făcute în favoarea şarlatanilor. Deci, *faceți* ceva în direcția aceasta!

Va amintiți sistemul penal al bakaratinienilor. Nu era deosebit de sistemul Aztec, care era excelent datorită eficienței sale. Nu este suficient să spunem "sistemul este rău, ei ar trebui să-l schimbe". *Ei* – pe cine numim noi "Ei"? Parlamentarii, şefii statelor, toți cei aleşi de popor, de *voi*. În vederea schimbării sistemului, legile trebuie să fie schimbate, împreună cu conducătorii lor. *Voi* trebuie să-i forțați pe politicienii care *vă* reprezintă pentru a schimba legile ineficiente, *sistemul* ineficient, odată pentru totdeauna.

Politicienii sunt în general prea indolenți pentru a lua această sarcină pe cont propriu. Fiecare lege presupune foarte multă muncă şi responsabilitate, şi ar însemna să le cerem prea mult, deoarece, aşa cum am spus cei mai mulți dintre ei sunt acolo pentru prestigiu şi un salariu mare. Accidental, dacă vreți să alegeți politicieni buni, începeți prin a le tăia din salarii, până se ajunge la nivelul salariului unui director de bancă suburbană şi veți descoperi că sunt foarte puțini cei care rămân, dar aceia vor fi ființe umane sincere şi *într-adevăr* vor să facă ceva pentru popor.

Voi sunteți poporul care a votat pentru aceşti politicieni şi cei mai mulți dintre voi s-au săturat – ei *n-au făcut* ceva ce aşteptați voi ca ei să facă pentru țara voastră. Într-o zi, va veni timpul când cetățenii trebuie să-i forțeze să-şi facă treaba; să îndeplinească promisiunile pe care le-au făcut înainte de alegeri, majorității care i-a ales. Când nu există altă soluție, cetățenii de rând pot forța politicienii să-şi facă datoria – **trebuie**.

Aveți grijă – noi *nu* vorbim aici de anarhie, doar de disciplină. Într-o țară este nevoie de disciplină, nu de un regim totalitarist, ci de o democrație în care *promisiunile sunt ținute*. Dacă promisiunile sunt încălcate, depinde de voi să acționați pentru că este inadmisibil ca politicienii să dezamăgească milioane de oameni când ei sunt la putere şi să păcălească oamenii până la *următoarele* alegeri.

Aceşti eminenți politicieni, mai bine şi-ar face datoria decât să-şi petreacă 80% din timp certându-se între ei asupra politicii interne a partidelor. Oamenii vă vor spune: "Ce putem face noi? *Noi* nu putem face nimic", şi *exact* aici ei greşesc!

Oamenii simpli pot şi *trebuie* să forţeze guvernul ales de popor şi de referendum, să-şi ducă la îndeplinire sarcinile pentru care ei au fost aleşi. Oamenii simpli posedă o enormă putere. Aşa cum a spus Arki (Cap. 10), una dintre cele mai mari arme pe care omenirea o posedă – mulţumită inteligenţei sale – este puterea inerţiei. Este o forţă *non-violentă* şi este cea mai bună, pentru că violenţa cere mai multă violenţă. Cristos a spus: "Cine omoară cu sabia, de sabie va muri"…

În Beijing, China, un singur om, pe cont propiu *şi* neînarmat a fost în stare să oprească un tanc doar prin simpla lui prezenţă. Singur. Cum a reuşit el să facă asta? Pentru că soldaţii din tanc nu au ÎNDRĂZNIT să treacă peste el, au fost cutremuraţi de sacrificiul de sine al unui om nevinovat. Milioane de oameni au fost martorii acestei întâmplări la T.V.

Gandhi, a reuşit de unul singur, să prevină un teribil masacru. Lordul Mountbatten însuşi şi-a dat seama că dacă ar fi trimis 50.000. de soldaţi la Calcutta, ei ar fi fost masacraţi şi totuşi, Gandhi, *un singur om*, a prevenit un masacru prin mijloace non-violente.

Odată, pe planeta lui Arki, ei au blocat drumurile cu aşa-zise vehicule "defecte"; au fost 10.000. Contingentul de poliţie ştia că a fost făcută intenţionat, dar nu au putut face nimic în această privinţă. Când brigada de pompieri sau o ambulanţă au trebuit să treacă, oamenii au aranjat să-i lase să treacă dincolo, împingându-şi vehiculele în afara drumului. Apoi le-au împins înapoi, unde să aflau iniţial.

Aceasta este puterea inerţiei: Ei nu s-au mişcat; n-au mâncat; n-au strigat. Au făcut-o în linişte, înfruntând forţele de ordine. Evident, ei au spus, că ar fi mai mult decât fericiţi să elibereze drumul – dar cum ar fi putut, fără utilaje… ? Ţara era paralizată. Nu aveau bannere, nici sloganuri, nu era nici un strigăt sau urlet; doar o sfidare tăcută. Ei aşteptau să le audă din partea adversarului lor, care se afundase din ce în ce mai adânc în minciunile şi în făţărnicia sa. O scrisoare fusese deja trimisă către guvern, care fusese bine avertizat cu privire la cererile lor şi *ştia* de ce se afla acolo. Numele persoanei care a trimis scrisoarea a fost "Dl. Cetăţeanul"…

După cum a spus Arki, când 10.000. de oameni se întind pe jos, pe asfalt, pe o linie ferată sau pe străzi şi spun poliţiei, "vreau să merg acasă, te rog du-mă acasă, sunt bolnav, te implor, du-mă acasă", poliţia nu poate să arunce gaze lacrimogene, într-o mulţime de oameni bolnavi, fără nici un motiv, nu-i aşa?

Cu puterea inerţiei, populaţia a adus întreaga naţiune la o stare de nemişcare, *fără violenţă.* Efectul a urmat rapid. "Bancherii graşi", care au deţinut un mare control financiar în lumea afacerilor (piaţa de mărfuri en gros s-a prăbuşit, creşterea şi căderea preţurilor aurului) şi care erau în cohortă cu politicienii corupţi, au început să între în panică deoarece ei urmau să piardă milioane de dolari pe piaţă.

Pentru fiecare monedă pe care o pierdeau oamenii de pe stradă pentru că nu munceau, ei pierdeau sute de mii. Deci, în numele banilor lor "sacri", trebuiau să facă ceva – şi *poporul* a câştigat.

Puțin câte puțin, sunteți condiționați. De acest fapt sunt îngrijorați prietenii noştri extra-tereştrii. Sunteți ființe umane, nu roboți. **TREZIȚI-VĂ ACUM**!

V-ați întrebat vreodată, doar vă dau un exemplu, ce s-ar întâmpla dacă s-ar întrerupe curentul într-un supermarket prevăzut cu noile sisteme de plată (case de marcat) şi cu noul sistem de bare de înregistrare a prețurilor? Asistenții care le verifică nici măcar nu ar fi în stare să adune bunurile – codurile celor mai multe articole ar face aceasta o sarcină imposibilă. V-a trecut vreodată prin minte că această codificare vă opreşte pe voi, *consumatorii* de la a şti prețul unei conserve de fasole gătită, afară de cazul în care parcurgi lista care ți se dă? Dar asta este o muncă stăruitoare. Deci sunteți din ce în ce mai puțin atenți la cât de mult cheltuiți şi, *imperceptibil*, finanțiştii preiau controlul asupra propriilor *voştri* bani.

Cunosc un fermecător mic proprietar de magazin care a avut o problemă cu casa de marcat. Am ajuns în timpul în care se făcea reparația. Mi-a vândut două articole la 1$ şi 38 de cenți fiecare. I-a luat aproape 3 minute să calculeze totalul pe o foaie de hârtie şi a sfârşit prin a-mi da 2$ 34 cenți rest la 5$ pe care îi înmânasem, pentru simplul fapt că îşi pierduse îndemânarea de a face o simplă adunare, chiar pe hârtie. El a avut încredere în maşină, aşa cum fac alte mii de oameni că el. Oamenii îşi pun încrederea în cărți de credit şi computere, şi ei greşesc pentru că, imperceptibil, ei nu mai gândesc cu mințile lor, ei lasă finanțiştii să adune pentru ei. Imperceptibil, ei nu mai dețin "controlul". Haideți să facem un mic experiment împreună, şi veți vedea despre ce vorbesc. Sunteți gata?

Chiar cu câteva rânduri mai sus, am făcut o adunare pentru voi şi am explicat că am cumpărat bunuri în valoare de 2$ 76 cenți, şi că vânzătorul mi-a înmânat 2$ 34 cenți ca rest de la 5$. Din fericire, n-ai fost tu vânzătorul, pentru că ai fi pierdut 10 cenți. Am făcut asta deliberat ca să vă prind. Dacă, în orice caz, vă aflați printre cei care s-au oprit când au citit paragraful pentru a verifica suma, atunci înseamnă că nu sunteți uşor de păcălit. Dacă faceți parte din cea de-a doua categorie, a celor care nu verifică, mai bine v-ați schimba atitudinea *acum*. Sunteți ființe omeneşti, conținând un fragment Divin, fiți mândri de asta, şi încetați să vă mai comportați ca oile.

Ați citit deja această carte până la sfârşit, acest lucru este frumos prin el însuşi. Frumos? Da, pentru că arată că sunteți interesați în mai mult decât friptură şi cartofi prăjiți, hamburgeri, murături sau un pahar cu bere. Deci, mergeți înainte!

Ceea ce ar trebui să spun în continuare se adresează direct milioanelor de tineri din întreaga lume. Tot ce mi-a cerut Thao să scriu, şi, desigur, tot ce tocmai am adăugat, se aplică în mod egal şi tinerilor, dar aş vrea să adaug un mesaj *special* pentru ei.

Dragi prieteni, un mare număr dintre voi şi-au pierdut speranţa, unii sunt şomeri, plictisiţi sau închişi în oraşe, de ce nu vă schimbaţi radical modul de viaţă? În loc să stagnaţi într-un mediu nesănătos, vă puteţi organiza să mergeţi pe o cărare complet diferită. Aici, vorbesc despre Australia în particular, deoarece nu ştiu exact ce fel de resurse au alte ţări; în orice caz, lucrurile fundamentale pot fi indiscutabil aplicate în toate ţările.

Adunaţi-vă, organizaţi-vă şi cereţi guvernului să vă cesioneze trenurile arabile cu un contract pe 99 de ani (există asemenea terenuri disponibile, credeţi-mă). În acest fel puteţi crea ferme comunale care vă vor satisface nevoile personale. Veţi avea satisfacţia şi mândria de a demonstra celor din jur că nu sunteţi "ciomăgari", că faceţi chiar mai bine decât o naţiune. Puteţi chiar să înfiinţaţi un "district" cu propriile voastre reguli şi disciplină internă, în timp ce *încă le respectaţi* pe cele ale ţării în care trăiţi.

Sunt convins că un guvern bun v-ar da bucuros un "impuls în direcţia cea bună". (Se irosesc atât de mulţi bani oricum, încât odată măcar, ar putea fi disponibilizaţi bani pentru o cauză mare). Desigur, va trebui să actionaţi responsabil pentru că toate compromisurile făcute vor fi gata să vă lovească, de vreme ce ei sunt convinşi că voi sunteţi "cei fără speranţă". Eu personal, am încredere deplină în voi, încredere că *voi*, tânăra generaţie, veţi construi o *lume mai bună*, mai curată şi mai spirituală. Mesajul maeştrilor Thaori nu cumva vi se adresează?

De acum înainte, voi trebuie să dovediţi că sunteţi responsabili şi să vă creaţi propriile reguli. Fără droguri, pentru început, pentru că după cum ştiţi, drogurile vă perturbă Corpul Astral care este Sinele vostru real, şi nu aveţi nevoie de ele deloc. Cei ai căror prieteni au căzut în această capcană, vor găsi o ieşire cu ajutorul vostru – dacă şi ei vor. Aveţi o uriaşă misiune în faţă, nu numai să vă ajutaţi confraţii, ci şi să vă reorganizaţi viețile pe noul drum.

Veţi descoperi, de aceea, bucurii nespuse. Dintr-o perspectivă materială, voi veţi face o "reîntoarcere la Natură" şi veţi fi primii care s-o facă serios. De ce aveţi nevoie pentru a supravieţui? Aer, apă, pâine şi carne. Vă puteţi procura toate aceste lucruri voi înşivă, şi fără să folosiţi produse chimice din nou. "Kibbutz"-ul israelian funcţionează perfect. Voi puteţi funcţiona chiar mai bine pentru că în Australia, sunteţi multi-culturali.

Încă nu se pune problema să-i depăşiţi pe alţii; este o chestiune de a trăi bine, şi cu respect de sine. O discotecă este tot la fel de distractivă în spaţiu deschis, la ţară ca şi în oraş, să ştiţi! Propriile voastre biblioteci, propriile voastre teatre unde veţi fi capabili să creaţi şi să jucaţi propriile voastre piese.

Ar mai fi şah, tenis de masă, tenis de câmp, popice, biliard, fotbal, tir cu arcul, călărie, surfing, pescuit, regate, şi lista poate continua…

Unii poate preferă dansul clasic, alții artele marțiale. Veți evita jocurile violente care dau naştere la prea multe animozități. Puteți vedea că există nenumărate lucruri pe care le puteți face în natură, *mult mai multe decât poți face într-un colț de stradă, în orice oraş*. Bunăstarea voastră fizică şi spirituală va beneficia mult în urma practicării Yoga. Aş vrea să insist asupra acestei discipline, şi în special asupra respirației prin chakre. 30 de minute de Yoga în fiecare dimineață şi seară ar fi perfect. Voi sunteți noua generație şi mulți dintre voi ați înțeles că trebuie să mergeți **împreună cu Natura** şi mediul înconjurător, şi **nu împotriva ei**!

Mulți dintre idioții care merg împotriva Naturii vă vor critica atunci când veți demonstra, pentru o cauză bună, păstrarea copacilor. Vă numesc peiorativ "verdeață" sau "hipioți". Demonstrați întregii lumi şi, în special vouă înşivă că voi puteți pune în practică ceea ce voi predicați, pentru că atunci când începeți să munciți în ferma voastră comunală, veți fi în stare să faceți chiar mai mult pentru a păstra mediul înconjurător; veți fi chiar în stare să creați păduri.

Alegeți din rândul grupului vostru câțiva oameni responsabili, nu "*boss"-ii* sau *maeştrii*, ci oameni responsabili, *sfătuitori*, care vor fi aleşi într-adevăr democratic. Sunt convins că veți fi în stare să arătați întregii lumi că voi puteți face o treabă mai bună decât națiunile conduse de politicieni obscuri, şi, în numele UNIVERSULUI, vă mulţumesc!

Thao v-a spus (Cap.9) că religiile şi politica sunt două dintre cele mai rele plăgi ale societății. De aceea, dacă intenționați să-mi asaltați editorul cu scrisori, în care vreți să-mi răspundeți, sau cu sugestia că am devenit un guru al vostru, sau să creez o nouă religie, mai gîndiți-vă odată. Pur şi simplu veți merge împotriva voinței mele la fel de bine ca şi împotriva voinței lui Thao şi a Maeştrilor Thaori, şi nu veți ajunge nicăieri.

Thao v-a spus "Cel mai mare templu al omului este în *interiorul* său; acolo este locul unde poate comunica în orice moment cu Creatorul său, folosind meditația şi concentrarea prin intermediul Sinelui său Superior".

Nu-mi vorbiți despre construirea de temple, biserici, catedrale, ashram-uri sau orice altceva. Priviți în *interiorul* vostru şi veți constata că posedați tot ce aveți nevoie pentru a comunica cu El, pentru simplul fapt că El este cel care a pus toate aceastea acolo.

În sfârşit, aş dori să închei spunând acestea: ca umil servitor al lui Thao şi al Maeştrilor Thaori, care au cerut ca eu să scriu această lucrare, aş vrea să vă reamintesc, pentru ultima oară, că orice religie ar fi şi indiferent ce credeți, una sau alta, aceasta nu va schimba *în nici un fel* ceea ce a fost stabilit de către marele SPIRIT, DUMNEZEU CREATORUL – Îi puteţi spune cum doriți.

Nici o religie, nici o credinţă şi nici o carte, nici măcar aceasta, nu vor afecta adevărul şi ordinea stabilite de către El în Univers. Râurile vor curge *întotdeauna* de la izvoare către ocean, chiar dacă o religie, o sectă sau miliarde de oameni **cred** contrariul.

Singurul ADEVĂR, IMUABIL este legea CREATORULUI, aceea pe care El a dorit-o la începuturi, LEGEA UNIVERSALĂ, LEGEA LUI, şi absolut NIMENI nu va fi vreodată în stare să schimbe acest lucru.

Modificări editoriale în versiunea electronică, ediția 2000

0. Titlul original al acestui capitol a fost „Răpirea”. Modificarea a fost autorizată de către autor pentru toate versiunile traduse ale acestei cărți.
1. „eliberat” – în textul original „livrat”.„când sunt ocupate, dacă este cea mai mică posibilitate de pericol” – în textul original „dacă sunt ocupate, imediat ce există cea mai mică posibilitate de pericol”.
2. „în gaura anti-gravitațională” – text scos de către editor pentru a spori claritatea, cu acordul autorului.
3. „creierului îi ia o zecime de secundă pentru a da ordinul pentru a preveni arderea mâinii tale” – în textul original „o zecime de secundă i-ar fi necesară creierului tău pentru a da ordinul pentru a împiedica arderea mâinii tale”.
4. „atunci” – text scos de către editor pentru a spori claritatea – cu acordul autorului
5. „Thao era aşezată pe un scaun circular în interiorul platformei” – în textul original „Thao era aşezată pe unul dintre scaunele circulare” - modificare adusă de către editor cu acordul autorului.
6. „pentru că a lor” – modificat din „ale cărui” de către autor la cererea editorului.
7. În textul original „Fiecare avea câte cinci degete, la fel ca ale noastre, dar al cincilea includea două degete mari – unul în aceeaşi poziție ca şi ale noastre şi celălalt în locul unde se află degetele noastre mici” – frază clarificată de către editor cu acordul autorului.
8. „şi planetele urcă pe scară – până la nivelul acestei planete” – în textul original „care urcă până când progresează la fel de mult ca şi această planetă”.
9. „care a trăit aceste vieți” – în textul original „şi care” – modificare adusă de către editor bazată pe explicațiile autorului.
10. În textul original „consacrare”. Cuvântul „consacrare” există în franceză şi în engleză dar are înțelesuri diferite în fiecare limbă. Michel n-a ştiut aceasta şi de aceea n-a putut verifica traducerea în engleză. (modificare adusă de către editor cu acordul autorului).
11. „simplul” – în textul original „cel mai simplu”
12. „cei” – în textul original „celor dintre” – corectura editorului.
13. „explorând” – în textul original „vizitând” – corectura editorului.